

கண்ணன்தாசன்

தெய்வம்

கட்டுரைகள்

கண்ணன்தாசன் பதிப்பகம்

ಕಣ್ಣಣತಾಸನಿನ್ ಂತೆನ್ಹಲ್ ಕಢಢರೇಕಲ್

23, ಕಣ್ಣಣತಾಸನ್ ಸಾಲೆ,

ತಿಯಾಕರಾಯ ನಕರ್,

ಸೆನ್ನೆನೆ- 600017.

ತೆಲಾಲೆಪೆಸಿ: 24332682

ಮತುರೇ ❖ ಕೆಲಾಲೆ ❖ ಪಾಣ್ಣಡಿ ❖ ವೆಲೂರ್

Copyright © - 2015 Kannadhasan pathippagam

ಮತರ್ ಪತಿಪ್ಪು: ಁರ್ಲ್, 1959

E- mail: sales@kannadasan.co.in

Our Web Site: www.kannadasan.co.in

பதிப்பாசிரியர்: காந்தி கண்ணதாசன்

எச்சரிக்கை காப்பிரைட் சட்டத்தின் கீழ் பதிவு பெற்றுள்ள இந்நூலில் இருந்து எப்பகுதியையும் முன் அனுமதியின்றி பிரசுரிக்கக்கூடாது. தவறினால் சிவில், கிரிமினல் சட்டங்களின்படி நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்.

- காந்தி கண்ணதாசன் பி.ஏ., பி.எல்.,

No Part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means electronic or mechanical including photocopying or recording or by any information storage and retrieval systems without permission in writing from Gandhi Kannadhasan, B.A., B.L., Chennai.

Any violations of these conditions, legal action will be initiated in civil and criminal proceedings under the Copyright Act 1957.

KANNADHASANIN THENDRAL

KATTURAIGAL

A Compilation of essays appeared in Tamil the Poet's weekly.
Thendral

- ❖ Written By : KAVINGAR KANNADHASAN
- ❖ First Edition : April, 1959
- ❖ Publishing Editor : GANDHI KANNADHASAN
- ❖ Published By : KANNADHASAN PATHIPPAGAM
23, Kannadhasan salai,
Thiyagaraya Nagar
Chennai-600017.
☎: 044-24332682/8712

ISBN: 978-81-8402-596-5

- ❖ Our Branches :
- No: 1212, Ranga Gowder Street,
Coimbatore-641001.
☎: 0422-2479774.
 - No.1, Annai Complex, 3rd street,
Vasanthanagar, **Madurai-625 003.**
☎: 0452-2373793, 2373180.
 - No.37 Bharathy Street,
Puducherry-605 001. ☎: 0413-2221241.
 - No.26, Old Bus Stand,
Municipal New Complex, 1st Floor,
Vellore-632004. ☎: 0416-2223312.
-

கண்ணதாசன்

சென்னை - 17

15-4-1959

நண்பர்களே, வணக்கம்.

‘தென்ற’லில் நான் எழுதி வந்த கட்டுரைகளின் தொகுப்பே இந்நூல். பலவகையான கட்டுரைகள் இதில் அடங்கியுள்ளன. நான் எழுத்தாளன் ஆன கதையும் இருக்கிறது.

கட்டுரை நடை, கதை நடை, கவிதை நடை - இவை மூன்றும் வேறு வேறானவை - என்ற கொள்கையுடையவன் நான். மூன்று துறையிலும் மூன்று வகை நடையையே பயன்படுத்தி வருகிறேன். இந்தக் கட்டுரைகள் எல்லோருக்கும் புரியக்கூடிய தமிழில் எழுதப்பட்டவை.

எனது நூல்களை முறையாக வெளியிடும் பணியினை, ‘காவியக் கழகம்’ செய்து வருகிறது. இது கழகத்தின் இரண்டாவது படி.

வாங்கிப் படிப்பதும், வாழ்த்துவதும் உங்கள் பணி.

அன்பன்

கண்ணதாசன்

பொருளடக்கம்

1. நான் எழுத்தாளன் ஆனேன்
2. கவிஞனும் காதலும்
3. சாவதற்கு முன்னாலே....!
4. காணி நிலம் வேண்டும்
5. சிறை மீண்ட காதலர்க்கு!
6. கொள்முதல் இல்லா வியாபாரம்
7. பாரதியின் குணமும் 'தேவஷமும்'
8. ஈழங்கொண்ட இராசாதி ராசன்
9. ஏகவாசகன் குலோத்துங்க சோழ வானகோ வரையன்
10. நல்லியக் கோடன்
11. பூப் பல்லக்கு

நான் எழுத்தாளன் ஆனேன்

“நான் ஒரு கதை எழுதி வைத்திருக்கிறேன். உங்கள் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்க வேண்டும்” - கையிலிருந்த எண்பது பக்க நோட்டு புத்தகத்தை நீட்டி மிகவும் பணிவான குரலில் அவன் சொன்னான்.

ஏதோ எழுதிக்கொண்டிருந்த ஆசிரியர் தன் கண்ணாடிக் கண்களை மெதுவாகத் தூக்கி அவனைப் பார்த்தார்.

“என்ன எழுதியிருக்கிறாய்...?” என்று இழுத்தார். மிகவும் பயத்தோடு, “கதை” என்றான் அவன்.

“கதையா...?” ஆசிரியர் ஓங்கிச் சிரித்தார்.

‘நீயெல்லாம் ஏனப்பா கதை எழுதுகிறாய்! போய் வேறு ஏதாவது நல்ல வேலையைப் பார். கதை எழுதுவதென்றும் சாமான்யமான வேலையல்ல...” என்றார்.

ஆமை தலையை ஓட்டுக்குள்ளே இழுப்பதுபோல், நீட்டிய நோட்டுப் புத்தகத்தைப் பின்னுக்கு இழுத்துக்கொண்டு, தலை குனிந்து வெளியேறினான் அவன். ஆசிரியரின் அந்தச் சிரிப்பு அவன் காதுகளில் இடைவிடாமல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆம்; ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. இன்றைக்குப் பதினான்கு வயதுகளைக் கடந்துவிட்ட அந்தச் சிரிப்பு, இளமை மாறாமல் இன்னும் அவன் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒரு கிராமத்தில் அவன் பிறந்தான். அப்படியும் இப்படியுமாக எட்டாவது வரை படித்தான். அதற்குமேல் படிக்கவயில்லாமல் வேலை பார்க்கவயில்லாமல் அந்தக் கிராமத்திலேயே இருந்தான். அந்தச் சிறு வயதிலேயே ஒரு துறவியின் மனோநிலையை அவன் கொண்டிருந்தான். மாலையில் விளையாடும் நேரத்தைத் தவிர பாக்கி நேரங்களில், நிகழும் உலகின் தொடர்பற்றவனாக அவன் இருந்தான். கிராமத்திற்கு மேற்கிலிருந்த கண்மாய்க் கரையை ஒட்டிய ஒரு தென்னந்தோப்பில் அவன் அடிக்கடி போய் உட்கார்ந்திருப்பான். சலசலக்கும் தென்னை ஓலையும், ‘விர்’ ரென்று பறந்து செல்லும் வண்டுகளும் பல கவிதைகளில் வருவதை அவன் படித்திருக்கிறான். அவற்றையே தென்னந்தோப்பில் கண்ட அவன், அவற்றைப் பற்றித் தானும் பாட எண்ணினான் பட்டியும் பார்த்தான். தனக்குத்தானே பேசிக்கொண்டான். அப்போதே ஒரு பெரிய எழுத்தாளனாகி விட்டதாக அவனே இறுமாந்து கொண்டான். தினசரி அவனைத் தென்னந்தோப்பில்

சந்திக்கும் பலர், அவன் தன்னிடமிருப்பதாகக் கருதிய 'தெய்வீக' அம்சத்தை உணராமல், பையன் எதற்கோ தென்னந்தோப்பில் சுற்றுகிறான் என்று எண்ணினார்கள்.

புதுவிதச் சிந்தனைகளின் மீது அவனுக்கு விடாப்பிடியான பற்று இருந்தது. தான் ஒரு பெரிய எழுத்தாளனாக ஆகிவிட்டதாகக் கற்பனை செய்து பார்ப்பதில் அவனுக்கு நிம்மதியும் தெம்பும் கிடைத்தன. கடையில் வேலை பார்க்கும் கணக்காயனுக்கும் கேலிப் பொருளாக இருந்த அவனை, கற்பனை ஒன்றுதான் உயர்ந்த இடத்தில் வைத்துத் திருப்திப்படுத்திற்று. கிராமத்திலுள்ளவர்களுள்லாம் தன்னை மிகவும் சாதாரணமாகக் கருதுவதைப்பற்றி அவன் மிகவும் வருந்தினான். உலகம் தன்னைக் கவனிக்க வேண்டும். தான் சொல்வதைக் கேட்க வேண்டும் என்னும் ஆசை ஒன்றிருந்தாலும், கிராமத்தின் சிறு துரும்புகூடத் தன்னை அறிந்து கொள்ளாததைப் பற்றி வருந்தினான். அந்த மனிதர்களிடமிருந்து பிரிந்து, அவர்கள் நடமாட்டமே இல்லாத இடத்தில் அமர்ந்திருப்பதின் மூலம், ஒரு உயர்வு மனப்பான்மையை அவன் பெற்றான்.

கூரை பிரிந்துபோன சாயாக்கடையும், கூடை கூடையாகக் காய்கறிகள் வந்து குவியும் சந்தைக் கடையும், பழக்கமான கண்மாய்க் கரையும் வர வர அவனுக்கு வெறுப்பை அளித்தன. அவன் சந்திக்க விரும்பிய இலட்சிய உலகத்திற்கும் அந்தக் கிராமத்திற்கும் துளிக்கூட சம்பந்தமில்லையே என்று அவன் எண்ணினான். அந்திபடும்போது அமைதிமிக்க சூழ்நிலையில் காட்சியளிக்கும் அந்தக் கிராமத்தை விட்டு விட்டு, ஒருநாள் அவன் வெளியேறினான்.

கையில் ஒரு சிறு பெட்டி, அதில் சாதாரணமான இரண்டு சட்டைகளும் வேட்டிகளும், சில பழைய புத்தகங்கள். கதை எழுதிய நோட்டுப்புத்தகங்கள். உடைந்துபோன ஒரு பவுண்டன் பேனா. இந்தக் கோலத்தோடு எங்கே போவது என்று திட்டமில்லாமல், வீட்டிலும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் அவன் வெளியேறினான். ஊருக்கு மேற்கே ஒரு மைல் தூரத்திலிருந்து, ஊருணிக்கரைக்கு அவன் வந்தான். அங்கேதான் வெளியூர் பஸ்கள் போகும் பாதை இருந்தது. மதுரையிலிருந்து திருச்சி செல்லும் பஸ்களும், திருச்சியிலிருந்து மதுரை செல்லும் பஸ்களும் அந்தப் பாதையில் உண்டு. எந்த பஸ் முதலில் வருகிறதோ அந்த பஸ்ஸில் ஏறிவிடுவது என அவன் தீர்மானித்துக்கொண்டான். அவனுக்குத் தான் எங்கே போவது என்ற திட்டமில்லையே!

ஒரு அரைமணிநேரம் அந்த ஊருணிக்கரையில் உட்கார்ந்திருந்தான். வீட்டிலே தாய் தந்தையர் தன்னைத் தேடுவார்களே என்ற பயமும்

கவலையும் அவனை வாட்டி வதைத்தன. அவன் கண்கள் கலங்கின. சிறு வயதிலிருந்தே குடும்பத்தை விட்டுப் பிரியாமல், கோழிச்சிறகில் குஞ்சாக அடைப்பட்டுக் கிடந்த அவன், பெற்றோரைப் பிரிந்து எப்படி இருக்கப்போகிறோம் என்று ஏங்கினான். அன்றைய அவனது குடும்பநிலை, அவன் மனதை அதிக வேதனைப்படுத்திற்று. பேசாமல் வீட்டுக்கே திரும்பி விடலாம் என்று கூட எண்ணினான். திரும்பி என்ன செய்வது? ஒரு காலணாப்பயன்கூட அற்றவனாக, குடும்பத்திற்கு மேலும் பாரமாக அவன் இருந்தாக வேண்டும். இந்தச் சிந்தனைகளில் அவன் மூழ்கிக்கிடந்தபோது, திடீரென்று மதுரைப் பாதையிலிருந்து பஸ் வருவதைக் கண்டான் பட படக்கும் நெஞ்சோடு கையை நீட்டி பஸ்ஸை நிறுத்தினான். முன் சீட்டில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டான். பஸ் புறப்படும் போது திரும்பி, கிராமத்துப் பாதையைப் பார்த்தான். கலங்கிய அவன் கண்கள் மழையே பெய்தன. இரவில் அவன் வரக் கொஞ்சம் நேரமானாலும் அவன் பெற்றோரின் மனம் பொறுக்காது. கையில் அரிக்கன் விளக்கை எடுத்துக்கொண்டு கிராமம் பூராவும் சுற்றி வந்துவிடுவார். அவன் தந்தை. அன்னையோ பையனுக்கென்று சில மாமிச வகைகளைப் பத்திரமாக வைத்திருப்பான். இதை எண்ணிக்கொண்டபோது, பஸ்ஸிலிருந்தே குதித்து விடலாமா என்று அவனுக்குத் தோன்றிற்று. அவன் மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டான்.

திருச்சிக்குப் போய் எங்கேயாவது வேலை தேடிக்கொண்டு, குடும்பத்திற்கு நிறைய பணம் அனுப்ப வேண்டும் என்று முடிவு கட்டிக்கொண்டான். அந்த முடிவைச் செய்து கொண்டானோ இல்லையோ, அவன் மனதில் கற்பனை பொங்க ஆரம்பித்தது. அவனுக்கு வேலை கிடைத்துவிட்டது போலவும், ஊருக்குப் பணம் அனுப்புவதுபோலவும் அவன் பெற்றோர் அதைப் பெற்றுக்கொள்வதுபோலவும், மற்றவர்களிடம் சொல்லிப் பெருமைப்படுவது போலவும் முடிவை ஆரம்பத்திலேயே சிந்தித்துப் பார்த்து அவன் பெருமைப்பட்டான். அவன் மனதில் புதிய உற்சாகம் பிறந்தது. ஆர்வம் பஸ்ஸைவிட வேகமாக அவனைத் திருச்சிக்கு அழைத்துச் சென்றது. திருச்சியில் இறங்கியதும் எங்கே செல்வது என்று அவன் திட்டமிட்டுக்கொண்டான். பஸ் புதுக்கோட்டைக்கு வந்ததும், கீழே இறங்கிக் காபி சாப்பிட்டான். தனியாக வெளியூர் சென்று, தானாக ஒன்றை வாங்கி உண்டு அவனுக்குப் பழக்கமில்லை. சாப்பிட்ட காப்பிக்குத் தானே பணம் கொடுத்தபோது, ஏதோ சம்பாதித்த பணத்திலிருந்து கொடுப்பது போன்ற திருப்தி அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

திருச்சிக்கு வந்தான். சிறிய தகரப்பெட்டியைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு கீழே இறங்கினான். பரபரப்பான அந்த நகரத்தை அப்போதுதான் அவன் முதன் முறையாகப் பார்க்கிறான். கிராமத்தைக்

காட்டிலும் நகரம் விசாலமாக இருந்ததைக் கண்டு அவனுக்கு பயம் கூட ஏற்பட்டது. நகரத்து நாகரீகம் ஆச்சரியமாக இருந்தது. பெட்டியைக் கீழே வைத்து விட்டு, வேட்டியைத் திருத்திக் கொண்டு, சட்டையின் காலரைக் கொஞ்சம் தூக்கிவிட்டுக் கொண்டு நகரத்தோடு ஒட்டித் தன்னை நாகரிகப்படுத்திக் கொண்டான். காலிலே இருந்த பூட்ஸ் பழையதானாலும் அது நகர நாகரிகத்தின் சின்னமல்லவா! அப்படி ஒரு பூட்ஸ் தன் காலில் இருப்பதற்காக அவன் பெருமைப்பட்டான். பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு ‘நாகரிக’ மாக நடந்தான்.

திருச்சி ஜாபர்சா தெருவில் ஒரே ஒருவரை மட்டும் அவனுக்குத் தெரியும். ஆமாம்; திருச்சி நகரிலேயே அந்த ஒருவரைத்தான் அவனுக்குத் தெரியும்! தெரியுமென்றால் நேரில் பார்த்துப் பழகியதல்ல. இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னால் அவன் ஒரு கதை எழுதினான். அந்தக் கதையை திருச்சி ஜாபர்சா தெருவிலிருந்த பத்திரிகை ஆசிரியருக்கு அவன் அனுப்பி வைத்தான் அவர் அதைக் கொஞ்சம் திருத்தம் செய்து பிரசுரித்து விட்டார். அதனால் அவனுக்கு அவரைத் தெரியும். அவர் வீட்டிற்கு அவன் சென்று தன்னைத்தானே அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான். அவர் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு அவனை வரவேற்றார். சாப்பிடச் சொன்னார். அவனுக்கு இதைல்லாம் அதிசயமாக இருந்தது. தன்னைப்பற்றிய நம்பிக்கை அவனுக்கு வளர்ந்தது. அவர் சொன்னதை மறுக்காமல் அவன் சாப்பிட்டான். மறுத்தால் பட்டினியல்லவா கிடக்க நேரிடும்! அவன் கையிலிருந்தது எட்டே அணா. அடுத்த வேளைச் சாப்பாடு எங்கேயோ! அவன் நிம்மதியாகச் சாப்பிட்டான். அந்த நண்பர் ஒரு பார்ப்பனர். சமரச நோக்கமுடையவர். அவருடைய அன்னையார் அன்பின் வடிவம். அவரது மனைவியார் அன்பும், பண்பும் நிறைந்தவர். தங்கள் அருகிலேயே அவனை வைத்துச் சாப்பிடச் செய்தார்கள். சாப்பிட்டு முடித்ததும் “எது விஷயமாகத் திருச்சிக்கு வந்திருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார் அவர்.

ஒரு பெரிய எழுத்தாளனாக ஆவதில், தனக்குள்ள ஆசையை அவன் வெளியிட்டான். உடனே அவர், வானொலி நிலையத்திற்கும் இரண்டு பத்திரிகை நிலையங்களுக்கும் சிபாரிசுக் கடிதங்கள் கொடுத்தார். அதை எடுத்துக்கொண்டு அவன் எல்லா இடங்களுக்கும் ஏறி இறங்கினான். ஆமாம்; ஏறினான். இறங்கினான் அவ்வளவுதான்! வேலை கிடைக்கவில்லை. அது மட்டுமல்ல, “நீயாவது, கதையாவது, எழுதுவதாவது?” என்றுதான் எல்லோருமே சொன்னார்கள். ஒரே ஒருவர் மட்டும் ‘கதை’ எழுதுவது சரிதான், அதிலேயே வாழ்க்கையை நடத்துவதென்பது தமிழ் நாட்டில் முடியாது; கதை வேண்டுமானால் எழுதிக் கொடுங்கள். பிரசுரிக்கிறோம். காசு கொடுக்க மாட்டோம்.” என்றார். “கதை பிரசுரமானால் கூட போதுமே!”

என்ற எண்ணம் அவனுக்கு இருந்தது. யாராவது இலவசமாகச் சாப்பாடு போட ஒப்புக்கொண்டிருந்தால், அவனும் இலவசமாகவே கதை எழுதித் தந்து கொண்டிருப்பான். அதற்கு ஆளில்லை. ஆகவே இதற்கும் வழியில்லை. இரவில் அவன் திரும்ப நண்பரைப் பார்த்தான். “இதற்குமேல் நான் என்ன செய்ய முடியும்? என்னுடைய நிலைமையும், நன்றாக இல்லை. இருந்தால் எவ்வளவோ செய்ய ஆசை” என்று அவர் கூறிவிட்டார். பெட்டியை அவர் வீட்டில் வைப்பதற்கு மட்டும் அனுமதி கேட்டுக் கொண்டு, பெட்டியை வைத்து அவன் வெளியேறினான்.

ரத்தினவேலு தேவர் மன்றத்தின் அருகிலிருந்த பூங்காவில் வந்து அமர்ந்தான். கவலையும், பயமும் அவனை ஆட்கொள்ளத் துவங்கின. கையிலே நான்கணாவே மிச்சமிருந்தது. என்ன செய்வதென்று திகைத்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். அதுவரை அவன் சந்தித்த பத்திரிகையாசிரியர்கள், அவன் ஒரு எழுத்தாளனாக ஆகவே முடியாது என்று கூறியிருந்தார்கள். “எட்டாவது வரை படித்தவர் எழுத்தாளராக முடியுமா?” என்று கூட ஒருவர் கேட்டிருந்தார். ஆனாலும் அவனுக்கு நம்பிக்கை இருந்தது எழுத்தாளராவதற்குப் படிப்புதான் தகுதியா? அவன் நம்பவில்லை. படிப்பு வேறு, சிந்தனை வேறு சிந்தனையை ஒழுங்காகச் செயல்படுத்தத்தானே மொழி! அந்த அளவு அவனுக்கு மொழி அறிவு இருந்தது. பயத்தின் வாய்ப்பட்டிருந்த சிந்தனையை மீண்டும் அவன் துணிவுக்குக் கொண்டு போனான். தான் ஒரு எழுத்தாளனாகவும், கவிதை எழுதுபவனாகவும் ஆகியே தீருவது என்று முடிவு கட்டிக்கொண்டான் இரண்டு நாட்கள் பசி, பட்டினியோடு திருச்சி நகரத்தை வலம் வந்தான். திருச்சி அவனுக்குச் சலித்தது. கருணை உள்ளவர்களே திருச்சியில் இல்லை என்பதுபோல் தோன்றிற்று. அடுத்த நாளே அவன் சென்னைக்கு ரயிலேறிவிட்டான். ‘டிக்கட்’ இல்லாமல் ரயிலில் பிரயாணம் செய்வது தவறு என்பது அவனுக்கும் தெரியும். அவனிடம் தான் பணமில்லையே, அவன் என்ன செய்வான்? ரயிலில் அவனும் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டான்.

ஒவ்வொரு நிலையத்திலும் வண்டி நிற்கும்போது அவன் நெஞ்சம் படபடவென்று அடித்துக்கொள்ளும் பரிசோதகர் வந்துவிடுவாரோ என்று மெல்ல மெல்ல எட்டிப்பார்ப்பான். புதை வண்டித் தலைவர் (கார்டு) அந்தப் பக்கம் வந்தாலும் அவன் நெஞ்சம் நடுங்கும். ஆனால் அவனுடைய நல்லகாலம், சென்னை எழும்பூர் வரும்வரை யாரும் அவனைப் பரிசோதிக்கவில்லை. பரிசோதகர்கள் மிகவும் நல்லவர்கள்! ‘டிக்கட்’ இல்லாதவர்களை அவர்கள் தொல்லைப் படுத்துவதில்லை போலிருக்கிறது’ என்று எண்ணிக் கொண்டான் அவன். எழும்பூர் நிலையத்தில் இறங்கியாகி விட்டது. இனி வெளியே போவது எப்படி? அது சுலபமல்ல. வெளியே போக

ஒரு வழிதான் உண்டு. அங்கேயும் பரிசோதகர் நிற்பார். அவன் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். தண்டவாளத்து ஓரமாகவே நடந்து, நிலைய வரம்பு கடந்தவுடன் கரையேறிவிடலாமா என்று யோசித்தான். அவன் கையில் பெட்டியிருந்தது. பெட்டி உள்ளவெனல்லாம் பிரயாணி என்பதுதான் ரயில் நிலையத்து விதி! பெட்டியோடு நடக்கும்போது எவராவது பிடித்துவிட்டால்? இந்த யோசனை முன்வந்த யோசனைக்கு முடிவு கட்டிற்று அது வெள்ளைக்காரர்கள் நாட்டை ஆண்ட காலம். அதாவது இறுதிக் காலம் 1943-ன் தொடக்கம். அப்போது போலீஸாருக்குக் கொஞ்சம் அதிகாரமிருந்தது. குடிமக்களுக்கு அவர்களிடம் பயமும் இருந்தது. அவர்களுக்கும் கொஞ்சம் தைரியம் இருந்தது. அந்தக் காலத்தில் அவனுக்கும் போலீஸ் என்றால் கொஞ்சம் நடுக்கம்தான். ஏதோ அடுத்த ரயிலுக்குக் காத்திருப்பவன்போல, மெதுவாகப்போய் ஒரு மூலையில் பெட்டியோடு உட்கார்ந்து கொண்டான் அவன். ஒரு அரைமணி நேரத்திற்குப் பிறகு நிலையம் வெறிச்சோடியது. பரிசோதகர் பழைய ‘டிக்கட்டு’களை மூட்டைக் கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டார். அதைக் கவனித்த அவன் கம்பீரமாக நிலையத்தைவிட்டு வெளியேறினான்.

இது சென்னை நகரம். இதுவரை இந்த நகரத்தைப் படங்களிலேதான் பார்த்திருக்கிறான்.

“சாயங்கால நேரத்திலே

சமுத்திரக்கரை ஓரத்திலே

மாயமான கம்பம் ஒண்ணு

மனுசம் போலவே...”

...பாடுவதை அவன் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். சென்னைத் தெருக்களைப் பார்த்து அவன் பிரமித்தான். மனிதர்கள் அவசர அவசரமாக நடப்பதையும், கார்கள் வேக வேகமாக ஓடுவதையும், ரிக்ஷாக்கள் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு செல்வதையும் பார்த்த அவன், சென்னையின் சுறுசுறுப்பை எண்ணி வியந்தான். அப்படியே கால் நடையாகவே வழி நெடுக ஒவ்வொருவரையும் பாதை விசாரித்துக் கொண்டே பிராட்வேக்கு வந்தான். அங்கே அப்போது சிறப்பாக நடந்து கொண்டிருந்த ஒரு பத்திரிக்கையைப் பற்றி அவன் கேள்விப்பட்டிருந்தான். அந்தப் பத்திரிக்கை அலுவலகத்திற்குச் சென்றான். படபடக்கும் நெஞ்சோடு பெட்டியைத் திறந்து, கதை எழுதிய நோட்டு புத்தகம் ஒன்றை எடுத்தான். உள்ளே சென்று ஆசிரியரிடம் நீட்டினான். அப்பொழுதுதான் அவர் ஓங்கிச் சிரித்ததும், உனக்கென்ன தெரியும் என்று கேட்டதும்!

அந்தச் சிரிப்பை அவனால் மறக்க முடியவில்லை. திருச்சி தான் ஒதுக்கித் தள்ளிற்று; சென்னையுமா? அவனுக்கு அழகையே வந்து விட்டது. தொடர்ச்சியாக இரண்டு நாட்கள் பட்டினி கிடந்ததால் தாள முடியாத பசி. நெடுந்தூரம் நடந்ததால் கால்களில் கடுமையான வலி. அவன் முளை கிறு கிறுத்தது. எழுத்தாளனாகும் ஆசை மறைந்தது. பிழைத்தால் போதும் என்கின்ற எண்ணம் வளர்ந்தது. அவனது நெருங்கிய உறவினர் ஒருவர் அதே தெருவில் இருந்தார். அவரைப் போய் பார்க்கலாமென்று அங்கே போனான். உள்ளே நுழைந்ததும் நுழையாததுமாக அவர் கொடுத்த வரவேற்பு ‘ஏன் வந்தாய்?’ என்ற கேள்வியோடு தொடங்கிற்று. அவன் நன்றாகவே அழுது விட்டான். அவர் இரங்குவதாக இல்லை. அவன் சிறு வயதில் சுட்டித் தனங்கள் செய்தவன். யாரையும் எதிர்த்து எதிர்த்துப் பேசிப் பழகியவன். ஆகவே அவனுக்குத் தெரிந்தவர்களில் கருணை காட்டுவோர் குறைவாகவே இருந்தார்கள். அந்த உறவினர் அவனை வெறுத்தவர்களுள் ஒருவர் ‘இப்பொழுதே வெளியே போ! இங்கு காலடி எடுத்து வைக்காதே’ என்றார். ஒரு வேளை சாப்பாடாவது சாப்பிடச் சொல்லி அனுப்பமாட்டாரா என்று அவன் எண்ணினான். அவனது பசியை அவர் அறிய மாட்டார். அறிந்திருந்தால் உணவிட மறுக்கும் அளவுக்குக் கொடியவரல்ல அவர். சத்தம் போட்டுவிட்டுக் கதவைச் சாத்திவிட்டு உள்ளே போய் விட்டார் அவர். அந்த வருங்கால எழுத்தாளன், சோகத்தின் மொத்த வடிவமாகத் தலையில் கையை வைத்துக் கொண்டு அங்கேயே உட்கார்ந்து விட்டான்.

கொஞ்ச நேரம்தான் அப்படி இருந்தான். அவனது மான உணர்ச்சி குத்திக் குடைந்தது. உடனே எழுந்தான். கையில் பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு புறப்பட்டு விட்டான். சமுதாயத்தில் பண வசதியற்றவனுடைய நிலையை அவன் முழுக்க உணர்ந்தான். காரிலே வருபவர்கள், காரிலே வருபவர்களைத் தான் கட்டித் தழுவுகிறார்கள். மாடியில் வசிப்பவன் மாடியில் நிற்பவனோடுதான் சொந்தம் கொண்டாடுகிறான். வெள்ளாடை உடுத்தவன், வெள்ளாடை உடுத்தவனைப் பற்றித்தான் விசாரிக்கிறான். இருப்பவன் வேறு, இல்லாதவன் வேறு என்பதை நகரத்தின் ஒவ்வொரு தெருவும் அவனுக்கு உணர்த்திற்று. ‘வரட்டும், வரட்டும்! நாமும் ஒரு நாளைக்கு வாழ்க்கைத் தரத்தில் உயர்ந்து விட்டால், இந்தப் பணக்காரர்களைப் பார்ப்போம் ஒரு கை!’ என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

பிராட்வே திருப்பத்தில் திரும்பி, ஒரு உணவு விடுதிக்கு முன்னால் அவன் நடந்து சென்றபோது, திடீரென்று அவன் தோளிலே ஒரு கை விழுந்தது. திரும்பினான். அவனுக்குப் பழக்கமான ஒரு நண்பர் நின்று கொண்டிருந்தார். ‘எங்கே இப்படி பெட்டியும் கையுமாகப் புறப்பட்டாய்?’ என்று விசாரித்தார். ‘சும்மா ஏதாவது வேலை பார்க்கலாமென்று வந்தேன்’ என்று அவன்

கூறினான். சந்திரமதியின் தாலி அரிச்சந்திரனுக்குத் தெரிந்த மாதிரி, அவனுடைய பசி அவருக்குத் தெரிந்ததோ என்னவோ, ‘காப்பி சாப்பிடலாம், வா!’ என்று அழைத்தார். அவனுக்கிருந்த பசியில், ஒப்புக்காக மறுக்கக் கூட அவன் தயாராயில்லை. அவரைப் பின் தொடர்ந்தான். சாப்பிட்டான். விடைபெற்றுக் கொண்டு வெளியேறினான்.

மாலை நேரம். இது சென்னைக் கடற்கரை. அப்பாடா! எவ்வளவு கூட்டம்! அவன் உடம்பில் இப்போது தெம்பு தளிர்ந்தது. கடற்கரையின் உள்வாயில் போய் அமர்ந்தான். சிந்தனை சிறகடித்துப் பறந்தது. நகரத்தில் மனிதர்கள் நெருக்கமாக வாழ்கிறார்கள். ஒருவரை ஒருவர் இடித்துக் கொண்டுதான் நடக்கிறார்கள் ஆனாலும் ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகம் இல்லாமலேயே வாழ்கிறார்கள். ‘சுயநலம் கூடாது! சுயநலம் கூடாது!’ என்று வெகு காலமாகச் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. ஆனால், ஒவ்வொரு மனிதனுடைய இதயத்திலும், சுயநலமே முதலிடம் வகிக்கிறது. கடலை நோக்கி ஒரு குழந்தை வேகமாக ஓடினால், அதன் தாய்தான் பின்னால் ஓடுகிறாள் மற்றவர்கள் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டுதான் நிற்கிறார்கள். கருணை என்பது மனிதனுடைய இதயத்தில் சுயநலத்துக்கு அடுத்த இடத்தைத்தான் வகிக்கிறது. மெருகு கலையாத வண்டியிலிருந்து இறங்குபவன், தன்னை மற்றவர்கள் கவனிப்பதில் பெருமைப்படுகிறான். காலணாவைப் பிச்சைக்காரர்களுக்குக் கொடுப்பதனாலும், மற்றவர்கள் கவனிப்பதற்காகவே கொடுக்கிறான். ஆசைகளை அடக்க வேண்டுமென்ற உபதேசம் அவனிடம் உள்ளளவும் நிறைவேறாது. ஆசைகளை அடக்கிக் கொண்டு விட்டதாகக் காட்டுக்கு ஓடுகிற வேதாந்தியும், தான் ஆசைகளை அடக்கிக் கொண்டவன் என்பதைப் பிறர் காண வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறான். ஏதோ ஒரு உருவத்தில், ஆசை அங்கேயும் ஆதிக்கம் வகிக்கிறது.

கடற்கரையில் தேங்காய், மாங்காய், பட்டாணி, சுண்டல் விற்றுக் கொண்டு வந்தார் ஒருவர். அழகான பட்டுப் பாவாடை கட்டியிருந்த ஒரு குழந்தை, அதைப் பார்த்துவிட்டு ‘அம்மா! அம்மா! பட்டாணி! பட்டாணி!’ என்று கத்திற்று. தன் ஆசையை அம்மாவிடம் குழந்தை தெரிவித்ததும், அந்தக் குழந்தையிடம் ஆசை வைத்திருந்த தகப்பனார், அதற்குப் பட்டாணி வாங்கிக் கொடுத்தார். அந்தப் பட்டாணியை அந்தக் குழந்தை தின்பதை, ஒரு பிச்சைக்காரக் குழந்தை பார்த்து ஆசையோடு கையை நீட்டிற்று. “சீ! போ, அந்தப் பக்கம்!” என்ற கடுமையான குரல், தகப்பனாரிடமிருந்து வந்தது. அவன் இதை கவனித்தான். இரண்டு குழந்தைகள் ஒரு பெருளின்மீது ஆசை வைக்கின்றன. ஒன்று அதைப் பெற்று விடுகிறது; மற்றொன்று விரட்டப்படுகிறது. அவனுக்குச் சமுதாய அடிப்படை புரிந்தது.

முதலாளித்துவத்தைப் பற்றியும், பொதுவுடைமையைப் பற்றியும் தத்துவ முறைப்படி அறிந்து கொண்டவனல்ல அவன். ஆனால், கண்முன்னாலே சிறிய வடிவத்தில் அதை அவன் கண்டான். இதுதான் உலகமா? இரு வேறு கூறுகள் தவிர்க்க முடியாததா? மேடும் பள்ளமும் இருந்துதான் தீருமா?

கிராமத்தில் அவன் வண்டிகளை நிறையப் பார்த்திருக்கிறான். அவன் தந்தையே பூரணி மாடுகள் பூட்டுகிற பெரிய வில்வண்டி வைத்திருந்தார். அந்த வண்டியின் இரண்டு சக்கரங்களும் ஒரே அளவில் இருந்தன. ஒரே அளவில் இருந்தால்தான், வண்டி ஒழுங்காக ஓடும். உலக வண்டியின் இரண்டு சக்கரங்களும் ஒன்றிற்கொன்று சிறிதுகூட தொடர்பற்ற நிலையில் இருக்கின்றன. உலகம் என்னவோ ஓடிக்கொண்டுதான் இருக்கிறது! இந்தப் புதிரை யார்தான் தீர்த்து வைக்க முடியும்!

அவன் உட்கார்ந்திருந்த இடத்திற்குச் சிறிது தூரத்தில் ஒரு இளைஞனும், இளம் பெண்ணும் அருகருகே அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் கணவன் மனைவி உறவு உடையவர்கள் அல்ல. இளம் பெண்ணின் கையிலிருந்த புத்தகக் கட்டு, இதற்குச் சான்று கூறியது. அவள் ஒரு கல்லூரி மாணவி. அவன் யாரோ! இருவரும் உற்சாகமாகச் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவள் ஏதாவது சொல்லுவாள். அவன், அவள் தொடையில் ஒரு தட்டுத் தட்டிவிட்டுச் சிரிப்பான். ஒவ்வொரு தடவையும் இப்படியே செய்தான். அதில் என்னவோ அவனுக்கு ஒரு ஆசை! அவளும் அதை மகிழ்வேடு ஏற்றுக் கொண்டு, மேலும் மேலும் பேசுவாள். இந்தக் காதலர்களை அவன் கவனித்தான். இவர்களுக்குக் கவலையே இல்லையோ! எவ்வளவு மகிழ்கிறார்கள்! கவலை இருக்கிறதோ, இல்லையோ, பசி இல்லை! அது இருந்தால் காதல் இவ்வளவு உற்சாகமாக இருக்காது! அந்தக் காதலர்களிடத்தில் அவனுக்குப் பொறாமை ஏற்பட்டது. அவனும் காதலித்திருக்கிறான். ஆனால் இப்படியெல்லாம் பேசிக் கொண்டிருந்ததில்லை. நாடகம் கண்களிலேயே தோன்றி, கண்களிலேயே முடிந்தது. அவள் வேறொருவனுக்குக் கட்டப்பட்டு விட்டாள். கண்களோடு நிற்பதுதான் காதல் தத்துவம் என்று அவன் கருதி இருந்தான். ஆனால் கடற்கரையில் நடந்த காதல், அருகருகே இருந்து செயல்பட்டது, அவனுக்குப் புதுமையாகவும் பொறாமையாகவும் இருந்தது.

அவர்களைப் பார்வையிலிருந்து விலக்கிவிட அவன் விரும்பினான். எழுந்து போய் கடல் அலை மேதும் இடத்திலேயே அமர்ந்தான். அவன் அமர்ந்திருந்த இடத்தின் இருமருங்கிலும், ஏராளமான படகுகள், தோணிகள், கட்டுமரங்கள் கிடந்தன அவை அவனது எண்ணத்தை ஈர்த்தன. ஒரு கட்டு மரத்தைத் தொட்டுப் பார்த்தான். புரட்டியும் பார்த்தான். இதில் ஏறிக் கொண்டா பரதவர்கள் கடலில் வெகு தூரம் போகிறார்கள்! உயிருக்கு உறுதி

இல்லாமலா அவர்களது தினசரி வாழ்வு நடக்கிறது! ஒவ்வொருவருக்கும் எத்தனை குழந்தைகளோ! அவற்றைக் காப்பாற்றவும், வயிற்றை நிரப்பவும் இந்தக் கடினமான தொழிலை மேற்கொள்ளத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. கரையில் நின்று பார்க்கும் போதே, கடல் எவ்வளவு பயங்கரமாகக் காட்சியளிக்கிறது! இந்தத் தமிழன், ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலேயே, கப்பலோட்டினான் என்பது பொய்யல்ல. துணிந்து அவன் கடலிலேயே பல காலம் மிதந்திருக்கிறான். சிங்களம், புட்பகம், சாவகம் ஆகிய தீவுகள் பலவும் கண்டு வந்திருக்கிறான். இந்தத் துணிவு அவனுக்கு எப்படி வந்தது? வேறொன்றுமில்லை. உயிரையும் வாழ்வையும் பற்றி அவன் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறான்! சாவை வாழ்விலேயே கண்டிக்கிறான். விட்டு விடப் போகுது உயிர், விட்டவுடனேயே உடலைச் சுட்டுவிடப் போகிறார் சுற்றத்தார் என்ற மெய்ஞானத்தை முழுமை பெற உணர்ந்திருக்கிறான். அவனுக்குத் துணிவு வந்துவிட்டது. பரதவர்களும் அப்படித்தானே! ஒரு வேறுபாடு. பழந்தமிழன் புகழுக்காகத் துணிந்தான். புதுத்தமிழன் வயிற்றுக்காகத் துணிந்தான். சாவைப் பற்றி பயம், ஓரளவாவது பழந்தமிழனுக்கு இருந்திருக்கலாம்! பரதவத் தோழனுக்கு அது வராது! கட்டுமரம் கட்டி கடலேறிச் சென்றால், செத்துவிடுவோமே என்று பயந்து வீட்டிலேயே அவன் இருந்தால், பட்டினி அந்தச் சாவை வீட்டிலேயே கொண்டுவந்து விடும்! துணிந்து இறங்காமல் வேறு என்ன செய்வது.

கடல் அலை, படபடவென்று கரையில் மோதுவதை அவன் கண்டான். ஒவ்வொரு தடவையும் உள்ளே போய்த் திரும்புகிற அலை, எதையாவது கொண்டு வந்து வெளியில் போடுகிறது. நண்டுகள், ஒருவகை நத்தைகள், சிலவகைக் கிளிஞ்சல்கள், சங்குகள், தெறிக்கப்பட்டு விழுந்த சில கட்டைகள் - எதையாவது கரைக்குக் கொண்டுவந்து சேர்க்கிறது. அறிவு என்பது என்ன? இதுதான்! படிக்கின்றபொழுது உள்ளே போய், ஒரு புதுப்பொருளை வெளியே கொண்டு வந்து தள்ளுகிறது. அவ்வளவுதான்! நல்ல நிலவொளி, வெண்ணிற நுரைகள் பொங்கிப் பொங்கி கரைக்கு வந்து சேருவதை, அவன் கவனித்துக்கொண்டே இருந்தான். பத்து பதினைந்து அடி உயரம் கூட அலை மேலே எழும்பிற்று. இவ்வளவு பெரிய அலைகளையா, சிறிய தோணிகள் கிழித்துக்கொண்டு செல்கின்றன! இல்லை! கடலின் கரைப்பகுதியைக் காட்டிலும் உட்பகுதியில் அலை மிகவும் தாழ்ந்திருக்கும் என அவன் படித்திருக்கிறான். ஆழம் அதிகமிருந்தால் அலை அதிகம் சுருளாது. ஆமாம், நிறையப் படித்தவனுக்கும் படிக்காதவனுக்கும் உள்ள பேதம்தான்!

ஒரு அலை மூலம் மிகப் பெரிய நண்டு ஒன்று, கரையில் வந்து விழுந்தது. பயந்து அவன் எழுந்து நின்றுவிட்டான். நண்டு கரையிலேயே ஓடும் என்று அவன் எதிர்பார்த்தான். ஆனால், அது மீண்டும்

கடலுக்குள்ளேயே ஓடிற்று. கடல் அதை ஏற்றுக்கொண்டது. அவனுக்கு ஒரு நம்பிக்கைத் தோன்றிற்று சமுதாயம் நம்மை வெளியில் தூக்கி எறிந்தாலும், நாம் மீண்டும் சமுதாயத்திற்குள்ளேயே ஓடித்தான் இடம் பிடிக்கவேண்டும். வெறுப்பினால் அல்ல அலை நண்டை வெளியே தள்ளியது. நண்டு சரியாக ஊன்றிக்கொள்ளாததனாலேதான், வெளியில் வந்து விழுந்தது. சமுதாயத்தில், ஒரு உயர்ந்த இடத்தில் காலூன்றி நின்றுவிடுவது என அவன் முடிவு கட்டிக்கொண்டான்.

வரவறியாமல் செலவிடுபவன் பெருள்போல கடற்கரைக்கு வந்திருந்த கூட்டம் கரைந்தது. ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் கூட்டம் முழுதும் மறைந்தது. அந்தச் 'சிந்தனையாளன்' மட்டும், அங்கேயே இருந்தான். கடல் ஒலியைத் தவிர, வேறு ஒலி இல்லை. அவன் மெதுவாக எழுந்து, பாதையை ஒட்டிய மணற்பகுதிக்கு வந்தான். 'மெரினா'வின் உள்வாய் மின்சார விளக்குச் சிறிது தூரத்தில் உட்கார்ந்து, கடல் மண்ணைத் தோண்டி படுக்கை தயாரித்துக்கொண்டான். பிணங்கள் மண்ணைத் தோண்டித் தாங்களே உள்ளே விழுவதில்லை. உயிரோடிருப்பவன் அப்படிச் செய்து பார்க்க முடிகிறது. தோண்டிய பிறகு, அந்தப் பள்ளத்தில் படுத்துக்கொண்டு, தலையணையாகப் பெட்டியைப் பயன்படுத்திக்கொண்டான். பசி இல்லை இப்போது! பயம் தோன்றிற்று. பாசம் ஆறாகப் பெறுகிற்று. தாய் தந்தையர் நினைவு அவனை அலைக்கழித்தது. தாய்ப் பாசம், பிள்ளைப்பாசம் என்றெல்லாம் சொல்லுகிறார்களே, தெரியாமலா? பல ஆண்டு காலம் தாயின் அருகிலேயே இருந்துவிட்டுப் பிரிந்திருப்பவனுக்குத்தான் அந்த வேதனை தெரியும்.

அவர்கள் எப்படித் துடிக்கிறார்களோ, என்று எண்ணி எண்ணி துடித்தான். பிரிந்ததிலிருந்து கடிதமே எழுதாததால், அவன் மனம் படாத பாடுபட்டது. உடனே பெட்டியைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு கடிதம் எழுத ஆரம்பித்தான். தன்னைப்பற்றி அவர்கள் கவலையேபடாமலிருக்க வேண்டும், என்பதையே கடிதத்தின் முழுக் கொள்கையாக வைத்துக்கொண்டான். வேலை கிடைப்பதற்கான ஒரு வழியும் இல்லாத அந்த நிலையில், “நானையே வேலை கிடைத்துவிடும்” என்று எழுதினான். கடிதத்தைப் படித்து, பெற்றோர் மகிழவேண்டும் என்பதே அவனது முக்கிய நோக்கமாக இருந்தது. எழுதி முடித்த கடிதத்தை, மீண்டும் அவன் பெட்டிக்குள்ளேதான் வைத்தான். என்றாலும், அது ஏதோ பெற்றோர் கைக்குக் கிடைத்து, அவர்கள் மகிழ்வது போன்ற ஒரு எண்ணம் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. அவன் மீண்டும் குழியிலேயே சாய்ந்தான். கண்களை மூடினான். எதிர்காலத்தைப் பற்றிய கனவுகளில் ஆழ்ந்தான். அந்தக் கனவு, அவனை ஒரு மானிகையில் வைத்திருக்கும்

நேரத்தில், நிகழ்காலம் ஒரு தடியின் உருவத்தில் அவன் தலையில் தட்டிற்று. விழித்துப் பார்த்தான். ஒரு போலீஸ்காரர் நின்று கொண்டிருந்தார்.

“ஏய்! யார் நீ?” போலீஸ்காரர் அதட்டும் குரலில் கேட்டார். அவன் மெளனமாக இருந்தான். மீண்டும் கடுமையான குரலில் அதே கேள்வியைக் கேட்டார் போலீஸ்காரர்.

யார் அவன்?

ஒரு எதிர்கால எழுத்தாளன். உலகக் கடலிலே நீந்தி உச்ச இடத்தில் கால் ஊன்ற விழையும் ஒருவன். அவனைப்பற்றி அவனுக்கே அதிகமாக எண்ணம். ஆனால், அவற்றைப் போலீஸ்காரரிடம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கவா முடியும்? தன் பெயரை மட்டும் சொன்னான்.

“இங்கே உனக்கு என்ன வேலை?”

“வேலை தேடுவதே வேலை!”

“சொந்த ஊர் எது?”

“இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் ஒரு கிராமம்!”

“மதராசுக்கு எதற்காக வந்தாய்?”

“வேலை தேடி வந்தேன்!”

“கடற்கரையில் படுத்துத் தூங்கக் கூடாது தெரியுமா?”

“தெரியாது!”

“எழுந்திரி! எழுந்திரி! வேறு எங்கேயாவது போய்த் தூங்கு!”

“எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் இங்கு யாருமில்லை!”

“யாரும் இல்லாதப்போ, ஏன் வந்தே? ஊர்ல இருக்க முடியாம கொழுப்புப் புடிச்சு வந்துட்டறது. சுத்தறது! பட்டணத்தில வேலை கொட்டி வைச்சிருக்காங்கண்ணா வந்தே?”

இதற்குப் பதில் சொல்ல அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

“எழுந்திரி! எழுந்திரி! பையில் எவ்வளவு பணம் வச்சிருக்கே?”

“காலணாக்கூட இல்லை!”

போலீஸ்காரர் அவன் மடியைத் தொட்டுப் பார்த்தார்! பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தார். ஒரு தம்பிடிசூட இல்லை. அவரது கோபம் அதிகரித்தது.

பெட்டியைத் தூக்கி அவன் கையில் கொடுத்து, “புறப்படு! புறப்படு!” என்றார். ஒரு நாலணாவாவது அவன் கையில் இருந்திருந்தால் அன்றைய கடற்கரைத் தூக்கத்திற்கு இடைஞ்சல் நேர்ந்திருக்காது. இல்லாதவன்; ஆகவே துரத்தப்பட்டான்.

அவனுக்கு இன்றைக்கு வரைக்கும் ஒரு நம்பிக்கை இருந்து வருகிறது. உலகம் உள்ளவும் வஞ்சம் வாங்கும் பழக்கத்தை, எந்த அரசாங்கமும் ஒழித்துவிட முடியாது. மனிதன் தான் நினைத்ததையெல்லாம் கலபத்தில் பெறக்கூடிய காலம் வந்தாலொழிய. குறுக்கு வழிகளை யாரும் அடைத்துவிட முடியாது. வஞ்சத்திற்குப் பருவமும், உருவமும் கூட உண்டு. பதவி உயர உயர, வாங்குகிற சம்பளம் பெருகப் பெருக, வஞ்சத்தொகையும் உயர்ந்துகொண்டே போகும். இது இயற்கையாக நடைபெற்று வரும் வேடிக்கை! குறைந்த சம்பளக்காரன் அதிக வஞ்சம் வாங்கினால் அர்த்தம் உண்டு. ஆனால் பாவம்! அவன் நாலணாத்தான் கேட்கிறான். உயர்ந்த இடத்தில் இருப்பவன், பணத்தைத் தராசில் போட்டு நிறுத்து வாங்குகிறான். அந்தப் போலீஸ்காரர் நாலணாக் கேட்டதை அவன் குற்றமாக நினைக்கவில்லை அவனாவது தனிக்கட்டை. இருந்தால் சாப்பிடுவான். இல்லாவிட்டால் தூங்குவான். அவருக்கு எத்தனை குழந்தைகளோ! வேலை இல்லாதவன் வயிற்றைக் காட்டிலும், வேலை பார்ப்பவன் வயிறுதான் அதிகம் விரிந்து விடுகிறது. தேவைகள் புதிய வழிகளைத் திறந்து கொடுக்கின்றன.

அவன் மீண்டும் கையில் பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு கடற்கரையின் மேற் பாதையின் வழியாகவே நடந்தான். ஒரு நாலு பர்லாங் தூரம் நடந்ததும், மீண்டும் கடற்கரைக்குள் இறங்கினான். மண்ணைத் தேண்டினான். படுத்து விட்டான். அங்கே போலீஸ்காரர்கள் யாரும் வரவில்லை. காற்று ‘விர்’ என்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. அலைகளின் ஒலி, தளக்கட்டோடு எழுந்து கொண்டிருந்தது. பாணர்களுக்கு மத்தியில் பாவலன் தூங்குவதுபோல் அவன் தூங்கினான். தூக்கம் ஒவ்வொரு உயிருக்கும் இன்றியமையாதது. எத்தனை சிந்தனைகளை அது முடிவைக்கிறது! நிரந்தரத் தூக்கத்துக்காகத் தற்கொலையை நாடுபவர்கள், ஒன்றும் புரியாதவர்களல்ல. உலைச்சல் பட்ட மனதோடு, உறக்கம் இல்லாமல் திரிபவனைக்காட்டிலும், அமைதிக்காகச் சாகிறவன் அறிவாளிதான். அமைதியை வாழ்நாளிலே கண்டுபிடித்துக்கொள்ள முடியாத கோழையாக அவன் இருக்கலாம். ஆனால் சாவின் மூலம் அதைத் தேடிக் கொள்ள முடியும் என்ற நம்பிக்கை ஒளியைப் பெற்ற அறிவாளி அல்லவா அவன்!

விடைபெற்றுப் போகும் இன்றைய உலகத்திற்கும், துவக்க விழா நடத்தப்போகும் நாளை உலகத்திற்கும் இடைப்பட்ட சமர்தி உலகில் அவன் அமைதியாகக் கிடந்தான். பொழுது விடிந்தது. நகரின் கலகலப்புத்

துவங்கியது. பிணம் மீண்டும் மனிதனானது. ஆம்; அவன் எழுந்து நடமாடத் துவங்கி விட்டான். விழித்துவிட்ட கண்களுக்கு முன்னால் பிரச்சினை மண்டியது. காலை உணவு... வேலை எங்கே கிடைக்கும்? யார் தருவார்கள்? இன்ன இடத்தில் முயற்சிக்கலாம் என்று நிச்சயமாகத் தெரிந்தாலாவது அதை நோக்கி நடக்க முடியும். எதுவும் புரியாத அந்த அனாதை இளைஞன் மணலிலேயே சிறிது நேரம் உட்கார்ந்து யோசித்தான். உயிரற்ற பந்து உதைபட்டு உருளுவதைப்போல், அவன் சிந்தனை உருண்டது. இறுதியாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். வேலைதானே கிடைக்காது! வேறு ஏதாவது வேலை பார்த்தால் என்ன? உலகத்தில் எத்தனை வகையான வேலைகள் இருக்கின்றன! கடையில் கணக்கு எழுதலாம். பலசரக்குக் கடையாளால் அரிசி அளக்கலாம். துணிக்கடையாளால் முழம் போடலாம். கசாப்புக்கடையாளால் கறி வெட்டலாம். சிகை அலங்காரக் கடையாளால் முடிவெட்டலாம். ஏதாவது ஒரு வேலை தேடிவிட அவன் முடிவுகட்டிக்கொண்டான். பைக்ரப்ட்ஸ் ரோடு வழியாக நடந்தான். துணிந்து ஒரு உணவு விடுதியில் ஏறி வேலை கேட்டுவிட்டான். விடுதி முதலாளி அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். தான் இன்ன சமூகத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று சொன்னதும், அவர் 'ஆ' என்று வாயைப் பிளந்தார். அந்த சமூகத்தைச் சேர்ந்தவனா உணவு விடுதியில் வேலை கேட்கிறான் என்பது அந்த வாய்த் திறப்பில் எழுந்த கேள்விக்குறி! அவன் பிறந்த சமூகம், ஆன் தொகையில் சிறியது என்றாலும், பணக்காரர்களை அதிகமாகக் கொண்டது. அந்த சமூகத்தில் ஏழைகளே இருக்க முடியாது என்றுதான் வெளி உலகம் நம்பியிருந்தது. அந்த வெளி உலகத்தில் அவர் ஓர் உறுப்பினர்.

சில நேரங்களில் வருகிற தொல்லை இதுதான். இருப்பவன் என்று கருதப்பட்டு இல்லாதவனாக வாழ்பவன் திண்டாட நேருகிறது. இல்லாதவன் என்றே முத்திரைப் போடப்பட்டால்தான் ஏதாவது நிம்மதி கிடைக்கிறது. அரசாங்க நடைமுறையிலே கூடப் பார்க்கிறோம், பின்தங்கிய வகுப்பினர் என்று சிலருக்கு முத்திரை போட்டு வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் சொந்த வசதி அதிகம் படைத்தவர்கள் கூட, அரசாங்கத்தின் இந்த உதவியை அனுபவிக்க முடிகிறது. அரசினரால் 'முன்போகும்' வகுப்பினர் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டவர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்களில் இருக்கும் பின்தங்கியவர்கள் பாடு ஆபத்துதான். அவர்களுக்குச் சொந்த வசதியும் கிடையாது. அரசாங்க வசதியும் கிடையாது.

அந்தப் பணக்கார வம்சத்து ஏழையிடம் பரிதாபமாகப் பேச்சுக் கொடுத்தார் விடுதி முதலாளி. இறுதியில், "உங்களை யெல்லாம் இங்கே வேலை பார்க்கச் சொல்ல என் மனது நடுங்குது" என்று கூறி அனுப்பி விட்டார். இன்னும் அந்த முதலாளி இருக்கிறார். அவரைப்

பார்க்கும்போதெல்லாம், அவனுக்குப் பழைய ஞாபகம் எழுந்து
கொண்டிருக்கிறது.

அடுத்தாற்போல் அவன் கவனித்து ஒரு சிகை அலங்காரக் கடையை.
அந்தக் கடையில் அவனுக்கு இரண்டு வகையான தேவைகள். ஒன்று அவனே
முடிவெட்டிக்கொள்ள வேண்டும். மற்றொன்று யாருக்காவது முடி வெட்டுகிற
வேலை அவனுக்குக் கிடைக்க வேண்டும். இதில் முன்னதைப்பற்றி அவனுக்குக்
கவலையில்லை. பின்னதுதான் பெருந்தேவை. முடி வெட்டுவதிலோ, முகம்
வழிப்பதிலோ அவனுக்குப் பழக்கம் இல்லை. ஆனாலும் யார் தலையிலாவது
பழகிக்கொள்ளலாமென்ற நம்பிக்கை இருந்தது. எவனாவது ஒரு
பட்டிக்காட்டான் வராமலா போவான்? அவனுக்கெல்லாம் முடியை இப்படி
இப்படி வெட்டிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற திட்டம் ஒன்றும் கிடையாது.
எப்படி வெட்டினாலும் சகித்துக்கொள்வான். அதனால்தான் அந்த வருங்கால
எழுத்தாளன், அந்த வேலையாவது கிடைத்தால் போதுமென்று
தீர்மானித்தான். படிக்கட்டுகளில் ஏறி, “வேலை இருக்கிறதா?” என்று
கேட்டுவிட்டான். உணவு விடுதியில் நடந்ததே இங்கும் நடந்தது. அந்தப்
பரிதாபத்திற்குரியவன் வெளியேறினான்.

அங்கிருந்து பெல்ஸ் ரோட்டில் திரும்பி நடந்தான். அவனுக்குத் தெரிந்த
சிலபேர், சென்னையில் பட்டாளத்துக்குச் சட்டை தைக்கும் ‘காண்ட்ராக்ட்’
எடுத்திருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் தங்குவதற்கும் சாப்பிடுவதற்கும்
பெல்ஸ் ரோட்டில் ஒரு விடுதி பிடித்திருந்தார்கள். அந்த ஞாபகம் வந்ததும்,
அவர்கள் தங்கியிருக்கும் வீட்டைத் தேடிச் சுண்டு பிடித்தான் அவன்.
அவர்கள் எல்லோருமே அவன் போன நேரத்தில் அங்கே இருந்தார்கள்.
அவர்களில் அவனை வரவேற்பவர்கள் கூடச் சிலர் இருந்தார்கள். அப்பாடா
ஒரு பெரும் பிரச்சினை தீர்ந்தது. தங்குவதற்கு அவனுக்கு வீடு கிடைத்து
விட்டது. அதோடு வேலையும் கிடைத்துவிட்டது. அந்த வேலைக்குக் கூலி,
வேளா வேளைக்குச் சாப்பாடு; அவ்வளவுதான்! அவன் அன்றிருந்த
நிலைமைக்கு அது போதாதா? ஏற்றுக் கொண்டு விட்டான். என்ன வேலை?
தினசரி ஜாம்பஜார் மார்க்கெட்டுக்குப்போய் காய்கறி வாங்கிவர வேண்டும்,
அவ்வளவுதான்!

அவன் தன் கடமையைச் செய்ய ஆரம்பித்தான். இரண்டொரு நாள்
வரை என்ன விலைக்குக் காய்கறி வாங்கினானோ, அதே விலைப்படி
கணக்குக் கொடுத்து வந்தான். அதற்குப் பிறகு அவனது கைச்செலவுக்குக்
கொஞ்சம் காசு தேவைப்பட்டது. தேவைப்பட்டவன் திருடுவதில் தவறில்லை
என்பது அவனது அப்போதைய ஏழைமை வகுத்த சித்தாந்தம். நாலணா
முள்ளங்கியை ஐந்தணா ஆக்கினான். ஓரணா கீரை தானாகவே ஒன்றரை
அணா ஆயிற்று. இப்படி எல்லாக் காய்கறிகளும் அவனுக்காகத் தங்கள்

வினையை உயர்த்திக்கொண்டன. இதன் மூலம் அவனுக்கு தினசரி எட்டணாவுக்குக் குறையாமல் கிடைத்து வந்தது. இன்றைக்கும் பெல்ஸ் ரோட்டிலுள்ள அந்த வீட்டைப் பார்க்கும்போதெல்லாம், அவனுக்கு அந்த ஞாபகம் வருகிறது. தினசரி மாலை நேரங்களில் கடற்கரைக்குப் போக அவனுக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. படம் பார்க்கவும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. இந்த வாழ்க்கையின் மூலம், இரண்டொரு மாதங்களை வழியனுப்பிவைத்தான். இன்றைய வாலிபர்களைப் போலவே, அவனுக்கும் அன்று ஒரு ஆசை திடீரென்று எழுந்தது. திரைப்படங்களில் நடித்தாலென்ன? என்று ஒரு கேள்வியைத் தனக்குத்தானே, போட்டுக்கொண்டான். தன் பெயரை 'சந்திரமோகன்' என்று மாற்றிக்கொண்டான். அப்போது அடையாறிலிருந்து, இப்போது 'பரகதி'யாகிவிட்ட ஒரு படப்பிடிப்பு நிலையத்திற்கு விண்ணப்பித்துக் கொண்டான். அவர்கள் பதில் எழுதுவதில் மிகவும் சுறு சுறுப்பானவர்கள். 'வேலை இல்லை' என்று உடனேயே பதில் எழுதிவிட்டார்கள். பதில் கிடைத்தபோது அவன் வருந்தினான் என்றாலும், தான் ஒரு நடிகனாகிவிட முடியும் என்கிற நம்பிக்கையை மட்டும் விடவில்லை.

இந்த நேரத்தில் தான் பதினாறு வயது நீரம்பாத அவனுக்கு, ஒரு புதுமையான அனுபவம் ஏற்பட்டது. அந்த அனுபவத்தை உண்டாக்கித் தந்தது, அன்று இருந்த டிராம் வண்டி. ராயப்பேட்டையில் அந்த டிராம் வண்டியில் ஏறி உட்கார்ந்தான். அவன் எதிரிலே ஒரு பெண் உட்கார்ந்திருந்தாள். இன்றைக்கு ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இறந்துவிட்ட அந்தப் பெண்ணின் பெயர் எமிலி. கிறித்துவ வகுப்பைச் சார்ந்தவள். அவள் கையில் 'குவண்டிண்டர் வார்டு' என்ற ஆங்கிலப் புத்தகம் வைத்திருந்தாள். கழுத்துச் சங்கிலியில் சிலுவை மின்னிக்கொண்டிருந்தது. சிறிதுகூட கள்ளம் கபடம் கலவாத தெளிந்த முகம். நீலநிறச் சேலையும், வெண்ணிற ரவிக்கையும் அணிந்திருந்தாள். இடது கைவிரலில் ஒரு சிலுவை மோதிரம் அணிந்திருந்தாள் அந்தப் பரிதாபத்திற்குரிய வாலிபனை, அவள் மிகவும் அனுதாபத்தோடு பார்த்தாள். அவனும் அவளைப் பார்த்தான். அவன் அவளிடம் கேட்கவேண்டியது எதுவும் இல்லை. ஆனால், அவளிடம் ஏதோ கேட்க விரும்பியவன்போல அவள் காணப்பட்டாள். அவளது பார்வையில் அந்தப் பெருள் தெரிந்தது. ஏதோ பேசப் போகிறாள் என்று எதிர்பார்த்து அவன் பார்வையை வேறு புறம் திருப்பிக்கொண்டிருந்தான். அவன் எதிர் பார்த்தது நடந்தது. அவள் கேட்டாள்;

“உங்களுக்கு எந்த ஊர்?”

அவன் சொன்னான்:

“இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் ஒரு கிராமம்.”

“உங்கள் பெயர்?”

அவன் தன் பெயரைச் சொன்னான்.

“இங்கே எங்கே இருக்கிறீர்கள்?”

அவன் தான் இருக்குமிடத்தைச் சொன்னான்.

புதிய அறிமுகம். இதற்குமேல் அவன் கேட்கவேண்டியது என்ன இருக்கிறது? ஆனாலும் அவன் மேலும் பேச விழைந்தான். அதை அவன் துவக்கி வைத்தான். அவளது பெயர் எமிலி என்பதையும் ராணி மேரி கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதையும், சொந்த ஊர் காரைக்கால் என்பதையும் பேச்சுக் கொடுத்துத் தெரிந்து கொண்டான்.

இந்த நிலையில், ராணி மேரி கல்லூரியின் விடுதியினருகில் நான்கு பாதை சந்திப்பில், டிராம் வண்டி நின்றது. தான் இறங்க வேண்டிய இடம் வந்துவிட்டது என்பதைக் கூறியபடி, “நீங்களும் வாருங்களேன்” - என்பதுபோல அவள் அவனைப் பார்த்தாள். இந்த அழைப்புத் தோற்றம் அவனுக்குப் புதுமையாக இருந்தது.

அவனும் இறங்கிவிட்டான். எமிலி, புத்தகத்தை விடுதிக்குள் வைத்துவிட்டுத் திரும்பிவந்தாள். இருவரும் எட்வர்டு எலியட்ஸ் ரோடிவேயே நேராக, நடந்து போனார்கள். நடக்க, நடக்க ஏதோ வெகு காலம் நெருங்கிப் பழகியவர்கள் போன்ற பாச உணர்வுதான். அவர்களுக்குள் ஏற்பட்டது. ஆம்; பாச உணர்வுதான். அதைக் காதல் உணர்வு என்று அவர்கள் இருவருமே கருதவில்லை. கடற்கரை மணலில் போய் இருவரும் அமர்ந்தார்கள்.

கதைகளில் நடக்கும் திடீர் நிகழ்ச்சிகள் வாழ்க்கைக்கு ஒத்துவராதவை என்றுதான் அன்றுவரை அவன் எண்ணியிருந்தான். திடீரென்று ஒரு பெண்ணைச் சந்தித்து உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் நிலையை எண்ணிப் பார்த்தபோது, அவனுக்கு ஆச்சரியம் பிறந்தது. ஒரு உற்சாகமான உணர்ச்சியோடு அவளோடு பேச்சுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனிடத்திலே பேச வேண்டுமென்ற எண்ணம் அவளுக்கு ஏன் ஏற்பட்டது? காரணத்தை அவள் விளக்கினாள். உடன் பிறந்த தமையன் ஒருவன் இருந்தானாம் அவளுக்கு. இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்புதான் இறந்துவிட்டானாம். அவனைப் போலவே அந்த எழுத்தாளன் இருந்ததால் அவனுடன் பேச்சுக் கொடுக்க அவள் விரும்பினாளாம். தன் கதையை முழுக்க அவள் அவனிடம் சொன்னாள்.

இளம் வயதில் கருகிப்போன மலர் அவன். வாழ்க்கையின் இன்பங்களைச் சுவைக்க வேண்டிய கட்டத்தில் வளமிழுந்து போனவன். பதினைந்தாவது வயதில் பெரியவளான அவளுக்கு, பதினாறாவது வயதில் மணம் முடித்து வைத்தார்களாம்! சரியாக ஒன்பது மாதங்களில் கணவன் இறந்து விட்டானாம். அந்த வேதனை தாங்க முடியாமல், இரண்டாண்டு காலம் வீட்டுக்குள்ளேயே அடைபட்டுக் கிடந்தாளாம்! அதன் பிறகு கூட மறுமண நினைவு அவளுக்கு ஏற்படவில்லையாம். தாய் தந்தை அற்ற அவன், தன் அண்ணனின் துணையிலே இருந்தாளாம். அண்ணி கொடுமைக்காரியாக இருக்கவே, அங்கிருந்து வெளியேற அவன் விரும்பினாளாம். அண்ணன் தன் உறவினர் ஒருவர் உதவியின் மூலம் அவளைச் சென்னைக்கு அனுப்பி கல்லூரியில் சேர்த்தாராம்.

அவன் தன் கதையைச் சொல்லிக் கொண்டு வரும்போதே அடிக்கடி கண்ணீர் வடித்தாள். அவனிடமிருந்து அனுதாப வார்த்தைகளை எதிர்பார்த்தாள். துன்பங்களைப் பிறரிடம் சொன்னாள் மனதுக்கு ஆறுதல் கிடைக்கிறது. என்றாலும், கேட்பவர்களிலே கேலி செய்பவர்கள்தான் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். அவன் கேலி செய்யக்கூடியவன் அல்ல என்பதை உணர்ந்தே தன் இதயத்தைத் திறந்து பேசினாள் அவள்.

அவன் அவளைத் தேற்றினான். வேதாந்தம் பேசக்கூடிய வயது அவனுக்கில்லை. ஆனாலும் அவன் வேதாந்தம் பேசினான் மிகுந்த அன்பு பாராட்டினான்.

பிறகு அவர்கள் பிரிந்தார்கள். அதன் பிறகு அவனை அடிக்கடி சந்திக்கிற வாய்ப்பை அவன் ஏற்படுத்திக் கொண்டான். அவனுக்காக அவன் தினசரி கடற்கரையில் வந்து காத்திருப்பான். சந்திப்பார்கள்; பேசுவார்கள் சந்திக்க முடியவில்லை என்றால் சஞ்சலப்படுவார்கள். ஆனாலும் அது காதலாக இல்லை. அவன் மிகவும் நல்லவன் என்று அவன் நினைத்தான். அவன் மிகவும் அன்புள்ளம் கொண்டவன் என்று அவன் நினைத்தான். ரகசியங்களைச் சிலரிடந்தானே சொல்ல முடிகிறது இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் ரகசியங்களை வாங்கிக்கொள்ளும் கருவிகளாக அமைந்தார்கள்.

இந்தப் புதிய பாசத்தில் ஒரு விநோத உணர்ச்சி இருந்தது என்றாலும் அவர்கள் ஒருவரையொருவர் காப்பாற்றக்கூடிய நிலையிலே இல்லை. பெல்ஸ் ரோடிஸிருந்து மூன்று மைல் தூரம் ஐ.ஐ.ஆபீஸ் கடற்கரைக்கு அவன் நடந்தே வருவான். “நடந்தா வந்தீர்கள்! ஐயோ கால்கள் வலிக்குமே!” என்று அவன் வருந்துவான். தன் துயரத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ள இன்னொருவர் இருந்தால் மனதுக்கு ஆறுதல் கிடைக்கிறது. அதுவும் அவன் பெண்ணாக இருந்தால் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது! ஆதாரமில்லாமல் எதுவும்

நிற்பதில்லை எதன் துணையுமின்றித் தனித்தியங்கும் பெருள்களே இல்லை. ஓரணுவும் இன்னொரு அணுவின் துணையில்தான் இருக்கிறது என்று விஞ்ஞானிகள் கூறுகிறார்கள். ஒன்றுக்கொன்று உதவியாக இருப்பதால்தான் உலகத்தின் ஒவ்வொரு பிரிவிலும் ஏற்படும் குழப்பங்கள் சமாளிக்கப்படுகின்றன. அவளும், அவனும் ஒருவருக்கொருவர் ஆதாரமானார்கள். இரண்டு அனாதைகள் அன்புள்ளத்தோடு கூட்டுச்சேரும் நிலைதான் அது.

அவன், காய்கறி வாகிய வகையில் மிச்சம் பிடித்த காசைப் பத்திரமாகக் கடற்கரைக்குக் கொண்டு வருவான். வறுகடலையும், முறுக்கும் அவளுக்குத் தருவான். அவை மிகச் சாதாரணமான பெருள்தான். ஆனால் அவன் தருகிறான் என்பதாலே அவளுக்கொரு திருப்தி. ஒருநாள் இப்படி அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது, அவளுடைய கல்லூரீத் தோழிகள் சிலபேர் அங்கே வந்துவிட்டார்கள். எதைப்பற்றிப் பேசினாலும், ஆணும் பெண்ணும் தனியாக இருந்து பேசினால் அது காதல் என்றுதானே உலகம் முடிவு கட்டுகிறது. அந்தத் தோழிகள், எயிலிக்கு அவன்மீது காதல் பிறந்துவிட்டதாகக் கருதினார்கள். தூரத்திலிருந்தே அவர்களைக் கேலி செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அவள் அவர்களை அருகில் அழைத்து உட்கார வைத்துக் கொண்டாள். அவனை அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினாள். அப்போது அவன் மிரண்டே போய்விட்டான். பட்டினத்துக் கடற்கரையில் பத்துப் பெண்களுக்கு மத்தியில் தான் உட்கார்ந்து பேசுவோம் என்று சிந்திக்கக் கூட இல்லை அவன். அவர்கள் எல்லோருமே அவனை ஒரு குழந்தை மாதிரி கருதினார்கள். அதற்குப் பிறகு அடுத்தடுத்த நாட்களில் அவள்கூட இரண்டொரு தோழிகளும் வர ஆரம்பித்தார்கள். அவளைச் சந்திப்பதிலும், பேசுவதிலும் அதிக அக்கரை காட்டி அடிக்கடி கடற்கரைக்கு வர ஆரம்பித்ததால் அவனுக்கு இருந்த ஒரே உத்தியோகமும் போய்விட்டது.

அவனது உறவினர் திருவெற்றியூரிலிருந்த அஜாக்ஸ் தொழிற்சாலையில் அவனை ஒரு குமாஸ்தாவாகச் சேர்த்துவிட்டார். சாப்பாடு போட்டு மாதம் இருபது ரூபாய் சம்பளம். அதை வாரத்திற்கு ஐந்து ரூபாய் வீதம் கொடுப்பார்கள். ஒவ்வொரு வாரமும் சனிக்கிழமை மாலை அந்த ஐந்து ரூபாய் கிடைக்கும். அதை வாங்கிக்கொண்டு அவன் சென்னைக்கு வந்து விடுவான். ஞாயிற்றுக்கிழமை சென்னை நகரில் சுற்றுவான். எயிலியையும், தோழிகளையும் சந்திப்பான். திங்கட்கிழமை காலை திருவெற்றியூருக்குத் திரும்பி விடுவான்.

திருவெற்றியூரிலேதான் பட்டினத்தார் சமாத்ரி இருக்கிறது. அதுவும் அஜாக்ஸ் தொழிற்சாலைக்குச் சிறிது தூரத்தில் இருக்கிறது. ஒரே வெண்மணற்பாங்காக இருந்த அந்தப் பூமியில் சிறிய, பழைய சமாதிக்

கட்டிடம் அமைந்திருந்தது. வேலை முடிந்ததும், மாலை நேரங்களில், அந்தச் சமாத்ரி அருகில் அவன் வந்து அமருவான். சிந்திப்பான்; வழக்கமான கற்பனையில் பறப்பான். இருட்டியதும் திரும்பிவிடுவான். சொல்லப்போனால் திருவெற்றியூர்தான் அவன் எழுத்தாளனாவதற்கான சூழ்நிலையை வளர்த்தது.

இரண்டு வாரங்கள் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் சென்னைக்கு வராமலே அவன் இருந்தான். காரணம் எதுவுமில்லை. வாரக் கடைசியில் கிடைக்கும் ஐந்து ரூபாயை கடைகளுக்குக் கொடுத்துப் பாக்கியை தீர்த்ததால் கையில் பணமில்லை; அவ்வளவுதான்.

மூன்றாவது ஞாயிற்றுக்கிழமை அவன் சென்னை திரும்பியபோது ஒரு பெரிய அதிர்ச்சி அவனுக்காகக் காத்திருந்தது.

அஜாக்ஸ் கம்பெனியின் தலைமை நிலையம் சென்னையில் இருந்தது. அதன் உரிமையாளரும் சென்னையிலேயே இருந்தார். வாராவாரம் சென்னைக்கு வரும் அந்த 'எழுத்தாளன்' அவரை போய் பார்ப்பான். பார்க்கும் போதெல்லாம் தன்னைச் சென்னை அலுவலகத்திற்கு மாற்றிக் கொள்ளும்படி கேட்பான். சென்னையின் இனிய சூழ்நிலையிலேயே தினமும் வாழ்க்கை நடத்த அவன் விரும்பினான். அவன் வாராவாரம் தன்னைச் சந்திப்பதை தொல்லைபாகக் கருதினார் அந்த உரிமையாளர். மூன்றாவது ஞாயிற்றுக்கிழமை அவரை அவன் சந்தித்ததும் வேலையை விட்டு நின்று விடும்படி கூறிவிட்டார். கொஞ்சம் கடுகடுப்பாகவும் பேசிவிட்டார். அதிர்ச்சியடைந்த அவன், எட்வர்டு எலியட் சாலையிலிருந்த அவரது வீட்டிலிருந்து வெளியேறினான். சென்னையிலேயே வேலையில் இருந்தால் மகிழ்ச்சியாக இருக்குமே என்ற எண்ணம் போய், இருந்த வேலையும் போய்விட்டது கையிலிருந்த இரண்டு மூன்று ரூபாயை வைத்துக்கொண்டு இரண்டொரு நாட்கள் சென்னையிலே சுற்றினான். அவன் திட்டமில்லாத வாழ்க்கையில் தொல்லைகள் குறைவதேயில்லை. ஆனால், திடீர் திடீர் என்று குறைவதுபோல் தோன்றிகொண்டே இருக்கும். அவன் மீண்டும் சென்னையை சுற்றினான், சுற்றினான், கால் வலிக்கச் சுற்றினான். விசித்திரமான இந்த வாழ்க்கையைப்பற்றி, அவன் ஒவ்வொரு கணமும் எண்ணிப் பார்த்தான். தினசரி பல கடமைகளை வைத்துக்கொண்டு, சுறு சுறுப்பாக இயங்கும் பலபேரை அவன் சந்தித்திருக்கிறான். காலை 6 மணிக்கு எழுந்து, பரபரப்பாகத் தொலைபேசியின் அருகில் அமரும் பெரிய மனிதர்களைப் பார்த்திருக்கிறான். முதல் தேதி கல்கத்தா; இரண்டாந்தேதி பம்பாய், மூன்றாம் தேதி சென்னை என்று பறந்து கொண்டிருப்போரையும் கண்டிருக்கிறான். காரியம் இருக்கிறதோ இல்லையோ மனிதர்கள் அவசர அவசரமாக நடக்கிறார்கள். அலுவலகங்களில் கூட்டம் ஏராளமாக இருக்கிறது.

இவ்வளவு விருவிருப்பான உலகத்தில், எந்த விதமான கடமையும் இல்லாமல் நாளைக்கு என்ன வழி என்பதும் அறியாமல் அவனது வாழ்க்கை ஓடிக்கொண்டிருந்தது. மீண்டும், பசி பட்டினி துவங்கிற்று.

நன்றாகப் பசி எடுக்கும்போது சமுதாயத்தின்மீது அவனுக்குக் கோபம் கோபமாக வரும். அவன் கையில் மட்டும் இந்த நாட்டை ஒரு மணி நேரம் அப்போது ஒப்படைத்திருந்தால், பணம் படைத்த தொழிலதிபர்களைப் பழி தீர்த்துக்கொண்டிருப்பான்.

இந்த நிலையில், சென்னையில் அலைவதைக் காட்டிலும், கிராமத்திற்கே திரும்பி விடுவது நலம் என்ற முடிவுக்கு அவன் வந்தான். எமலியை சந்திக்க அவன் விரைந்தான். அங்கே அவனுக்கு இரண்டாவது ஏமாற்றம் காத்துக்கிடந்தது. எமலி சொந்த ஊருக்குப் போய்விட்டாள். ஒரு நண்பரைப் பார்த்து, பத்து ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டு கிராமத்திற்குப் புறப்பட்டாள் அவன். இரவு முழுவதும் ரயிலில் தூக்கம் பிடிக்காமல் அமர்ந்திருந்தான். கிராமத்தின் வெளிச்சாலையில் இறங்கி ஊருக்குள் போகும்போது அவன் இதயம் படபடத்தது. எந்தக்கிராமம் வாழ்க்கைக்கு ஏற்றதல்ல என்று உதறித்தள்ளினானோ, அங்கேயே திரும்பி வந்துவிட்டான். அப்போது அவனுக்கு ஒரு உண்மை புலனாயிற்று. வாழ்க்கையில் முன்னேற்றம் காண்பதற்கு, திறமை இருந்தால் மட்டும் போதாது. சந்தர்ப்பம் அமைவது மிகவும் முக்கியம். தன்னுடைய திறமையில் மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்ட அவனுக்கு, எழுத்தாளன் ஆவதற்கான சிறு சந்தர்ப்பம் கூட வாய்க்கவில்லை. சந்தர்ப்பம் என்றால் என்ன? அது தானாக வருவதா? மனிதன் உண்டாக்கிக் கொள்வதா? பெரும்பாலான நேரங்களில் சந்தர்ப்பம் திடீரென்று தான் அமைகிறது. இந்த திடீர் நிகழ்ச்சி எப்படி உருவாகிறது? காரணம் புரிவதில்லை. புரியாததால்தான் இது கடவுள் சித்தம் என்று முடிவு கட்டப்படுகிறது. சில நேரங்களில் மனிதர்கள் தாமே உண்டாக்கிக் கொள்ளுகின்ற சந்தர்ப்பங்களைப்பற்றி அவன் எண்ணிப் பார்த்தான். அந்தச் சந்தர்ப்பங்களை உண்டாக்குவதற்கு அவர்களுக்குத் துணிவு மட்டும்தான் தேவையாய் இருந்திருக்கிறது. ஆம்! துணியை மட்டுமே மூலதனமாகக் கொண்டு முன்னேற்றத்திற்கான சந்தர்ப்பத்தை மனிதன் ஆக்கிக்கொள்ள முடியும். இந்த உலகம் அத்தகையது. பயமும் பணிவும் இங்கே பலனளிப்பதில்லை. அன்பும் அறமும் இங்கே வாழ்வளிப்பதில்லை. நேர்மையும் நீதியும் இங்கே நிம்மதியைத் தருவதில்லை பகட்டும் படாடோபமும் தேவைப்படுகிறது. தெரியாதவைபெயல்லாம் தெரிந்த மாதிரிக் காட்டி கொள்வனுக்குத் தெம்பு மிகுந்த வரவேற்புக் கிடைக்கிறது. ‘ஐயோ அவனா? அசகாயசூரனாயிற்றே!’ என்று பத்துப்பேரைப் பேச வைக்கிறது! சிலர்

அவனை மதிக்கத் தலைப்படுகிறார்கள். ஏதாவது ஒரு இடத்தில் அவனை இழுத்துப் போட்டுக் கொள்கிறது.

அந்த முயற்சியில் இறங்கிவிட அவன் துணிந்தான். பத்து நாட்கள் கிராமத்தில் இருந்துவிட்டு, பழையபடி திருச்சிக்கு புறப்பட்டான். அவன் சீக்கிரம் போய்ச் சேரக் கூடிய நகரம் திருச்சியாகத்தான் இருந்தது.

திருச்சி நகரம் இப்பொழுதும் அவனை எதிர்பார்த்து அழைக்கவில்லை. அவனேதான் வந்து இறங்கினான். பழையபடி நகர் வலம்! இதில்தான் அவனுக்குப் பழக்கம் அதிகமாயிற்றே! ஆனால், திருச்சி அவனை இப்போது ஏமாற்றவில்லை அவன் அலைந்த அலைச்சலுக்குப் பலன் கிடைத்தது. திருச்சி 'இந்தியன் பேங்கில்' பொருளாளராக இருந்தவரும், அவனது உறவினருமான ஒருவரை 'மெயின் காட் கேட்' அருகில் அவரை சந்தித்தான். அவர் அவனை விசாரித்தார். தன் நிலையை அவன் கூறினான். வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கே சாப்பிட்டு விட்டு இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, அவருக்கு ஓர் பத்திரிகை வந்தது. புதுக்கோட்டையை அடுத்த இராமச்சந்திர புரத்திலிருந்து அந்தப் பத்திரிகை வெளி வந்து கொண்டிருந்தது. பத்திரிகையைப் பிடித்துப் பார்த்து அவர் சொன்ன ஓர் செய்தி அவனுக்கு எல்லையில்லா மகிழ்வைத் தந்தது. அந்த பத்திரிகையின் உரிமையாளர் அவரது சகலைதான். "இந்த பத்திரிகைக்கு வேண்டுமானால் பேரகிரீர்களை?" என்று அவர் கேட்டார். அதை மறுத்துவிடக்கூடிய சூழ்நிலையில் அவன் இல்லை. உடனே உற்சாகமாக ஒப்புக்கொண்டான். "இதற்கு முன்னால் ஏதாவது பத்திரிகைகளில் இருந்திருக்கிறீர்களா?" என்று அவர் கேட்டார்.

"இல்லை" என்று சொல்லப் போன அவன், தயங்கினான். இந்த உலகத்திற்குத்தான் பொய் தேவைப்படுகிறதே! இரண்டு மூன்று பத்திரிகைகளின் பெயரைச் சொல்லி அங்கெல்லாம் இருந்ததாகச் 'சரடு'விட்டான். அவர் ஒரு அறிமுகக் கடிதம் எழுதி, அதில் அவனைப்பற்றி பிரமாதமாகக் குறிப்பிட்டு, வேலையில் வைத்துக் கொள்ளும்படி சிபாரிசும் செய்திருந்தார். அதைப் பெற்றுக்கொண்டு அவன் மிகுந்த நன்றியுணர்ச்சியோடு வெளியேறினான். அறிமுகக் கடிதம் கிடைத்துவிட்டது. போனால் வேலையும் கிடைத்துவிடும்! ஆனால் போவதற்குப் பணம்தான் இல்லை! சரி, அதை எங்கேயாவது தேடுவோம் என்று அவன் நடந்தான். மேலப் புலவன் சாலையில் அவன் வந்து கொண்டிருக்கும்போது ஒரு வட்டிக்கடை அவன் கண்களுக்குத் தட்டுப்பட்டது. அதை அவனது ஊரைச் சேர்ந்த சில நபர் நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். சிறிது கூடத் தயக்கமின்றி அவன் அந்தக் கடையினுள்ளே நுழைந்தான். அங்கு கிடைத்த வரவேற்பு அவனுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. வரும்போது எல்லாம் சேர்ந்துவரும்

என்பார்களே, அது மெய்யாயிற்று அவன் கேட்டவுடனேயே அங்கே பணம் கிடைத்தது. பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டான். இப்போது உலகம் அவனுக்குத் தொல்லை நிறைந்ததாகத் தோன்றவில்லை. சே! சே! இதல்லவா உலகம் என்று தோன்றிற்று.

இதோ வந்துவிட்டது இராமச்சந்திரபுரம். அவன், பஸ்ஸை விட்டுக் கீழே இறங்கினான்.

இராமச்சந்திரபுரம் ஓர் அழகிய நகரம். ஆம்! உயர்தரக் கிராமங்களில் அது சேர்க்கப்பட்டாலும், நகரத்துக்குரிய சிறப்பியல்புகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகிறது. இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் எந்த நகரத்திலும் காண முடியாத அளவுக்கு அகன்ற பெரிய நடுச்சாலை அதன் தனிச்சிறப்பு. ஏறக்குறைய அந்தச் சாலையின் அகலம் 200அடி இருக்கும். சாலையில் இருமருங்கிலும் சிறிய சிறிய கடைகள் உள்ளன. ஊருக்குள் சென்று விட்டால் எல்லாச் சாலைகளுமே ஒழுங்காக அமைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். செட்டிநாட்டின் மற்றைய நகரங்களைப் போலவே இங்கும் வானளாவி நிற்கும் மாடமாளிகை ஏராளமாக உண்டு நகரத்தின் நான்கு எல்லைகளிலும் முறையாகக் கட்டப்பெற்ற நான்கு ஊருணிகள் உண்டு. அடர்த்தியாக வளர்ந்த அரச மரங்களும், புளிய மரங்களும் நகரத்தின் எழிலுக்கு மகுடம் வைப்பன. ஒரு சிறிய பள்ளியும் அங்கே உண்டு.

பஸ்ஸை விட்டு இராமச்சந்திரபுரத்தின் நடுச்சாலையில் கீழே இறங்கிய அவன், அங்கே நின்றவாறே சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். சில இடங்கள் மனிதனுக்குப் பார்த்த உடனேயே பிடித்துவிடும். சில இடங்கள் பழகிய பின்னும் வெறுப்புத் தரும். மனதுக்கு இது ஒரு வியாதி. கண்களைப் பகைத்துக் கொண்டு அது, தானே, தனியாகச் செயல்படுகிறது. அந்த இளைஞனுக்கு, இராமச்சந்திரபுரத்தைப் பார்த்தவுடனேயே பிடித்துவிட்டது. அதனால்தான் அவன் அதை நகரம், நகரம் என்றே வர்ணிக்கிறான்.

மெதுவாக, அவன் பத்திரிகை அலுவலகத்தை விசாரித்துக் கொண்டு அங்கே சென்றான். ஒரு சிறிய கட்டிடம். பார்த்தால் பிள்ளையார் கோயில் மாதிரி இருக்கும். முன் பக்கத்துச் சுவரில், முட்டை கலந்த வெண்சாந்து பூசப்பட்டிருந்தது. செட்டிநாட்டு முறைப்படி, முன் வாசலும், படிக்கற்களும் தலைக்குடையும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அதன் மேற் பகுதியில் வழக்கம்போல் ஒரு சிலை இருந்தது. அந்தத் தெருவிலேயே அதுதான் கடைசிக் கட்டிடம். அவன் மெதுவாக உள்ளே நுழைந்தான். பத்திரிகைக்கு அலுவலகமாக அமைந்திருந்த அந்த வீடு அமைதி தவழும் இடமாகக் காட்சியளித்தது. காலில் பழைய பூட்கம், கையில் தகரப்பெட்டியுமாக நின்ற அவன், “சார், சார்” என்ற குரல் கொடுத்தான். பதில் இல்லை! இன்னும்

உள்ளே நுழைந்தான் அந்த எழுத்தாளன். இரண்டு திண்ணை நடுவே ஒரு ஊஞ்சல். வலப்புறத்துத் திண்ணையின் மேல் உடம்பில் சட்டை போடாமல், வெறும் துண்டைமட்டும் போர்த்திக்கொண்டு, ஒருவர் உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் கையில் ஒரு கணக்குப் புத்தகம் இருந்தது. கீழே ஒருவர் உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் கையில் ஒரு கணக்குப் புத்தகம் இருந்தது. அவருக்கு முன்னால் ஒரு கைப்பெட்டியின் மீது மற்றொரு கணக்குப் புத்தகம் விரித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. இருவரும் ஏதோ ஒரு கணக்கைப் பெயர்த்து எழுதிக்கொண்டிருந்தார்கள் என்பது, அவர்கள் இருந்த நிலையிலிருந்து தெரிந்தது. தலைகுனிந்து, கணக்கிலே ஆழ்ந்திருந்த அவர்கள், அந்த எழுத்தாளனை நியர்ந்து பார்த்தார்கள்.

“யார் நீங்கள்?”

“திருச்சியிலிருந்து வருகிறேன்.”

“யாரைப் பார்க்க வேண்டும்?”

“பத்திரிகையின் அதிபரைப் பார்க்க வேண்டும்”

“என்ன விஷயம்?”

“அவரது சகலை ஒரு கடிதம் கொடுத்து அனுப்பியுள்ளார்!”

“நான்தான்” என்று கூறிய அவர், கடிதத்தைக் கையில் வாங்கி, பிரித்துப் பார்த்தார். அவரது முகம் மலர்ந்தது. அப்பாடா! சிபாரிசுக் கடிதம் படித்துவிட்டு ஒருவரின் முகம் மலர்ந்ததை, அப்போதுதான் அவன் கண்டான்! அவனது முகமும் மலர்ந்தது. “உட்காருங்கள்” என்று கூறிய அவர், தொடர்ந்து, “என்ன சாப்பிடுகிறீர்கள்?” என்றும் கேட்டு கேட்டு, காப்பிக்கு உத்தரவிட்டார். இதுவும் அவனுக்குப் புதுமையாகத்தான் இருந்தது. தாய் தந்தையரைத் தவிர அவனை அன்போடு உபசரித்தவர்கள் கிடையாதல்லவா? அவன் ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்தான். அவன் காலில் இருந்த பழைய பூடக, தானும் தலை நியர்ந்து நின்றது. அதாவது, அதிலிருந்து ஒரு ஆணி கழன்று மேல் பாகம் தலையைத் தூக்கிக்கொண்டு நின்றது.

“என்ன பெயரில் இதுவரையில் கதை, கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறீர்கள்?” என்று அவர் கேட்டார்.

சொந்தப் பெயரைச் சொல்லவந்த அவன், கொஞ்சம் தயங்கினான். புனைப் பெயருக்குச் சொல்வாக்கு இருந்த காலம் அது! அதிலும் தாசன் என்று வரும் புனைப் பெயருக்கு மரியாதையே தனி. பாரதிதாசன், கம்பதாசன், சக்திதாசன், காளிதாசன் என்ற பெயர்கள் நாலு பேருக்குத் தெரிந்த

பெயர்களாக விளங்கின. அவன், “என்னதாசன்” என்று சொல்லலாம் என்றுதான் யோசித்தான். சில வினாடி யோசனைக்குப்பின் தான் யோசித்துச் சொல்வதை அவர் அறியாமல் மறைக்க எங்கேயோ நினைவில் இருந்தவன் போல், “என்ன கேட்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டான். மீண்டும் அவர் பழைய கேள்வியே திருப்பினார். அப்போதே அவன் முடிவு கட்டியபடி பளிச்சென்று, “கண்ணதாசன்” என்பது, என் புனைப்பெயர் என்றான். அவரும் அது ஏதோ அறிமுகமான பெயர்போல் “பார்த்திருக்கிறேன் பத்திரிகைகளில்” என்றார். இதற்குப் பெயர்தான் சந்தர்ப்பம் என்பது! உண்மையில் அவர் அந்தப் பெயரை, எந்தப் பத்திரிகையிலும் பார்த்திருக்க முடியாது. அந்தப் பெயரே இரண்டு நிமிடங்களுக்கு முன்னால்தான் பிறந்தது. தெரியாதது போல் காட்டிக் கொள்வது பெரிய மனிதர்களுக்கு அழகில்லையல்லவா? அவர் தெரிந்ததைப் போல் காட்டிக் கொண்டார். அவனும் சளைத்தானா? “நீங்கள் பார்த்திருக்கக்கூடும்” என்று மட்டும் கூறினான்.

கீழே உட்கார்ந்து கணக்கு எழுதிக் கொண்டிருந்தாரே ஒருவர், அவர் திறந்த வாய் மூடாது அவனையே பார்த்து கொண்டிருந்தார். நிறத்தில் அவர் கறுப்புத்தான். ஆனால் அமைப்பான உருவம். ஜிப்பா போட்டிருந்தார். தலையை அழகாக வாரிவிட்டிருந்தார் கணக்குப் புத்தகத்தில் அவர் எழுதிய எழுத்துக்கள் மணிமணியாக இருந்ததை அவன் கவனித்தான்.

“உங்கள் பெயரென்ன?” என்று அவரைப்பார்த்து அவன் கேட்டான். அவனைப்போலவே வயதில் இளையவரான அவர் தன் பெயர் “சோமநாதன்” என்றார். பிறகு அவன் அவரைப்பற்றி முழுவதும் விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டான். அன்றிலிருந்து, அவனது நெருங்கிய நண்பனாக ஆகிவிட்ட அவரது சொந்த ஊர், வலையபட்டி என வழங்கப்படும் வலம்புரியாகும். அவர்தான் இந்நாளில் “வலம்புரி சோமநாதன்” என்று அழைக்கப்படும் எழுத்தாளர் ஆவார். நட்புக்கு அவர் ஓர் இலக்கணம். சொல்லுகிற கருத்தைக் கூர்ந்து கவனிப்பதிலும், எதையும் ஆழ்ந்து சுவைத்துப் படிப்பதிலும், தான் சுவைத்ததை தெளிவாக, அழகாக பிறருக்கு மயக்கம் தரும் வகையில் எடுத்துரைப்பதிலும் அவர் வல்லவர். அந்த எழுத்தாளனுக்கு அங்கே கிடைத்த வேலையைக் காட்டிலும், அந்த நண்பர்தான் உயர்வாகத் தோன்றினார். நிற்க.

கடிதத்தைப் பத்திரிகை அதிபர் பார்த்தவுடனேயே அவனுக்கு வேலை கிடைத்துவிட்டது. மிகுந்த மரியாதையோடு அவன் நடத்தப்பட்டான். முதலில் அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வேலை, ‘புரூப்’ திருத்துவது. பழக்கமில்லாத அந்த வேலையையும் இரண்டு நாளில் அவன் பழகிக்கொண்டான். ‘புரூப்’

திருத்தும்போதே, எந்தக் கட்டுரையானாலும் சாரமற்ற பகுதியை அவன் அடித்துவிடுவான். அது ஆசிரியரின் வேலைதான் என்றாலும், அவனுக்கிருந்த தன்னம்பிக்கை அதைச் செய்யத்தூண்டியது. பத்திரிகையின் அதிபர் அதை கவனித்தார். அவன் எதையெதை அடித்துத் திருத்தினானோ, அதையெல்லாம் அவர் ரசித்தார். உண்மையிலேயே அவை தேவையற்ற பாகங்கள்தான் என்பதைக் கண்டார்.

பிறகு ஒருநாள், பத்திரிகைக்கு ஒரு தலையங்கமே எழுதிக் கொடுக்கும்படி அவனைக் கேட்டார். யுத்தத்திற்குப் பின் இந்திய தேசிய இராணுவம் மலேயாவிலிருந்து இந்திய உபகண்டத்துள் பிரவேசித்த நேரம் அது. ‘வருக, வருக’ என்று தலைப்பிட்டு, அவன் அந்த இராணுவத்தை வரவேற்றிருந்தான். அதற்குக் கீழே துணைத் தலையங்கமாக ‘பாரதத்தாய் சிரிக்கிறாள்’ என்று தலைப்பிட்டு, கேப்டன் லக்ஷ்மியின் தலைமையில் வந்த ஜான்ஸி ராணியின் படையைப் பாராட்டி இருந்தான். இரண்டு தலையங்கங்களையும் படித்துவிட்டு, பத்திரிகை அதிபர் ஆனந்தக் கூத்தாடினார். அதன் பலன், அடுத்த வாரமே ஆசிரியராக இருந்தவருக்கு வேலை போயிற்று. அந்த எழுத்தாளன் ஆசிரியராக உயர்த்தப்பட்டான். தான் ஆசிரியராக உயர்த்தப்பட்டதில் அவனுக்கு மகிழ்வில்லை. தன்னிடத்தில் அதிக அன்பு செலுத்திய ஆசிரியர் விலக்கப்பட்டதில், அவன் மிகுந்த மனவேதனையடைந்தான். அவரிடம் சென்று, அவர் விலக்கப்பட்டதற்குக் காரணம், தான் இல்லை என்பதைப் பன்முறை அவன் கூறினான். வழக்கத்திற்கு விரோதமாக, அவர் அவனிடம் அதிகமான அன்பு செலுத்தி, அவன்மீது தனக்குச் சந்தேகமோ, கோபமோ கிடையாது என்று கூறினார். அன்று முதல், தினசரி மாலை வேளைகளில் அவரைச் சந்திக்க அவன் தவறுவதில்லை. ஆனால் பத்திரிகை அதிபர் அதை விரும்பவில்லை. மாலை நேரங்களில் அவன் அந்த ஆசிரியரைச் சந்திக்காதவாறு தடைசெய்து வந்தார்.

எழுத்தாளன் ஆசிரியன் ஆனதும், தன்னுடைய ஆசைகளையும், ஆர்வத்தையும் கொட்டி ஏராளமாக எழுதலானான். எழுத்துத் துறையிலே அவனுக்கு நண்பர்கள் ஏற்பட்டார்கள். பல கருத்துக்களையும் பரிமாறிக் கொள்ளும் இனிய நண்பராக, சோமநாதன் அவன் அருகிலேயே இருந்தார். இப்படியாக ஒரு எழுத்தாளனாக அவன் உருக்கொண்டான். ‘ஆம்’ அவன் ‘எழுத்தாளன் ஆனது எப்படி’ என்பதுதானே இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கம்! ஆகவே அவன் அரங்கேறியதோடு கட்டுரையை நிறுத்திக்கொள்வோம்.

இதுவரை வந்த ‘அவ’னை எல்லாம் ‘நான்’ ஆக்கிக் கொண்டு அந்த ‘அவ’னான ‘நான்’ பேனாப் பிடித்த வேளையில் முதல் முதலாக எழுதிய கவிதையைக் கீழே தருகிறேன்.

(இது 1944-ம் ஆண்டு ‘திருமகள்’ எனப் பெயரிய - நான் ஆசிரியராக இருந்த - இதழில் வெளியாகியது.)

காலை குளித்தெழுந்து
கருஞ் சாந்துப் பொட்டுமிட்டு
கருநாகப் பாம்பெனவே
கார்கூந்தல் பின்னலிட்டுக்
காத்திருந்தேன் உம்வரவை
கடைக்கண்ணால் பார்த்திருந்தேன்!
கண்ணில் தெரிந்திலைநீர்!
கனவுலகில் சஞ்சரித்தேன்!
அந்தி மயங்க
அடிவானம் செக்கரிட
அண்டை அறியாமல்
ஆடவன் நீர் ஓடிவந்தீர்!
தந்தையில் லத்திலில்லை!
தாயும்வெளிப் பேரயிருந்தாள்!
தகதகத்த உம்எழிலில்
தண்குணத்தாள் சொக்கிவிட்டேன்
உம்அழகுக் கென்மனத்தை
ஓத்தியாய் வைத்தபின்னர்
உளத்தைத் திடப்படுத்தி
ஓர் வார்த்தை கேட்டுவிட்டேன்!
“யார் நீங்கள்” என்றதற்கு
“ஆணழகன்” என் றிறுத்தீர்!
“அதைக் கேட்க வில்லை! உமை
அறிந்து கெண்டேன்; கண்டவுடன்
அத்தை மகன்போல

அவசரமாய் ஓடிவந்த
வித்தை தனைக்கூறி
விரைவில்வெளி யேறு”மென்றேன்
“கண்ணே” எனக்கூவிக்
கரத்தைப் பிடித்துவிட்டீர்!
கரம்பறிக்க எத்தனித்தேன்
காதல் தடுத்ததையோ!
கட்டிப் பிடித்தீர்!
கனிமுத்தம் கொடுத்தீர்
காதற் களஞ்சியத்தைக்
கலவியினால் கட்டிவிட்டீர்
பின்னர் பிறிந்த உமைப்
பேதை இன்னும் காணவில்லை
ஒரு நாளை இன்பமன்று
உருவாகி விட்டதையோ!
ஒன்றும் புரியவில்லை
உடன்வந்து காவீரோ!
சொல்லாலே கொல்லுகிறார்?
சோர்வு பொறுக்கவில்லை!
உற்றார் உளங்கனிக்க,
ஊராரின் வாயடைக்க
பெற்றார் உடன்வந்து
பேதையெனைக் காவீரோ!

இங்ஙனம்

காதலி

குறிப்பு: கலியரசரின் சுயசரிதமான 'வனவாசம்' நூலின் அடிப்படை, இக்கட்டுரைதான். இதிலிருந்தே 'வனவாசத்தைத் தொடங்கி, அதனை ஒரு தனி நூலாக்கினார் 1965ல் பெருந்தலைவர் திரு.காமராசர் அவர்கள் வெளியிட்டார். 'வனவாசம்' வெளிவந்த பொழுது கலியரசர் வயது 38 ஆண்டுகளே!

- காந்தி கண்ணதாசன்

கவிஞனும் காதலும்

காதல், மனித இதயத்தின் தடுக்கமுடியாத இசையாகும். காதல், பிரதியொரு உயிரினத்துக்கும் இன்றியமையாத தேவையாகும். பருவம் கடந்தாலும் கடவாமல் நின்று, உருவம் மாறினாலும் மாறாமல் நின்று, உள்ளத்து உணர்ச்சிகளுக்கெல்லாம் தலைமை வகிப்பது காதலாகும். மனிதனுடைய உச்சந்தலை முதல் உள்ளங்கால்வரை உணர்ச்சிகளை ஓட விட்டு சூழ்நிலைகளை மறக்க வைப்பது காதலாகும். காதல் வயப்பட்ட சிந்தனை உலகில் வேறு சில நிகழ்ச்சிகளும் உணர்ச்சிகளும் இருப்பதையே அறிய மறுக்கிறது. முழு இதயமும் அதற்கே உரிமையாகிவிடுகிறது.

முற்றிய பாச உணர்ச்சியிலும், தாள முடியாத சோக உணர்ச்சியிலும் கண்களிலே கண்ணீர் பெருக்கெடுப்பதைக் காண்கிறீர்கள். அதிகம் அழுதாலும் கண்ணீர் வருகிறது. அதிகம் சிரித்தாலும் கண்ணீர் வருகிறது. வேறு வேறான இரண்டு உணர்ச்சிகளை ஒரே அங்கம் ஒரே மாதிரி பிரதிபலிக்கிறது. காரணம் என்ன? காதல், பாசம், சோகம் இவைதான் மனிதனது முழு உடம்பையும் ஆட்டிப் படைக்கும் சக்திகள். இவை இல்லாமல் மனித வாழ்வு இயங்காது. இலக்கியத்தில் நாம் படிக்கின்ற வீரமும், நாம் எடுத்துச் சொல்லுகின்ற வீரமும் திடீரென்று வந்து திடீரென்று மறைவதாகும். ஆத்திர உணர்ச்சியால் தூண்டப்படும்போது மட்டும்தான் அந்த வீரம் உருவாகிறது. திடீரென்று ஆத்திரம் வந்து ஒருவனைக் கொலை செய்து விடுகிறான். இன்னொருவன் என்றால், அப்போது அவனுக்கு வந்த வீர உணர்ச்சி அவன் கூடவே குற்றக் கூண்டுக்கும் வருவதில்லை. குற்றக்கூண்டில் அவன் கோழையாகிறான். தண்டனை பெறும் பொழுது தாள முடியாமல் அழுது விடுகிறான். ஒருநேர வீரன், மறுநேரம் முழுக்கோழை. அதிலேயும் யாராவது தைரியமாக இருந்தார்கள் என்றால், அவர்கள் இனி வேறு வழியில்லை என்ற விரக்தி எண்ணத்தால் உந்தப்பட்டவர்களே தவிர, வீர உணர்ச்சி கொண்டவர்களல்ல. ஆனால் காதலும், பாசமும், சோகமும் மனிதனைப் பாடை வரை தொடர்ந்து வருகின்றன.

நாம் இலக்கியங்களில் பார்க்கிறோம். நல்ல வீரன் நல்ல காதலனாக இல்லை. காதலன் நல்ல வீரனாக இல்லை. பாரதத்திலும் பாகவதத்திலும் வரும் கண்ணன் இரண்டிலுமே நல்ல காதலனாகப்படுகிறான். ஆனால் நல்ல வீரனாக இல்லை. அவனுக்குச் சொல்லப்படும் வீரம், மந்திர தந்திர மாய வித்தைகளைத் துணையாகக் கொண்டது. வில்லெடுத்து வேலெடுத்து அவன் பாயவில்லை இருந்த இடத்தில் இருந்து கொண்டே 'டிரிக் ஷாட்' வீரம் நடத்துகிறான். இது கவிஞன் அவனுக்கு ஒட்டவைத்த துணைச் சக்தியாகத்

தனியாக நிற்கிறதே தவிர உடம்போடு கலந்து ஒன்றாக இல்லை. நல்ல வீரத்தோடு அவன் நிகழ்ச்சிகள் எதையும் நாம் காணமுடியவில்லை. அதேபோல் அர்ச்சுனனும் மிகச் சிறந்த காதலனாகக் காணப்படுகிறான். அதே நேரத்தில் அவனுக்கு ஒட்டப்பட்ட வீரமாவது உறுதியாக நிற்கிறதா என்றால் இல்லை. அர்ச்சுனனுடைய வீரத்தின் குட்டு பாரதப் போரில் வெளியாகிறது. அவன் ரதத்தில் சோர்ந்து விழுகிறான். மேல் முச்சு கீழ் முச்சு வாங்குகிறது. கண்ணன் துணை நின்று, உபதேசம் செய்து ஊசி போட்டுக் கிளப்ப வேண்டியதிருக்கிறது. நல்ல வீரனுக்கு இது அடையாளமாகாது. நல்ல வீரன் போர்க்களத்தில் புலம்பமாட்டான்.

ஆனால் அவன் சகோதரனாகக் கூறப்படும் பீமன் மிகப் பெரிய வீரனாகிறான். கெதையும் கையுமாக நின்று ‘யார் வருகிறீர்கள்! வாருங்கள்!’ என்று ‘சவால்’ விடுகிறான். துரியோதனன் அவையில் திரௌபதி, துச்சாதனன் துகில் உறிந்தபோது, தருமனின் பொறுமையையும் மீறித் துடித்தெழுகிறான். பீமன் திரௌபதியின் மீது கொண்டது காதலல்ல - மான உணர்ச்சி என்கிறான் கவிஞன். அப்போதும் பீமனுக்குக் காதல் இல்லை அதற்கு முன்னாலும் இல்லை பின்னாலும் இல்லை. இது நம்மைக் காட்டிலும் திரௌபதிக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. அர்ச்சுனனின் காதற் குழைவு, பீமனின் வீரத்தில் ஒட்டவில்லை.

அதே போலத்தான் இராமாயணத்து இராமனும், காதலிலே அவனை அதிகம் குழைய வைத்த காரணத்தாலே, அவனை நல்ல வீரனாக சிருஷ்டிக்கக் கவிஞனாலே முடியவில்லை. ஒரே அம்பு உலகத்தை வெல்லும் மாயவேலைதான் அவனது வீரத்திலும் செயல்படுகிறது. இப்படிச் சிறந்த காதலால் இழுக்கப்பட்ட மனது அந்தக் காதலனை முழு வீரனாக வாழ விடுவதில்லை என்பதைப் பார்க்கிறோம்.

காதலைப் பற்றிப்பாடி, காதலிலேயே குலவி, காதலிலேயே தலைகுப்புற விழுந்து கிடந்த கவிஞர்களுல்லாம் உலகத்தில் வேறு எதற்கும் பயன்படாமல் போனார்கள் என்றால், இதுதான் காரணம். இன்பம் தரக்கூடிய காதலும், மதுவும் தவிர வேறு எதுவும் அவர்களுக்குத் தெரியாது. உலக சுகங்களை அவர்கள் ஆவேசத்தோடு ரசித்தார்கள். அல்லும் பகலும் இளம் பெண்ணை விட்டுப் பிரியாமலிருக்க ஆசைப்பட்டார்கள், அவர்கள் காதலித்தார்கள். காதலைத் தூண்டினார்கள். ஆனால் வீரர்களாக வாழாமலேயே வீரத்தைத் தூண்டினார்கள். புல்லும் வாளாகும் அளவுக்குச் சொல்லை வடித்தார்கள். ‘துள்ளி எழு! தோழனே, துடித் தெழு! மானம் காக்கப் போராடு’ என்று மற்றவர்களைத் தள்ளி விட்டார்கள். ‘பாறு மயிர்க்குடும் தன்னை நீவி ஒரு மகன் அல்ல தில்லா செருமுகம் நோக்கிச் செல்கென விடு’த்த கதையைக் கூறினார்கள். கனியெறிந்து பட்ட மகனைக் காணப் போன தாயைக் காட்டி,

அவன் அப்போது சிரித்தான் என்று அழகாகக் கூறினார்கள். நமது இரத்த நாளங்களைத் துடிக்க வைத்தார்கள். மயிர்க் கால்களில் உணர்ச்சியூட்டினார்கள். இதயத்தைச் சூடாக்கினார்கள் எங்கே வான்? என்று தேட வைத்தார்கள். இவ்வளவுக்கும் நம்மைத் தயார் செய்த கவிஞர்கள், காதலிலும், மதுவிலும்தான் முழுகிக் கிடந்தார்கள். வாளெடுத்து அவர்கள் கையில் கொடுத்தால், ‘மதுக் கிண்ணம் இல்லையா’ என்றார்கள். ‘வாருங்கள் போருக்கு’ என்று அழைத்தால் “காதல் போரா?” கடும் போரா!” என்று கேட்டார்கள். வீர உணர்ச்சியைத் தூண்டி விட்ட கவிஞர்கள், எல்லோரும் போருக்குப் போனதும் தாங்கள் மட்டும் காதலில் ஆழ்ந்தார்கள். அவர்களும் போருக்குப் போகவில்லையே என்று நாம் ஆயாசப்படத் தேவையில்லை அதில் அவர்களுக்கு விதிவிலக்குத் தேவை. அவர்கள் பள்ளிக் கூட ஆசிரியர்கள் மாதிரி. பல பேரைத் தயார் செய்வார்கள் தாங்கள் மட்டும் பழைய இடத்திலேயே இருப்பார்கள் முனையை ஒரு வழிப்பட்ட சிந்தனைக்கு ஆளாக்கி ஆளாக்கிக் களைத்துப் போன நேரத்தில், அந்த களைப்பைத் தீர்க்க அவர்களுக்குக் காதலும் போதையும் தேவைப்பட்டது. அதனால்தான் அவர்கள் கூடியிருந்து குடித்ததும், ஆடிப்பாடி அனுபவித்ததும். எந்தக் கவிஞனையும் இதில் ஏதாவதொன்று விட்டபாடில்லை. அப்படி இந்த இரண்டையும் வெறுத்து எவனாவது ஒரு கவிஞன் வாழ்ந்திருந்தால், அவன் நல்ல கவிதைகளைப் பாடியதில்லை. நல்ல கவிதைகளைப் பாடிய எல்லோரும் குடித்திருக்கிறார்கள் - அனுபவித்திருக்கிறார்கள். இதை நான் சொல்வதால் குடித்துக் கூத்தாடுகிறவர்கள் நல்ல கவிஞர்களாக வர முடியும் என்பது பொருளல்ல. சிறந்த கவிஞர்கள் அப்படி வாழ்ந்திருக்கிறார்கள்; அவ்வளவுதான்.

பல்லாயிரம் வருடத்து இலக்கியப் பரம்பரைக்கு ஒரு தலைகீழ்த் திருப்பத்தைக் காட்டியவன் பாரதி. அவன் கஞ்சாக் குடித்தான், குத்திக் குடைந்து, கிண்டலும் கேலியும் பேசி, இருபொருள், மூன்று பொருள்களை ஒரே வார்த்தையில் விளக்கித் தமிழிலே ‘சதாவதனம்’ நடத்தியவன் காளமேகம். அவன் தாசிகள் வீடே கதி எனக் கிடந்தான்.

ஆங்கிலப் புலவர்களில் மிகப் பெரியவன் என்று கருதப்படும் மகாகவி பைரன், தினசரி புதுப்புது ‘ரகங்களை’ அனுபவித்தான். ஒரு மனைவி தத்துவத்தில் உணர்ச்சியே இருக்க முடியாது என்று நம்பினான். கன்னிப் பெண்களோடு சுற்றினான். கல்யாணம் நடத்தியும் கை விட்டான். ‘நமக்குக் குழந்தை பிறந்திருக்கிறது பார்த்தீர்களா?’ என்று குழந்தையை எடுத்துக் காட்டிய மனைவியைப் பார்த்து ‘ஆடு மாடுகளுக்குக் கூடத்தான் குழந்தை பிறக்கிறது’ என்று அலுப்போடு சொன்னான். கடைசி நேரத்தில், உரிமையோடு உட்கார்ந்து அழுவதற்கு ஒருத்தி இல்லாமலேயே மறைந்தான்.

தமிழுக்குத் தலையாய கவி என்று கூறப்படும் கம்பன் கூட பெண் மோகம் கொண்டு அலைந்திருக்கிறான். கம்பன் மீது பகை கொண்டு அவனை இந்த வகையில் சேர்க்கவில்லை. ‘தனிப் பாடல் திரட்டு’ நமக்குச் சொல்லுகிறது அவனது சரசங்கள் பற்றிய கதையை.

பாரசீகக் கவிஞன் உமர்கயாம், கிண்ணங்களின் ஒலிக்கும், கிறுகிறுக்க வைக்கும் மொழிக்கும் இடையே தன் காவிய உலகத்தை நிர்மாணித்துக் கொண்டு அங்கேயே இருந்து, வாழ்ந்து, அனுபவித்து மடிந்தான்.

குறள் வடித்த வள்ளுவனைப் பற்றி மட்டும்தான் இப்படிப் பட்ட செய்திகள் இல்லை. அவனைப் பற்றிய வரலாறே சரியாக இல்லை. இருந்திருந்தால் அதில் எத்தனை எத்தனையோ? ஆகவே, சிறந்த காவியங்களை ஆக்கிப் படைத்தவர்கள் எல்லோரும், தங்களை நியாயமான வாழ்க்கை முறைக்கு விதிவிலக்கு ஆக்கும்படி சமுதாயத்துக்கு மனுச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ‘நாங்கள் தப்புத் தண்டாதான் செய்கிறோம். தயவு செய்து எங்களுக்கு அனுமதி கொடுங்கள்’ என்று கேட்காமல் கேட்டிருக்கிறார்கள் யுக யுகாந்திரங்களுக்குச் சாகாமல் நிற்கக்கூடிய நல்ல காவியங்களை அவர்கள் தந்திருப்பதாலேயே சமுதாயமும் அவர்களுக்கு இந்த விதிவிலக்கைத் தந்திருக்கிறது. அதனால்தான் ‘கவிஞர்கள் சொல்வதுபோல் செய்யுங்கள், செய்வதுபோல் செய்யாதீர்கள்’ என்ற பழமொழியும் பிறந்திருக்கிறது. “உலகத்து நீதியைச் சொன்ன நீ, சொந்த வாழ்வில் இப்படி நடக்கலாமா?” என்று கவிஞனைப் பார்த்து நாம் கேட்க முடியாது. காரணம், அவன் கவிஞன். கடவுளுக்குச் சமமானவன். உற்பத்தியின் இரகசியங்களை அறிந்தவன்.

ஒவ்வொரு காவியத்தையும் அவன் வடிக்கும்போதும் அந்தக் காவியத்தின் ஒவ்வொரு பாத்திரமாகவும் அவன் மாற வேண்டியதிருக்கிறது. பாரசீ ‘பாஞ்சாலி சபதம்’ எழுதினான் என்றால், அவன் பாஞ்சாலியாக ஒரு நேரமும், பார்த்தனாக மறுநேரமும் மாறுகிறான். துகிலுரியக் கட்டளையிட்ட துரியோதனனாகிறான் துகிலுரிந்த துச்சாதனனாகிறான். உரியப்பட்டபோது ஓலமிட்ட பாஞ்சாலியாகிறான். ஓலங்கேட்டு உருகி வடியக் கண்ணனாகிறான் கண்ணன் கைச்சேலையாகிறான். கணத்திற்குக் கணம் வருகிறான். கேலிச் சிரிப்புக்குச் சகுனியாகிறான். தலைகுனிந்து நிற்கும் தருமனாகிறான். பின் ஆத்திரம் கொண்ட பாஞ்சாலியால் அவிழ்ந்த கூந்தலை முடிக்க மாட்டேன் என்று சபதம் கூறுகிறான். பாரசீ நவரச பாவங்களுக்கும், சகல பாத்திரங்களுக்கும் தானே வடிவமாகிறான். இவ்வளவையும் படைத்து முடித்த பிறகு அலுப்பு ஏற்படுகிறது. ‘ஓய்வு’ எடுத்துக் கொள்கிறான்.

இன்பங்களில் திளைக்காமலேயே சிறந்த காவியம் பாடியவர்கள் இருக்கிறார்களா? இருந்திருக்கிறார்கள். இளங்கோவடிகள் அப்படிப்பட்டவர். அவர் இன்பங்களில் திளைக்கவில்லை ஆனால் திளைத்தவர்களைக் காட்டிலும் இனிமையாகக் காதல் அனுபவங்களைக் கூறுகிறார்.

உலகம் இன்றோடு அழிந்து விடலாம் என்றெண்ணி, அனுபவித்து, அனுபவித்து மகிழ்ந்தார்கள் கண்ணகியும் கோவலனும் என்கிறார். காதல் ரசனை துளித் துளித்தேனாக உருவெடுக்கிறது கவிஞனின் கை, மெல்ல நகர்கிறது. கோவலனாகிக் கொஞ்சநேரம் இருந்து கண்ணகியை அழைக்கிறார். கண்ணகியாகிய கண்களைச் சாய்த்து நாணித் தலை குனிகிறார். மாசறு பொன்னே வலம்புரி முத்தே என்று வர்ணிக்கிறார். கோவலனாயிருக்கும் போது அவர் உள்ளத்தைக் காதல் தொடரவில்லை என்றால் அந்த உணர்ச்சி இவ்வளவு ஒழுங்காக உருவகமாகாது. ஆனாலும் அவர் துறவி. அவர் துறவியாக இருந்ததால் உடலைத் தொடராத காதல், கவிஞராக இருந்ததால் உள்ளத்தைத் தொடர்ந்த அந்த இரகசியங்களை அவரது இருதயமும் அறிந்தது. அந்த உலகம் இப்படி இப்படி இருக்கும் என்பதும் அவருக்கு புரிந்தது. எல்லாம் புரிந்தது, செயல்படவில்லை.

இன்றைய யோகி சுத்தானந்த பாரதியாரும் இந்த வகையைச் சேர்ந்தவர்தான். இனிக்க இனிக்க அவரும் காதலைச் சொல்லுகிறார், மணமான கவிஞர்களைக் காட்டிலும், அழகாக காதல் மொழிகளை வடிக்கிறார். இவ்வறத்தில் நாமும் இப்படி நடந்தால் நன்றாயிருக்குமே என்று பிறரை எண்ண வைக்கிறார். ஆனவர்'களுக்கு 'ஆகாதவர்' யோசனை சொல்லுகிறார். எப்படி முடிந்தது? அவர் துறவியாக இருந்தாலும் கவிஞராக இருப்பதாலே காதல் அவரது இதயத்தைக் கரைத்துக் குடிக்கிறது. ஆகவேதான், சொந்த வாழ்வில் எந்த நிலையில் ஒருவன் இருந்தாலும், அவன் கவிஞனாக இருந்தால் காதல் அவன் நெஞ்சத்தைத் தொடராமல் விடாது என்பது உறுதியாகிறது.

சாதாரண மனிதர்களைக் காட்டிலும் கவிஞன் எப்படி உயர்ந்தவனாகிறான்? இது விளக்கப்பட்டால்தானே சமுதாயத்தில் ஒரு விதிவிலக்கையோ, நிதி அளிப்பையோ அவன் எதிர்பார்க்க முடியும்? சாதாரண மனிதர்கள் பெண்களைக் கண்டால், இவளோடு ஆனந்தமாக இருக்கலாமே என்று மொத்தக் கணக்குப் போடுகிறார்கள். காம எண்ணத்தோடு அந்த முழு வடிவத்தையும் பார்க்கிறார்கள். இன்பம் தரக்கூடிய ஒரு இயந்திரம் இது என எண்ணியிருக்கிறார்கள். ஆனால் கவிஞர்கள் பெண்ணைக் கண்டால் ஒவ்வொரு அங்கத்திற்கும் உவமை தேடுகிறார்கள். ஒன்றிலிருந்து ஒன்றாகப் பல கிளைகளைப் பிரித்துப் பார்க்கிறார்கள். சாதாரண மனிதர்களுக்குக் கண் கண்ணாகவே தெரிந்தால்,

கவிஞர்களுக்குக் கண் மீனாகத் தெரிகிறது. உவமையிலேயே அவர்கள் அவனை உருவகப்படுத்துகிறார்கள்.

“பார்த்தேன் ஒரு பெண்ணை. பக்குவமான கன்னி. கூந்தல் மேகம். நெற்றி மூன்றாம் பிறை. புருவம் வில், கண்கள் கயல். நாசி எள்ளுப்பூ. கன்னம் மரங்கனி. உதடு கோவை, பற்கள் முல்லை. நாக்கு இல்லை! (ஆமாம்! இதுவரை எந்தக் கவிஞனும் உவமை தேடாத ஒரு அங்கம் நாக்குதான்!) இப்படிப் பாடுகிறார்கள். “நான் பார்த்தபோது அவள் தலை குனிந்தாள். பாராதபோது, என்னைப் பார்த்து மெல்லச் சிரித்தாள்.” என்கிறார்கள். கவிஞன் பார்த்தபோது அவள் தலை குனிந்தாளாம். கண்டான் கவிஞன். நியாயம்! ஆனால் இவன் பாராதபோது அவள் மெல்லப் பார்த்துச் சிரித்தாளாம்! எப்படி இவனுக்குத் தெரிந்தது? இவன்தான் பார்க்கவில்லை. கனவு! கற்பனை! கவிஞன் பாக்கிக் கதையை அதிலே பார்க்கிறான். கண்ணுக்குத் தெரிந்தது தெரியாதது எல்லாம், அவன் கற்பனைக்குப் பிடிபடுகிறது. காரணம். அவன் சிந்தனை முழுவதும் அதில் ஆழ்ந்து விடுகிறது. வேறு உலகம் அவனுக்கு நினைவுக்கு வருவதில்லை. அவன் ஒன்றில் ஈடுபட்டு விட்டால், தீர்ந்தான் அவ்வளவுதான்! குறைந்த பட்சம் ஞாபக மறதியாவது அவனை ஆட்கொள்ளும். சொந்த வாழ்க்கையை ஒழுங்காகத் திட்டமிட்டு நடத்த அவனால் முடியாது. அந்தத் திட்டத்தில் ஈடுபட காவியம் பாட இயலாது. அதனால் சராசரி வாழ்க்கைக்கு லா கற்றவன் கவிஞன். அதிகாலையில் எழுந்து, ஆறு மணிக்கு குளித்து, எட்டு மணிக்குக் காலை உணவு அருந்தி பள்ளிக்கு செல்வதுபோல் அலுவலகத்திற்குச் செல்ல அவனால் முடிவதில்லை. இரவு பனிரெண்டு மணிக்குக் கடற்கரைக்குச் செல்லுகிறான். சில சமயங்களில் அங்கேயே தூங்கி விடுகிறான். வீட்டில் வந்து படுத்தால் மத்தியானம் பனிரெண்டு மணிக்குத்தான் எழுந்திருக்கிறான். இப்படி எப்படிப் பணம் சம்பாதிக்கலானான் என்பது அவனுக்குப் புரிவதில்லை. சம்பாதித்தால் ஒழுங்காக வைத்துக் கொள்ளத் தெரிவதில்லை. அதனால் அவனுக்கு விதிவிலக்குத் தேவை. நிதி அளிப்பும் தேவை. அவன் தவறுகளுக்கு மன்னிப்பு வேண்டும். எல்லாக் கவிஞர்களுக்கும்மல்ல; ஒவ்வொரு தலைசிறந்த கவிஞர்களுக்கு மட்டும். அப்படிப் பார்த்தால், நமது தலைமுறையில் மன்னிக்கப்பட வேண்டிய தலைசிறந்த கவிஞன் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன்.

கவிஞனது நாடி நரம்புகள் சோதிக்கப்பட்டால், மற்றைய மனிதர்களுக்கில்லாத தனிச் சக்தியை அவை உள்ளடக்கி கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். மான உணர்ச்சியால் துடித்தெழும்போது தவிர, மற்றைய நேரங்களில் சாதாரண மனிதனுக்கும் கவிஞனுக்கும் ஒற்றுமை இல்லை.

கவிஞன் தன் மனைவிக்குக் கணவன் என்பதோடு, குழந்தையாகவும் இருக்க ஆசைப்படுகிறான். ஆடை அணிவித்து அலங்காரம் செய்து விடுவதுவரை, தன்னைப் பற்றிய எல்லாப் பொறுப்புகளையும் தன் மனைவியே ஏற்றுக் கொள்வதை விரும்புகிறான். குழந்தையைக் கொஞ்சுவது போல் தன்னை, தன் காதலையோ, மனைவியோ கொஞ்சுவதில் அவனுக்கு மகிழ்ச்சி அதிகம். “என் கண்ணல்ல” “ராஜா” இப்படியெல்லாம் அவன் பேசி முடித்த பிறகுதான் சிறிதுநேரம் தாயாகி, அவளைக் குழந்தையாக்குகிறான். வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் இதை அவன் எதிர்பார்க்கிறான். தான் இறந்தால் அவன் உணர்ச்சி எவ்வகையில் இருக்குமென்பதைக் கூட, சாவதற்கு முன்னாலேயே தெரிந்துகொள்ள அவன் ஆசைப்படுகிறான். தெரிந்து கொண்டு, அவன் பேசிய பேச்சோடு பேசாததையும் கலந்து காவியமாக்குகிறான்.

கவிதை எழுதுகிற எல்லோருமே, இப்படித்தான் என்று எவரும் எண்ணத் தேவையில்லை. கவிதை எழுதுவோர் வேறு. கவி இதயம் படைத்தோர் வேறு. தமிழாசிரியர்கள் வழுவற இலக்கணம் கற்றவர்கள். அவர்கள் எல்லோருமே கவிதை எழுதுவதில்லை. ஏனெனில் அனைவருமே கவி இதயம் படைத்தவர்கள் அல்ல. சிலர் இருக்கலாம் அவ்வளவுதான்! பேனா பிடித்தவர்கள் எல்லோருமே எழுத்தாளராகி விடுவதில்லை. அது போலவேதான், கவிதை எழுதுகிற எல்லோருமே கவி இதயம் கொண்டவர்களாக இருப்பதில்லை. இயந்திரக் கவிஞர்கள் அதிகம். கற்பனை வளம் அவர்கள்பால் குறைவு.

நல்ல கவி இதயத்துக்குச் சான்று தேடினால், அப்போது முதலிடத்தில் பாரதிதாசன் வந்து நிற்கிறான். சாதாரண சராசரி மனிதர்களின் ஆசாபாசங்கள், விருப்பு வெறுப்புகளின் மீது புதிய தத்துவத்தைப் போதிக்கும் சிறந்த இதயம் பாரதியின் இதயம். சாவைக் காலால் மிதித்துத் தாவுகிற அளவுக்கு அவன் பயமற்றவன். “சென்றது மீளாது. சென்றதைச் சிந்தித்து அழாதே! இன்று புதிதாய்ப் பிறந்ததாக எண்ணிக் கொள்” மனமே! ஒன்றையே பற்றி ஏன் ஊசலாடுகிறாய்? பேயாக ஏன் உழலுகிறாய்?” இப்படியெல்லாம் அவன் கேட்கும்போது, பொறியும் புலனும் தனக்கு அடங்க வேண்டியவையே என்று உறுதியாக நம்பி, அந்த உச்ச இடத்தில் இருந்து கொண்டுதான் கேட்கிறான். வாத்தியார் மாதிரி கண்டிக்கிறான். மீறிப்போனால் பிரம்பால் அடிக்கிறான். பரந்த உலகத்தைச் சாதாரணமாக மதிக்கும் மனப்பண்புக்குத் துளிக்கூடச் சலனமில்லாமல் வந்து விடுகிறான். ஆயிரம் பதினாயிரம் குழப்பங்களாலே பின்னப்பட்டிருக்கும் உலகச் சிக்கலில் அகப்பட்டுக் கொள்ளாமல், மேட்டில் ஏறி நின்று கொள்வது கலபமல்ல. ஒரு

நேரத் துணிச்சல் முழுக்க அடக்கி ஒரே நிலையில் வைத்திருப்பது எளிதல்ல. பாரதி அதைச் செய்து காட்டினாள்.

இயற்கைச் சுழலில் கவலை வந்தாலும், அது கணநேரத்தில் மாறிவிடுகிறது. ஒரு அலட்சியமான விரக்தி கலந்த சிரிப்பு வருகிறது. மறுகணம் இதயம் துள்ளிக்குதிக்கிறது. கவிஞன் காளையாகுகிறான். “உலகத்தில் என்ன இருக்கிறது ஐயா! என்றைக்கோ ஒருநாள் சாகத்தான் போகிறோம். இடைப்பட்ட நாளை ஏன் வீணாக்க வேண்டும்” இப்படி ஒரு முடிவுக்கு வந்து அந்த எல்லையிலேயே காலிய உலகம் படைக்கிறான் பாரதி. அதனால்தான் அவன் சொல்வதெல்லாம், தெளிவாக சென்று அடைகிறது. ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட இரண்டு கருத்துக்களை சொன்னாலும், இரண்டுக்கும் முழுமை இருக்கிறது. அரைக் குறைச் சிந்தனை அவசரப் பிறப்பு எதையும் அவன் கவிதைகளில் காண முடிவதில்லை.

“வயது ஏறிக்கொண்டே இருக்கிறது. பருவம் மாறிக் கொண்டே இருக்கிறது. அனுபவி! அனுபவி! காலத்தைப் பிடித்துக்கொள்!” என்கிறானே, இந்த முடிவு அவன் முதற் கவிதை எழுதும்போதே வந்துவிட்டது. ‘காதற்போயின் சாதல்’ என அவன் சொன்னது, ஓசை நயத்திற்காக அல்ல “அதற்குப் பிறகு என்ன இருக்கிறது!” என்ற கேள்விக்கு முடிவான விடையாகும். காதல் கசப்பாகி, கசப்பு முதுமையை தந்து, முதுமை சாவை இழுத்து வருவதில் அவனுக்கு விருப்பமில்லை. காதல் போயிற் சாதல் - அவ்வளவுதான்; துறவுகூட அல்ல!

பெண்மை நளினமானது; இளகியது; எழிலானது. அதனால்தான் காதல் குழைகிறது. ஆண் மாதிரி பெண்ணும் இருந்தால், காதல் கோரமாக இருக்கும். அதனால்தான் பெண்மையின் குணங்களை கலை உணர்வேரடு படைத்தார்கள். மண்ணை, பொன்னை, நதியை, நிலவைப் பெண்ணாக்கிக் காட்டினார்கள். பெண்ணுக்கு வீரம் வேண்டும்; கல்வி வேண்டும். ஆனால் மரம் முதலில் வேண்டும். குழைவை இழந்த பெண். கோரமானவள்; மரக்கட்டை. ஆங்கிலக் குடும்ப நாகரீகம் பாழ்பட்டுப் போனதற்கு மூலகாரணம், பெண்மை நளினமிழந்ததுதான்.

“நாணமும் அச்சமும் நாய்கட்கு வேண்டும்” எனக் கனல் கக்கிய பாரதியும், தன் கதாநாயகியைக் குழையத்தான் வைத்துப் பார்க்கிறான். காதலில் அவள் முறத்தைத் தூக்கி கொண்டு சாடுவதில்லை; புலியைக் கண்டால் சாடவேண்டும்; அப்போது நாணம் வேண்டாம் அவ்வளவுதான்.

நாணம் காதலை வளர்க்கிறது என்பதால்தான் ‘நாணிக்கண்ணிமைத்தல்’ என்னும் துறையே உண்டாயிற்று. காதலுக்குப் படிகள் அமைத்து, எடுப்பு முதல் முடிப்பு வரை பங்கீடு செய்து காட்டியவன் வள்ளுவன்.

தகையணங் குறுத்தல்,
குறிப்பறிதல்,
உணர்ச்சி மகிழ்தல்,
நலம் புனைந்துரைத்தல்,
காதற் சிறப்புரைத்தல்,
நாணுத் துறவுரைத்தல்,
அலர் அறிவுறுத்தல்,
பிரிவாற் பெருமை,
படர்மெலிந் திரங்கல்,
கண் விதுப்பழிதல்,
பசப்புறு உருவரல்,
தனிப்படர் மிகுதி,
நினைந்தவர் புலம்பல்,
கனவு நிலை உரைத்தல்,
பொழுது கண்டிரங்கல்,
உறுப்புநலன் அழிதல்,
நெஞ்சோடு கிளத்தல்,
நிறையழிதல்,
அவர் வயின் விதும்பல்,
பறிப்பறிவுறுத்தல்,
புணர்ச்சி விதும்பல்,
நெஞ்சோடு புலத்தல்,
கலவி,
புலவி நுணுக்கம்,

எனப் பகுக்கப்பட்ட வள்ளுவனது இன்பத்துப்பால் அகநூல் விதிப்படி அமைந்தது தான் என்றாலும். எளிய இனிய முறையில் நமக்கு எல்லாவற்றையும் எடுத்துச் சொல்லுகிறது. கவிஞனது சிந்தனையிலே ஒழுங்கு இருக்கிறது. சொல்லவரும் கருத்திலே ஆழம் இருக்கிறது. சொல்லும் முறை நன்றாகப் படுகிறது. கவிஞன் இதயம் அனுபவத்தோடு பேசுகிறது. எந்த இடத்திலும் கவிஞனுக்கு ஐயம் தட்டவில்லை. இதற்கு விதி இதுதான் என்று உறுதியாக நம்புகிறான். முன்னிலைப் படுத்தப்பட்ட கதாநாயகிக்குப் பெயரில்லையென்றாலும் வடிவம் இருக்கிறது. ஒரே சீரான குணங்களை வழி நெடுகக் கொண்டு வந்திருப்பதால்தான் அந்த வடிவில் முழுமை பெறுகிறது.

“அணங்குகொல், ஆய்மயில் கொல்லோர்” என்று ஐயப்பாட்டோடு அழகைத் துவங்கி வைக்கும் கவிஞன் அவளை அணங்காகவும், ஆய் மயிலாகவும் கணங்குழை மாதிரி வடிவத்தில் காட்டுகிறான். அவள் மனிதப் பெண்தான்; ஆனால் முன் இரு இலக்கணங்களையும் தன்னுடன் கொண்டவள் என ஒரே இலக்கணம் சமைக்கிறான். மனிதப் பண்பு மிக்க மனிதப் பெண்ணாகவே அவளைக் கொண்டு வருகிறான். வாழ்க்கை நியத்தோடு, அவள் செயல்களை முறைப்படுத்துகிறான். கமிகைப்பாடு கூட அழகோடு வருகிறது. இன்பத்துப்பால் முழுக்கப் படித்ததும் நமது கற்பனை நியாயத்திற்கே ஒரு புது வடிவம் பிடிபடுகிறது. அதே வடிவம்தான் கவிஞனின் கண் முன்னாலும் நின்றது என்பதை நாம் உணருவதில்லை. தான் கற்பனை செய்கிற ஒரு வடிவத்தைக் கவிஞன் ஒழுங்காக விளங்க வைத்துவிட்டால், கவிதையைப் படிக்கிற எவனும், அதே வடிவத்தைக் கண் முன்னாலே காணுவான். சிக்குப் பிடித்த, நேரம் பிடித்த, செயற்கைக் கவிதைகளிலே இது முழுமை பெறாது பாடியவன் ஒரு வடிவத்தை நினைத்திருப்பான்; படிப்பவனுக்கு வேறு வடிவம் தெரியும். காரணம், பாடியவனுக்குக் கவி இதயம் இல்லை என்பதுதான்.

வள்ளுவனது கதாநாயகி நோக்கும்போது நாம் எதிர் நோக்கு நோக்கினால் அந்தக் கண்களிலிருந்து ஒரு சேனையோடு உருவாகிறது. அவ்வளவு அழகிய கண்கள். வெள்ளிய சுற்று விழிகளுக்கு நடுவிலே கன்னங்கரிய விழி காட்சி ஆகிறது. கலை உணர்வு கலந்த ஒரு ஆவேச சக்தி அதிலே தோற்றமளிக்கிறது. மை தீட்டப்பட்ட புருவம் - வடித்து வைத்தது போன்ற இமை - காட்சியாகிறது. கவிஞனின் சிந்தனை அதற்குமேல் போயிருக்க முடியாது. நாமும் அதுவரைக்கும் வந்து விடுகிறோம். அவன் எந்த நிலையைப் பார்த்தானோ அதே நிலையை நாமும் பார்க்கிறோம். அவனுக்குத் தெரிந்த அதே கண் நமக்கும் தெரிகிறது. அப்படித் தெரியாமல் போய்விடுமோ

என்பதற்காகத்தான் பாக்கிக் குறள்களிலே கவிஞன் துணைபுரிகிறான், “பண் கூறியேன் கூற்றென்பதனை, இனி அறிந்தேன்” என்கிறான். “கண்டார் உயிருண்ணும் தோற்றம்” என்கிறான். “கூற்றமோ, கண்ணோ, பிணையோ” என்கிறான். “புருவம் நேராக இருந்து மறைத்தால் துன்பம் இல்லையே” என்கிறான். ஆக, தன் கற்பனை வடிவத்தையே நமக்கும் காட்டி விடுகிறான். இப்படி, ஒவ்வொரு அங்கத்தையும் தெளிவு படுத்தி, படம் பிடித்து, அவன் செய்யும் செய்கைகளை முறைப்படுத்தி, அவன் பால் பெறக்கூடிய இன்பத்தை வகைப்படுத்தி, மொத்தமாக உருவம், செயல், முறை இவற்றின் மூலம் நிழற்படம் பிடித்துத் தருகிறான். அவளது காதலனைக் கூட கண் முன்னால் காட்டுகிறான். “அந்தக் காதலன் நாமாக இருந்தால்...?” என்று எவனாவது ஒரு ரசிகன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டு வரும்போது, ஏதாவது ஒரு இலட்சணம் அந்த ரசிகனுக்குக் குறைந்து விடுகிறது. அவனை மீறிய ஒரு கற்பனை வடிவம் கண்ணுக்கு முன்னால் நிற்கிறது. கவிஞனது கதாநாயகன் உன்னத இடத்தைப் பிடித்துக்கொள்ளுகிறான். கவிஞன் கற்பித்த வடிவம் பூர்த்தியாய் விடுகிறது.

இதுபோலவே, கம்பனின் சீதையும், முழு அங்க இலக்கணத்தோடு காட்சியாகிறாள். உருவத்தை ஒழுங்கு படுத்துவதில் கம்பன் தவறிவிடவில்லை. அவன் கண்ட சீதையை நாமும் காண்கிறோம். மிகைப்பாட்டை உண்மை என்று நம்பும்போது தான் வடிவம் கொடுக்கிறதே தவிர, நேரிய இலக்கணங்களில் சீதை ஒழுங்காகக் காட்சியளிக்கிறாள்.

இழைகுலாம் முலையி னானை

இடையுலா மதியின் நோக்கி,

மழைகுலா ஒதி நல்லார்

கனிமயக் குற்று நீன்றார்;

உழைகுலாம் நயனத்தார் மாட்டு

ஒன்றொன்றே விரும்பற்கு ஒத்தது

அழகெலாம் ஒருங்கே கண்டால்

யாவரே ஆற்ற வல்லார்.

வல்லியை உயிர்த்த நில

மங்கள் இவள் பாதம்

மெல்லிய உறைக்கும் என

அஞ்சிவெளி எங்கும்
பல்லவ மலர்த் தென்கை
பரப்பினள் எனத் தன்
நல்லணி மணிச் சுடர்
தவழ்ந்திட நடந்தாள்
பொன்னின் ஒளி பூவின் வெறி
சுரந்துபொதி சீதம்
மின்னின் எழில் அன்னவள்தான்
மேனியது மான
அன்னமும் அரம்பையரும்
ஆரமிழ்தும் நாண
மன்னவை இருந்தமணி
மண்டப மடைந்தாள்.

அழகெலாம் ஒருங்கே காணப்பட்டதாகக் கவிஞன் கூறுகிறான். அழகெலாம் என்றால், என்ன என்ன அழகுகள் அவை எப்படி எப்படி இருக்கும்? இதற்கு விளக்கம் தெரிவித்தால் தானே அவை எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துப் பார்க்க முடியும்? இன்னின்ன அழகுகள் என்று கவிஞன் விளக்கம் தருகிறானா? இல்லை! தரவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்றுகூடக் கருதுகிறான். உலகத்தில் நாம் என்ன என்ன அழகுகளைக் காணுகிறோமோ, அவை எல்லாவற்றையும் ஒன்று சேர்த்துப் பார்க்க வேண்டும். மனித வாழ்க்கைக்கு மீறிப் போன அழகுகளைத் தவிர மற்றவற்றை எல்லோருமே பார்த்திருப்போம். அவை அனைத்தையும் ஒன்று சேர்த்துப் பார்க்கலாம் அல்லது, இதே கம்பன் முன் பகுதிகளில் சொன்ன அழகுகளைக் கோர்த்து எடுக்கலாம். இப்படிக் கோர்த்து எடுப்பதில் தவற விடாமல் இருந்தாலே, கம்பன் கண்ட சீதையை நாமும் காண முடியும். இதில் சிரமமில்லை. உலக அழகுகளை விட்டு விடுவோம். கம்பன் சொன்னவற்றையே முறைப்படுத்துவோம். சீதை காட்சியாவாள். ஆனால், கவிமிகைப் பாட்டிலே அவன் மார்புக்கு மலையை உவமித்திருந்தால் அதை நாம் மலையாகவே எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. நியாயமான எல்லை வகுக்க வேண்டும். கற்பனை உள்ளம் உள்ளவனுக்குத்தான் இந்த எல்லை பிடிபடும். அப்படி ஒவ்வொன்றாகப் பிடிபடும் போது சீதையின் உருவம் ஒழுங்காக வந்து

நிற்கும். கவிஞனின் வெறி நிலையிலே தோன்றும் மிகைப்பாடு, கம்பனிடம் அதிகம் என்பதால்தான் படிப்பவனுக்கும் ஒரு கற்பனை உள்ளம் தேவைப்படுகிறது. இல்லையென்றால், வள்ளுவனிடம் கண்ட வடிவத்தைப் போல், சிரமமில்லாமலேயே ஒரு உருவத்தை இங்கேயும் கண்டு விடலாம். என்றாலும், மிகைப்பாடு இல்லாத பல கவிதைகளின் மூலம், சீதையை நாம் கண் முன்னாலே காணுமாறு விட்டு வைத்திருக்கிறான் கம்பன். ஆம்! அவன் கண்டதையே நாமும் காணுகிறோம்.

இனி, இளங்கோவைப் பார்ப்போம். அவன் ஒரு விசித்திரமான கவிஞன். துன்ப நிலையிலிருக்கும் கண்ணகியை மிக ஒழுங்கு முறையோடு காட்டுவதன் மூலம், அழகு நிலையில் அவள் எப்படி இருந்திருப்பாள், என்ற கற்பனையைச் சாதாரண மனிதனுக்கும் தந்து விடுகிறான்.

கோவலன் மாதவியிடமே தங்கி விட்டான். அல்லும் பகலும் அறுபது நாழிகையும் கோவலனும் மாதவியும் கூடிக் களிக்கிறார்கள். காதலர்க்கு ஏற்ற மாலைப் பொழுதில் அவர்கள் கண்கட்டி ஆடுகிறார்கள். இளமையில் சுகம் அனைத்தையும் கண்டு மகிழ்கிறார்கள். அவர்கள் மட்டுமா? நாடெங்கிலும் உள்ள இளங்காதலர்கள் எல்லோரும் உல்லாசமாக ஆடி மகிழ்கிறார்கள். கணவர் மார்பில் ஒடுங்கித் தங்கள் உடல், பொருள் ஆவி அனைத்தையும் கணவன் மார்புக்கே விலையாகி மகிழ்கிறார்கள். வண்ணப் பட்டாடைகள் அணிந்தும், எழில் மிகு நகைகள் சூடியும் அழகுக்கு அழகு செய்து இன்புறுகிறார்கள். கண்ணுக்கு மை தீட்டிக் கணவனைப் பார்க்கிறார்கள். தங்கள் அழகின் ஒவ்வொரு அழகையும் கணவர் கண்டு களிப்பதைச் சுவைக்கிறார்கள். கணவர் அருகிலிருக்கும் மாதர்கள் அந்த மாலையில் இப்படி அன்புக் கடலில் ஆடும் வேளையில் இளங்கோ நம்மை கண்ணகியிடம் அழைக்கிறான்.

“கலவியும் புலவியும் காதலர்க்கு அளித்து முல்லையோன் மல்லிகை அவிழ்ந்த பல் பூஞ்சேக்கைப் பள்ளியுட் பொலிந்த மாதவிக் கொடியையும், மற்ற கொடிகளையும் கண்டீர்கள். ஆனால் அதே நேரத்தில் காதல் உணர்வும், கற்பு நெறியும் கைவரப் பெற்ற கண்ணகிக் கொடி தனித்திருப்பதைப் பாருங்கள். குங்குமமும் எழுதாமல், அஞ்சனமும் தீட்டாமல், சிலம்பு அணியாமல், மேகலையும் சூடாமல் கண்ணகி இருப்பதைப் பாருங்கள். மானங்காக்கும் ஆடைகள் தவிர மற்றைய அணிகள் ஏதுமின்றிக் கையறு நெஞ்சத்தால் வாழும் கண்ணகியைப் பாருங்கள்” - என அழைக்கிறான். இளமை நலமும் அழகும் பொருந்திய அந்த வடிவம் சோக மயமாக உட்கார்ந்திருக்கும் அந்தக் காட்சியைக் காட்டுகிறான்.

மனையறும் படுத்த காதையில் கண்ணகியின் இயற்கை அழகை ஈடற்ற அழகாகக் காட்டி “இதற்கு மேலும் வேறொரு நகை வேண்டுமோ? ஏன் சூடினார்கள் தோழிமார்கள்?” என கோவலன் மூலம் கேட்கும் இளங்கோ, அதே இயற்கை அழகைத்தான் சோகச் சுவையோடு இங்கே காட்டுகிறான் இதே வடிவம் வழக்குரை காதையில் வீரச்சுவையோடு வருகிறது. ஆக, அணிமணிகள் சூடிக் கோவலனோடு களித்திருந்த காலையிலும் அந்த நகைகள் இல்லாமலேயே இயற்கை அழகைக் காதற் சுவையோடு காணுகிறான் இளங்கோ. பின்னிரு காதைகளிலும் அதே வடிவம்தான் வேறு வேறு உணர்ச்சிகளோடு வருகிறது. இப்போது கற்பனை செய்யுங்கள். செக்கச்சிவந்த மேனி; சிங்காரமான தோற்றம்; சிறுத்த இடை; கறுத்த விழி; கூந்தல் விரிந்து கிடக்கிறது; சங்குக் கழுத்து நகையில்லாமலேயே பளபளவென மின்னுகிறது; சிலம்பில்லாத பாதங்கள் சித்திர வடிவத்தில் காட்சியளிக்கின்றன; கணவனைக் கட்டித் தழுவிய கைகள் மெலிந்து காணப்படுகின்றன. ஆடம்பரங்களால் தூக்கி நிறுத்தப்படத் தேவையில்லாத அழகு. அவள் நினைவு முழுதும் கணவன் மீதே இருக்கிறது. கண்கள் நிலைத்து நிற்கின்றன. சித்திரப்பாவையின் அத்தகவடங்கி அமர்ந்திருக்கிறாள். காதலர்களை இன்புறுத்தும் மாலை, தனித்திருந்த கண்ணகியைத் துன்புறுத்துகிறது. அந்தத் துன்பத்தில் உணர்ச்சி பாவம் எப்படி இருக்கும்? இதையும் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள் - கண்ணகி காட்சியாகிறாள். கவிஞன் காண்பதை நாமும் காண்கிறோம்.

எந்தக் கவிஞனும் தன் கதாநாயகியைக் கறுப்பாகவோ கோரமாகவோ சித்தரித்துக் கொள்வதில்லை. கவிஞனது லட்சிய எல்லை, பேரழகிலேதான் முட்டிக்கொண்டு நிற்கிறது. அந்தப் பேரழகிற்கு இளங்கோவும் ஓடுகிறான்; கம்பனும் ஓடுகிறான்; பாரதியும் ஓடுகிறான். பெரும்பாலும் கவிஞர்கள் தாங்கள் காதலிக்கின்ற, அல்லது தங்களுக்குப் பிடித்தமான ஒரு பெண்ணை மனதில் வைத்துக் கொண்டுதான் தங்கள் கதாநாயகிகளை விவரிக்கிறார்கள். கம்பன் விரும்பிய ஒரு பெண்ணின் வடிவமே கம்பராமாயண சீதை. இளங்கோ விரும்பிய ஒரு பெண்ணின் வடிவமே சிலப்பதிகாரக் கண்ணகி. பாரதிதாசன் விரும்பிய ஒரு பெண்ணின் வடிவமே கொற்றவன் பெற்ற குலக்கொடி. பாரதி நேசித்த ஒரு பெண்ணின் செயல்களே ‘கண்ணம்மா என் காதலி’. வள்ளுவன் கண்டு பேராச்சரியப்பட்ட ஒருத்தியே இன்பத்துப்பால் நாயகி.

கண்டு களித்த காதலிகளை லட்சியப் பெண்களாக்குவதே கவிஞர்கள் வழக்கம். அதனால்தான் தமிழ்க் கவிஞர்கள் மறந்து கூட காவிய நாயகிகளின் கற்பு நெறியை மாகபடுத்துவதில்லை. எல்லை கடந்த குணங்களைக் கூட அவர்களுக்குச் சமர்ப்பிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு இடையூற்றை

விளைவித்து விட்டு, அதைக் களைய அரும்பாடுபடுகிறார்கள். மதிலாபுரி ஜானகியை காதல் நிலையில் காணும்போது தானே அனுபவிக்கிறான் கம்பன். அசோகவனத்தில் அவள் அல்லல்படும்போது அவனே கண்ணீர் வடிக்கிறான். இராமன் அவளை மீட்டுத் திரும்பும்போது, தன் காதலியை அடைந்து விட்டதாகக் கம்பனுக்கு இறுமாப்பு. இப்படித்தான் இளங்கோவும், வள்ளுவனும் பாரதியும், பாரதிதாசனும்.

நான் சின்னவன். எழுத்திலே ஆரம்ப நிலை. கவிதைகள் எழுத வேண்டும் என்ற ஆசை. இப்போதுதான் இரண்டு வரி எழுதப் பழகுகிறேன். என் அனுபவங்களைக் கொஞ்சம் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

சின்ன வயதில் நான் ஒரு பெண்ணைக் கண்டேன். அடக்கமும் அழகும் அமைதியும் மிக்க அந்தப் பெண்ணை நான் விரும்பினேன். அவள் என்னை விரும்பியதும் அறிந்தேன். ஆனால் சந்திப்போ, சரசமோ, வர்ணனையோ, ஏன் வாய் வார்த்தை கூட கிடையாது.

ஆரம்பத்திலிருந்து நாடகம் பார்வைக் கட்டத்திலேயே இருந்தது. அந்தப் பார்வையே எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது அதற்குமேல் எதுவும் தேவையில்லை என்றே தோன்றிற்று மிகு இச்சைகொண்டு அலைகிறதே ஆடவரினம், அதிலே என்ன இருக்கிறது. பார்வையும் பேச்சும் மட்டும் போதுமே என்று தோன்றிற்று. இளம் பருவத்து முதற்காதல் என்னை சிறிது கூடத் தேக வெறிக்குத் தூண்டவில்லை. ஒவ்வொரு விநாடியும் அமைதி தவழும் அவள் முகத்தையும், சலனமற்ற பார்வையையும், ஓசையின்றி நடக்கின்ற பண்பையும் எண்ணி எண்ணிப் பார்ப்பேன். ஊருக்குக் கடைசியிலிருந்த ஊருணிக் கரையில் மாலை நேரங்களில் உட்கார்ந்து அவளைப்பற்றிப் பாடிக் கொண்டிருப்பேன். அந்த நிலைவிலும் பாட்டிலும் தெம்பு இருந்தது. சூழ்நிலைகளை முழுக்க மறந்துவிட அந்த நிலைவு துணை புரிந்தது. பதினாறு வயதைக் கூடத் தாண்டாத அந்தப் பருவத்தில் அற்புதமான கற்பனைகளெல்லாம் மனதிலே உருவெடுக்க ஆரம்பித்தன.

அவளோடு நான் பேசியதில்லை. பேசினால் என்ன பேசுவோம், எப்படிப் பேசுவோம். என்பதைக் கற்பனை செய்து பாடிக்கொண்டிருப்பேன். அவளை நான் தொடராததையும் அவள் துவண்டதாகவும் கவி புனைவேன். சத்திய நிலையை விட்டு இம்மியும் தாண்டாத ஒரு பத்தினிப் பெண் அவள், என்று பாடுவேன். சிறு கதைகளையும், பெருங்கதைகளையும் புத்தகங்களில் படிக்கும்போது அவற்றில் வரும் கதாநாயகிகளை அவளாகவும் கதாநாயகர்களை நானாகவும் கற்பித்துக் கொள்வேன்.

திருவிழாக்களில் அவள் என்னைப் பார்க்கும்போது அந்தப் பார்வைக்கு விதவிதமான பொருள்களை ஆக்கிக் கொள்வேன், இப்படி உணர்ச்சிகளின்

ஒவ்வொரு அங்கமும் அவளுருவிலேயே பாய்ந்து பதிந்து பரவுவதைக் கண்டேன். இப்பொழுதுதான் எனக்குப் புரிகிறது. என் கவிதைகளுக்கு அவள்தான் குரு. அவள் இல்லை என்றால் கவி எழுதும் ஆசையே எனக்கு இருந்திருக்காது. காதல், பார்வையிலேயே நின்று முறிந்து போனதால் என் இலட்சிய எல்லையில் இன்றைக்கும் அவளே நிற்கிறாள். அந்தக் காதலியின் வடிவத்திலேதான் என் கதாநாயகிகள் படைக்கப்படுகிறார்கள். இன்றைக்கும் அவள் பெயரைக் கொண்டவர்கள் யாராவது இருந்தால் அவர்களை மரியாதையோடு பார்க்கத் தோன்றுகிறது. அந்தப் பெயருக்குக் கூட களங்கம் விளைவிக்கக் கூடாது என்று நான் எண்ணுகிறேன்.

இப்போது தோற்றத்தில் அவள் எவ்வளவோ மாறி விட்டாள். ஐந்தாறு குழந்தைகளுக்குத் தாயாகிவிட்டாள். அழகையும் பொலிவையும் இழந்து விட்டாள். என்றாலும் பழைய உருவம்தான் என் கண் முன்னாலே நிற்கிறதே தவிர இன்றைய வடிவம் வெறும் பிரமை என்றே தோன்றுகிறது. சின்ன வயதில் கண்ட அந்த உருவத்தை மனம் அவ்வளவு பதிய வைத்துக்கொண்டு விட்டது.

எங்கள் காதல், திருமணத்தில் முடிந்திருந்தால் இன்றைக்கும் அவள் என் இலட்சியக் கதாநாயகியாக இருப்பாளா என்பது சந்தேகம்தான். கிட்டாத பொருளுக்கு ஏங்குகிற ஏக்கம்தான் கற்பனைக்குப் பெருந்துணை புரிகிறது. கணவனுக்கு மனைவியிடம் கடமைதான் இருக்கிறது. ஆனால் கைக்கு எட்டாத கன்னியிடம்தான் கடைசிவரை காதலிருக்கிறது. அந்தக் காதல்தான் கற்பனைக்கு வடிவமாகிறது.

‘மாங்கனி’ காவியத்தின் கதாநாயகியைத் தாசியாகத் தான் படைத்தேன். என்றாலும் பண்பைக் கெடுப்பதற்கு மனம் ஒப்பவில்லை. காரணம், மாங்கனியிடத்தில் நான் காதலித்த அந்தப் பெண்ணிருந்தாள். பெரும்பாலும், கூறியது கூறல் எனும் குற்றத்திற்கு என்னை ஆட்பட வைப்பதும் அவள்தான். எந்தக் கதைக்கும் அவளே முன்னால் வந்து நிற்பதால் கதாநாயகியை வர்ணிக்கும்போது தடம் அங்கேயே போய்ச் சேருகிறது.

கவிஞனது கற்பனை நியாயம் உணர்ச்சி பாவத்தோடு ஒன்றுபடும்போதுதான் அவன் படைக்கும் உருவத்திற்கு உயிர் கிடைக்கிறது. வெறும் இலக்கணப் படிப்பின் மூலம் கவிதை எழுத முற்படுகிறவர்கள், கற்பனையிலும் உணர்ச்சி பாவத்திலும் ஒன்றுபடுவதில்லை. ஒன்றுபட்டு எழுதியவர்கள்தாம் உயர்ந்த கவிஞர்கள் என அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

“குடிப்பேன், குடிப்பேன், குடித்துக் கூத்தாடுவேன்” என்று கும்மாளம் போட்டு மதுவையும் மாதரையும் பற்றிப் பாடிப் பாடித் தள்ளிய உமர்கயாம், சரியோ தவறோ, இந்த இரண்டினும் இரண்டறக் கலந்திருந்தான்.

மதுக்குடிப்பது பாபமாக இருக்கலாம். ஆனால், பல மாதர் சுகத்தையும், மதுவின் சுவையையும்பற்றிப் பாடுவதென்றால் அதற்கு ஒரு ஒருப்பட்ட உணர்ச்சி வேண்டும். மதுக்கிண்ணத்தைக் கையிலே தூக்கி வைத்துக் கொண்டு அதன் விளிம்புகளிலே விழையைப் பதித்து சாதாரணக் கிண்ணங்களுக்கு இல்லாத மரியாதை மதுக்கிண்ணத்திற்கு இருக்கிறதே என அதிசயித்து, விளிம்புக்கு விளக்கம் தேடி உவமை கண்டுபிடித்து, உள்ளேயிருக்கும் மதுவையும் பொன்வண்ணப் போகபூமி என வர்ணித்து, கடைசிச் சொட்டு மதுவிலும் சாரம் இருக்கிறது என்று ரசித்து, கையில் இருந்தாலே ஆனந்தம் பிறக்கிறது என்று குதித்து, ஒவ்வொரு அணுவையும் அனுபவித்த பின்தான் அதைப்பற்றி முழுக்கப் பாட முடிந்தது, உமர்கயாமினால்.

வள்ளுவனைப்போல் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான நியாயங்களை அவன் தரவிட்டாலும், அவனைப் பெருங் கவிஞன் ஆக்கியது உணர்ச்சி பாவத்தோடு ஒன்றுபட்ட அவனது கற்பனை நியாயந்தான். படிக்கும்போது மெய் சிலிர்க்கிறது. மனம் பரவசப்படுகிறது. பிரமாதம், பிரமாதம்” என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. அனுபவித்து எழுதியிருக்கிறான் ஐயா” என்று பாராட்டுகிறோம். இந்தப் பாராட்டுதல் அவனுக்குக் கிடைப்பதற்குக் காரணம், அவன் தான் சொல்ல விரும்புகிற பொருளில் முழுகித் திளைத்த பின்பே அதைச் சொல்வதாலேதான்.

இன்றும் வாழுகிற ஒரு நல்ல கவிஞர், தமிழுலகிற்கு அவரைச் சரிவரத் தெரியாது. அவருக்கென ரசிகர் குழாம் உருவாகாத காரணத்தாலே குடத்து விளக்காக இருக்கிறார். நாட்டு விடுதலைப் பாடல்களிலே அதிக அக்கரை காட்டாததாலே விளம்பரமில்லாமல் இருக்கிறார். காலத்தோடு ஒட்டிக் கருத்தை மாற்றிக் கொள்ளாததாலே நாடு அவரை லட்சியம் செய்யவில்லை. ஆனாலும், காளி பக்தியில் ஊறிக்கிடக்கும் அவர் நல்ல கவிஞர். தெளிவான வார்த்தை ஒட்டமும் ஆழ்ந்த கருத்துக்களும் அவர் கவிதைகளில் காணக் கிடக்கும். ‘கண்மணி ராஜம்’ என்ற தலைப்பில் அவர் ஒரு கவிதை எழுதியிருக்கிறார். ராஜம் அவருடைய மகள். சிறு பெண். அவள் இறந்த துயரத்தில் பாடிய கவிதை அது. அந்தக் கவிதையின் ஒவ்வொரு வரியிலும் தந்தையின் துயரம் நிற்கிறது. தாளாத சோகம் புலம்புகிறது. வாழ்கையின் நெளிவுகள் வட்டமிடுகின்றன. கூட இருந்த காலத்தில் குழந்தையை அவர் கொஞ்சியவிதத்தை அவள் மாண்ட பின்னர் பாடிய அந்தக் கவிதை சுழித்துச் சுழித்துக் காட்டுகிறது. “ஏன் மறைந்தாய்? எதற்காக மறைந்தாய்?” என்று அவர் துடித்துக் கேட்கும் விதத்தில் குழந்தை மனதறியத் தன்னை விட்டு மறைந்துவிட்டதாக ஒரு மயக்கம் தட்டுகிறது. “அப்பாவை இப்படி

ஏமாற்றலாமா? இன்னும் கொஞ்ச காலம் நீ இருந்திருக்கலாமே?” என்று குழந்தையை நோக்கிச் சொல்லத் தோன்றுகிறது. “அப்பன் கஞ்சிக்கில்லாதவன் என்றா ஓடிவிட்டாய்?” என்று அவர் கேட்கும்போது சராசரி மனித இதயத்தில் கூட சறுக்கென்று ஒரு முள் பாய்கிறது. பின்னி முடித்துப் பேரழிவை பார்த்து, கண்ணை, என அழைத்து, கையிரண்டும் தூர வைத்து, மார்பகத்தில் சேர்த்து மகிழ்வுற்ற காலமெல்லாம் பயபுடமாக உருவாகிறது. குழந்தையிடம் எழுகின்ற அன்புணர்ச்சி, தாய்க்கு இருக்கிற அளவு தந்தைக்கு இருக்காது என்பார்கள். ஆனால் கவிஞனுக்குத் தாயின் இதயம் அப்படியே இருக்கிறது. பத்து மாதம் சுமந்து தானே பெற்றதுபோல் கவிஞன் பரிதவிக்கிறான். தாயினுடைய கற்பனைக் கோட்டைகள் எல்லாம் தான் வைத்திருந்ததாகக் கதறுகிறான். மனிதன் கவிஞனானால் இதயம் அவ்வளவு இளகுகிறது. நெக்குருகி, நெக்குருகிப் பாடுகிறது. புதிய புதிய கற்பனைகள் புற்றீசல் போல் புறப்படுகின்றன. அருகிலேயே வைத்து அன்பு செலுத்திய சொந்த மகள் இறந்ததால் கவிஞர் யோகியாரின் கற்பனை நியாயம் சேர்ந்த உணர்ச்சி பாவத்தில் அவ்வளவு ஒன்றுபட்டு விடுகிறது.

அவரே “அகலிகை” என்றொரு சிறு காவியம் எழுதியுள்ளார். அதிலே தன்னை மறந்து பல கட்டங்களைப் பாடுகிறார் அகலிகையின் பேரழகிலே ஒன்றாகிறார். அவளுக்காக வாதாடுகிறார். அவள் பக்கத்திலே நியாயத்தை வைப்பதற்காக பரம்பரைக் கதையைக் கூட வளைக்கிறார். பருவப் பொலிவு மிக்க அந்த அழகியை, அழகை ரசிக்க முடியாத ஒரு முனிவனுக்குக் கொடுத்ததைக் கண்டிருக்கிறார். அகலிகையின், தோழராக நின்றுக் கொண்டு, ‘நீ, நீ’ என்று அகலிகையை விளிக்கிறார். “முனிவனுக்குக் கொடுத்து உன்னைப் பாழ்படுத்தி விட்டார்களே, பாவிகள்!” என்கிறார். ‘எழில் மிக்க உன் காதலனை நீ அடைய முடியாமல் தடுத்து விட்டார்களே’ என்கிறார். அவளுக்காக இவர் வருந்துகிறார். “மனமறிந்து அவன் முனிவனுக்குத் தவறிழைக்கவில்லை,” என்று சாட்சியங் கூறுகிறார். முனிவன் வேடத்தில் வந்த இந்திரனை அவன் முனிவனாகவே எண்ணி, முனிவனுக்காகவே இணங்கியதாக விவரிக்கிறார். “ஐயோ பாவம்! அவன் என்ன செய்வான்?” என்று அனுதாபப்பட வைக்கிறார். “தந்தை காதலை முறித்து, தாடிக்காரன் கையிலே உன்னைச் சிக்க வைத்தான்; இந்திரன் போலிக் கணவனாக வந்து உன்னைக் கொடுத்தான். மனமறியத் தவறு செய்யாத உன்னை மனதைக் கல்லாக்கி கொண்ட மாமுனிவன் கல்லாக்கினான்! உனது வாழ்க்கை நாடகத்தின் ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் பிறர் இழைக்க நீயே துயருற்றாய்” என்று கண்ணீர் வடிக்கிறார். இராமனின் கால்பட்டு, அகலிகை பெண்ணுருவிற்கு மீண்டதும் முனிவன் அவளை

ஏற்றுக்கொள்ள மறுப்பதை ஆத்திரத்தோடு சாடுகிறார். அவன் போலி முனிவரிடம் ஏமாந்தது குற்றம் என்கிறாயே, ஒரு காலமும் உணராத அவன் போலிக் கணவனிடம் ஏமாந்தது குற்றமென்றால், முக்காலமும் உணர்ந்த நீ கோழிக்குரல் கேட்டு ஏமாந்தது எவ்வளவு பெரிய குற்றம்? சாத்திரம் என்கிறாய், வேதம் என்கிறாய், தருமம் என்கிறாய்! ஆத்திரத்தின் போக்கினிலே சாத்திரத்தை விட்டுவிட்ட தீத்திரந்து இந்திரனால் சிறுமையுற்ற பெண் மயிலைக் கல்லாக்கிய பின்னும் உன் மனக்கல் இளகாமலா இருந்தது? எந்த நேரத்திலும் அவன் மனதறிய எந்தத் தவற்றையுமே செய்ததில்லையே!” என்று எண்ணி எண்ணி வாதாடுகிறார். காவிய தர்மத்தைக் காட்டிலும் காவிய நாயகியின் தர்மத்தையே பெரிதாக்குகிறார். அகலிகையைப் புனிதவதியாக்கும் காரியத்திற்குத் துணைக் கருவிகளாகவே மற்ற கதாபாத்திரங்களைக் கொள்ளுகிறார். அதற்காக முக்காலமும் உணர்ந்த முனிவனின் ஞான திருஷ்டியைப் பழிக்கக் கூட அவர் தயங்கவில்லை. காரணம், கவிஞனின் இதயம் அகலிகைக்காகவேதான் பொங்குகிறது. அகலிகை தான் அவரது மூலக்கரு. அவளை யாரும் பழிக்கக்கூடாது. இகழ்க்கூடாது. அவளது புகழ் வேலியைத் தாண்டி உள்ளே வரக்கூடாது - அந்த அளவுக்கு கவிஞர் அகலிகையோடு ஒன்றி விடுகிறார். ஒன்றியதாலே உணர்ச்சி பாவம், உணர்ச்சி பாவத்தோடு கற்பனை நியாயம். கவிஞர் ஒரு அடி உயர்த்திவிடுகிறார். போற்றுதலுக்கும் ஆளாகிறார்.

நல்ல கவிதைகளை எழுதிய நல்ல கவிஞர்கள் இப்படித்தான் இருந்தார்கள். அதனால்தான் யுக யுகாந்திரங்களாகச் சாகாமல் இருக்கிறார்கள். வள்ளுவன் காலத்திலும், இளங்கோ காலத்திலும் போலிக் கவிஞர்கள் இல்லாமலா இருந்திருப்பார்கள்? அவர்களது கவிதைகள் ஏன் செத்துவிட்டன? அவர்களுக்கு உணர்ச்சி பாவமூயில்லை, கற்பனையுமில்லை. அதனால் மாண்டார்கள். அவை உள்ளவர்கள் வாழ்கிறார்கள்; வாழ்கிறார்கள்!

சாவதற்கு முன்னாலே...!

உலகம் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறது... காலம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

புதிய குழந்தை பிறந்துவிட்டது; பழைய குழந்தை வாலிபனாகிவிட்டது; பழைய வாலிபன் கிழவனாகி விட்டான்; பழைய கிழவன் மடிந்து விட்டான்.

உலகம் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறது... காலம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

நேற்று நான் குழந்தை; இன்று வாலிபன்; நாளை கிழவன்! பிறகு...? மடிவேன்!

முளைத்த கொடி ஒருநாள் பட்டுப்போகும்!

பூத்த மலர் ஒரு நாள் உலர்ந்து போகும்.

நானும் ஒரு நாள் மடிந்து போவேன்!

வாழ்பவர்கள் யாவரும் மண்ணாவது திண்ணம்!

தழ தழ வென்றிருக்கும் மேனி திரை திரையாய் ஆகிவிடும். கரு கரு வென்றிருக்கும் கூந்தல், பஞ்சு பஞ்சாய்ப் போய்விடும். பள பள வென்றிருக்கும் கண்கள் குழி குழியாய் மாறிவிடும் - விடுவிடென்று நடக்கும் கால்கள் நடு நடுங்கிப் போய்விடும் - ஐயோ! மரண பயம் என்னை நெருங்கிவிடும்.'

இதோ நிற்கிறது மரம்...

நேற்று இது 'பசேல்' என்றிருந்தது... கொழுத்துச் செழித்திருந்தது... அடர்த்தியாக, அழகாக இருந்தது!

இன்று...?

ஐயோ...! கூந்தலிழந்த குலமாதுபோல் நிற்கிறது. மொட்டையாகக் காட்சியளிக்கிறது..... செழுமையெல்லாம் போயே போய்விட்டது...! நேற்று ஒரு புழு இதில் கூடு கட்டியது. கூடு அப்படியே இருக்கிறது... புழுவைக் காணோம்! ஐயோ; எவனோ கொன்றுவிட்டான்! புழு இறந்துவிட்டது..." ஐயோ! நானும் ஒருநாள் மடிந்து போவேன்! உலகம் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது... காலம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது... மரண பயம் தூரத்தில் நின்று சிரிக்கிறது! ஐயோ! நானும் ஒரு நாள் மடிந்து போவேன்.

நான் மடிந்து போவேன்... இடுகாட்டில் என்னைப் புதைப்பார்கள்... உறவினர்கள் அழுவார்கள்... மனைவி விதவை ஆவாள்... குழந்தைகள் கதறி

அழும்... நான் அதைக் கேட்கமாட்டேன். என் காதுகளில் அது விழாது... நான் ஒரு இடத்துக்குப் போவேன்... அது எந்த இடம் என்று எனக்குத் தெரியாது... இன்னும் அதை யாரும் கண்டு பிடிக்கவில்லை... அங்கே எனக்கு உணர்விருக்குமா? சுகமிருக்குமா? எனக்குத் தெரியாது அதோடு, நான் மடிந்து போனாலும் போகலாம்...!

ஐயோ நான் ஒரு நான் மடிந்து போவேன்!

மக்கள் என் பெயரைச் சொன்னாலும் சொல்லிக் கொள்வார்கள்! இருக்கட்டுமே! அதனால் எனக்கென்ன பயன்!

நான்தான் எதையும் காண முடியாதே!

நான் மடிந்துபோய் மறைந்து விடுவேனே!

ஆமாம்; அது ஒரு நான் நடக்கத்தான் போகிறது! அது வரைக்கும் நான்? அழுதுகொண்டுதான் இருக்கவேண்டுமா?

இல்லை! அனுபவிப்பேன்! ஆனந்தத்தில் புரள்வேன்... இன்பத்தின் எல்லையைக் காண்பேன்!

“டேய்! யாரடா அவன்! என் வீட்டுச் சொத்தைத் தொடாதே! இது எனக்கு உரியது! தொட்டால், உதைப்பேன்! இது என் முதாதையர்கள் சொத்து! என் சொத்து! என் குழந்தைகள் சொத்து! நீ யார் அதைத் தொட! வரியா? முதுகிலே போடுவேன் வரி! பேசாமல் போய்விடு! என் வீட்டுச் சொத்தை நான் அனுபவிக்கப் போகிறேன்! வீடு தாண்டி வந்து திருடாதே! உன் வீட்டுச் சொத்து உனக்கு! என் வீட்டுச் சொத்து எனக்கு! என் வீட்டுச் சொத்தை நான் அனுபவிக்கப் போகிறேன்! நீ உன் வீட்டுக்குப் போ! போகிறாயா இல்லையா?”

உலகம் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறது... காலம் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது! நான் அனுபவிக்க வேண்டும் நீ போய் விடு!

ஆகா! என் வீட்டுச் சொத்து எனக்கு வந்து விட்டது! நான் அனுபவிக்கப்போகிறேன்! ஐயா! யார் இவன்?

“யார் நீ?”

“இந்த வீட்டில் வசிப்பவன்!”

“எப்பொழுது முதல்...”

“வெகு நாட்களாக!”

“அதனால் சொந்தம் பாராட்டுகிறாயா? மரியாதையாகப் போய்விடு! உனக்குச் சொந்தமாக வீடு கிடையாது உலகத்திலேயே சொந்த வீடில்லாதவர்களில் நீயும் ஒருவன்! என் உயிரை வாங்காதே...! உலகம் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது... காலம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது! ஐயோ! மரண பயம் வருகிறது! நான் ஒரு நாள் மடிந்துபோவேன்!

அதற்குள் நான் அனுபவிக்க வேண்டும். ஆனந்தத்தில் புரள வேண்டும்! போய்விடு! சுரண்டித் தின்னாதே! சூழ்ச்சி செய்யாதே வேறு வீடு கட்டிக் கொள்! என் வீட்டை எனக்கு விடு! போ...! போ...!

ஆகா! தடையிலலை! தடையிலலை! விடுதலை! விடுதலை! எங்கே... எங்கே...? நண்பர்கள் எங்கே? உறவினர்கள் எங்கே? மனைவி எங்கே? குழந்தை எங்கே? அன்னை எங்கே?

என் நண்பர்களே! ஓடி வாருங்கள்!

முத்தாலே பந்தல் போடுங்கள்! வைரத்தாலே பதை சமையுங்கள்! ஓ, என் உயிருக்குரிய நண்பர்களே! சுவையான உணவு சமைக்கிறேன்! உண்ணுங்கள்! தேன் வேண்டுமா? பால் வேண்டுமா? கனி வேண்டுமா? தெவிட்டாது உண்ணுங்கள்!

உலகம் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது...!

காலம் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது...!

நாம் ஒருநாள் மடிந்துபோவோம்...!

இடைக்காலத்தை வீணாக்காதீர்!

உண்போம்! புதுமை செய்வோம்! பெருமை கொள்வோம்! மற்ற வீடுகளினின்றும் உயர்ந்து நிற்போம்! விந்தைக் கருவிகள் வேண்டியனச் செய்வோம்! நாம் அனுபவிப்போம்! வாரி வழங்குவோம்!

அண்ணா! தம்பி! அத்தான்! மாமா! அப்பா! நமது வீட்டுக்கு நல்ல நாள்! மகிழ்வோம்! ஆடுவோம் பாடுவோம்!

டேய் முத்து! தூங்காதே எழுந்திரு! கண்ணைத் திறந்து பார்! நம் வீடு நமக்கே வந்து விட்டது! பச்சைப் பசேலென்ற காட்சி! பசியே இல்லாத உயிர்கள்! கண்ணைத்திற! வந்து விட்டது வாழ்வு பார்! பார்!

உலகம் சுற்றிக்கொண்டே இருக்கிறது...

காலம் ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது...

நாம் ஒருநாள் மடிந்தே போவோம்...!

அதற்குள் உயர்ந்து நிற்போம்! உல்லாசமாக வாழ்வேம்! வா... வா...

என் தாயே! கேட்டாயா சேதி! விடுதலை! விடுதலை! உன் பாசக் கரங்களில் வாரி எடுத்துக் கொள், கொஞ்ச நேரம் நான் மெய்மறந்திருக்கிறேன்! ஓ என் செல்வங்களே ஓடி வாருங்கள்! உங்களை என் மார்போடு அணைத்துக் கொள்கிறேன்! ஓ என் உயிரே! வாராய்! காதலி! மகிழ்ச்சிக் கடலில் நீந்தி வருவேம் வா!

நாமெல்லாம் ஒரு குடும்பம்! இந்த வீடு நமக்குச் சொந்தம்! வாருங்கள் எல்லோரும் மகிழ்ந்திருப்போம்! உலகம் சுற்றிக் கொண்டே இருக்கிறது... காலம் ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது... ஐயோ! மரணம் வரப் போகிறது!

பூ! மரணமாவது மண்ணாங்கட்டியாவது! வரட்டுமே! இனி எனக்கென்ன கவலை!

காணி நிலம் வேண்டும்

“ஐயா! உமக்கு என்ன வேண்டும்?”

“ஆறு லட்ச ரூபாய் வேண்டும்; அழகான பங்களா வேண்டும்.”

“உமக்கென்ன வேண்டும், நண்பரே!”

“நாற்பது வேலி நிலம் வேண்டும்; நகை நட்டுகள் ஏராளமாக வேண்டும்.”

“எல்லாம் எனக்கே வேண்டும். இன்னொருவன் அந்த ஸ்தானத்திற்கு வரக்கூடாது.”

“ஆசைக்கோர் அளவுண்டோ!” என்பர் வேதாந்திகள்.

“ஆசையை விட்டுவிடு” என்றும் உபதேசிப்பர்.

இரண்டும் மடமை. ஆசைக்கு எல்லை வகுக்கிறான் பாரதி. அது பெறுவதுடமை. எல்லோர்க்கும் கிடைக்கக்கூடியது; கிடைக்க வேண்டியது.

மிகச் சுருக்கம். காணி நிலம் வேண்டும்! அங்கே தூணில் அழகியதாய் நன்மாடங்கள் துய்ய நிறத்தினதாய், அந்தக் காணி நிலத்திடையே ஒரு மானிகை கட்டித்தர வேண்டும். இல்லாமல் முடியாது. ஒரு மானிகை! ராஜா சர் மானிகை போல அல்ல; சிறியதாயினும் போதும்; ஆனால் அழகாக, சுத்தமாக இருக்க வேண்டும். ஒரு கேணி - அதன் அருகில் தென்னை மரம் இருக்க வேண்டும். பாட்டுக் கனிந்திட அங்கே ஒரு பத்தினிப் பெண் வேண்டும். இப்படி ஒரு சிறு அமைப்பு! ஒழுங்கான ஆட்சியிலே எல்லோர்க்கும் கிடைக்கக்கூடியது. அடுத்தவன் வயிற்றெரிச்சலைத் தூண்டாத அமைப்பு. எல்லோர்க்கும் சுகம் கிடைக்கும் வழியான அமைப்பு. இது கவிஞனின் கோரிக்கை - ஆயினும் ‘மனித மனத்தின் கோரிக்கை. தனி உடமைப் பெருக்கத்தை இது தடுக்கும்; எல்லோர்க்கும் இந்த எண்ணம் வந்தால்.

தென்றல் வீச, தென்னை சலசலக்க, மானிகைக்குள் மஞ்சத்தில் பாட்டுக்கனியச் செய்யும் பத்தினிப் பெண்ணின் பக்கத்தில் ஒரு மனிதன். அவன் கவிஞன் - அவனது தேவை பூர்த்தியாகி விட்டது. எங்கும் இப்படியே... ஒருவரிடம் ஒருவர்க்குக் கோபம் இல்லை. ஒருவனை ஒருவன் சுரண்டவில்லை. தேவையானது கிடைத்து விட்டது. இப்படி ஒரு எண்ணத்தை பாரதி சுருக்கமாக வெளியிடுகிறான்.

வரீ என்ற பெயரிலே சுரண்டல், அது வடநாட்டுக்குப் போகிறது, அங்கே தொந்திகள் பருக்கின்றன. உத்தியோகம் முழுமையும் பார்ப்பனர் வசம். ஒவ்வொரு பார்ப்பனருக்கும் ஏராளமான நிலங்கள் - பல காணிகள்! பல மானிகைகள்! இன்னும் சில முதலாளிகள்; பல கிராமங்கள் இவர்களுக்குச் சொந்தம் - இந்தக் கூட்டத்தின் கையிருப்பைக் குறைக்க வேண்டும். அவர்களுக்கும் காணி நிலத்தான் வேண்டும்!

ஏழை, பராரி, பிச்சைக்காரன், தரித்திரன் - வீதியிலே! இவனிடம் ஒன்றுமில்லை - இவனுக்கும் காணி நிலம் தான் வேண்டும்!

Leveling Down - முதலாளித்துவத்தை!

Leveling up - பிச்சைத் தத்துவத்தை!

இரண்டு சந்திக்கும் இடத்தில் காணி நிலம் இருக்கிறது! அது எல்லோர்க்கும் கிடைக்கிறது. மேடுபள்ளம் இல்லை, சமநிலம்.

அண்ணா சொன்ன பொதுவுடமை இதுதான்; “மூன்று வர்க்கம்; ஏழை - பணக்காரன் - நடுத்தரம். மூன்றையும் சந்திக்க வைத்து ஒரு நிலைப் படுத்தும் முயற்சிதான், “*Leveling Down* & *Leveling up*.”

ஒன்று பாருங்கள் - எல்லோர்க்கும் காணி நிலம். தூணில் அழகிய மானிகை. பத்தினிப் பெண் - கிடைக்குமா, கிடைக்காதா? ஆட்சி யோக்கியமாக இல்லை. அயோக்கியர்கள் மயம்! அதனால்தான் ஏற்றத் தாழ்வு, நாட்டுச் சனத்தொகை எல்லாவற்றிற்கும் காணி நிலம் கிடைக்கும் - வழி செய்தால்! இங்கே பாட்டுக் - கனிந்திடும், பெண்கள், பத்தினிப் பெண்களாக வாழ முடியவில்லை. பத்தினிப் பெண்களிடத்தில் பாட்டுக்கனியவில்லை - பெரும்பாலும்! கலை என்றாலே களங்கம் என்கிறார்கள், பத்தாம் பசலிகள்! பாடுபடுவன் தனிச்சாதி ஆகி விடுகிறான். பத்தினிப் பெண் பாடினால் அந்தச் சாதியில் சேர்ந்து விடுகிறான் - எல்லாம் குறுகிய புத்தி. “குடும்பப் பெண்ணுக்குப் பாட்டு ஏண்டி!” குமுறல்! “பாட வந்தப்புரம் குடும்பம் என்னடி! அப்படி அப்படிப் போக வேண்டியது தான்!” இது அங்கே! இரண்டும் சேர வழி வகுக்கிறான் பாரதி. பாடுகிறான் - அவன் பத்தினியாகவும் இருக்கிறான்! சுமமான சேர்க்கை!

இன்னும்... முத்துச்சுடர் போல நிலா ஒளி முன்பு வரவேணும்! அங்கு கூவும் குயிலோசை சற்றே வந்து காதில் படவேணும்! சித்தம் மகிழ்ந்திடவே, நன்றாய் இளந்தென்றல் வரவேண்டும். வேறென்ன வேண்டும். இந்த சுமமான கற்பனையைக் கேட்கும் போதே தூக்கம் வருகிறது! ஆம் அது வரவேண்டும். வந்தால் தான் கவிதை! இல்லையேல் வரட்டு அளப்பு!

“குடிக்க வேண்டும்; மது குடிக்க வேண்டும்!” என்றார் உமர்கயாம்!”

பாரதியும் குடிக்கச் சொல்லுகிறார் - இளநீர்!

“அனுபவிக்க வேண்டும்! பெண்களை அனுபவிக்க வேண்டும்!” என்றார் பைரன்.

பாரதியும் அனுபவிக்கச் சொல்லுகிறார் - பத்தினிப் பெண் ஒருத்தியை!

பாரதியின் பண்பாடு திராவிடப் பண்பாடு.

பிறப்பில் மட்டும் அவன் வேறு; ஆனால் என்ன? நமக்கு அதில் விரோதம் இல்லை!

சிறை மீண்ட காதலர்க்கு!

இதய வேந்தே! இன்றையப் பொழுது விடிந்தபோது வசந்த காலத்தின் நளின சுகங்கள் நம் இல்லத்து வாயிற் கதவுகளைத் தட்டின! எண்ணச் சுவையிலே கண்முட மறந்து, இரவெல்லாம் விழித்திருந்த நான், இயற்கையின் தாளமாட்டாத அமுக்கத்தினால் அப்போதுதான் சற்றுத் துயில் கொண்டிருந்தேன். குவளை விழிகளுக்கு இமை மூடி போட்டுக் கொண்டிருக்கும் கோமளமே! பொழுது விடிந்து விட்டது! புள்ளினங்களின் உல்லாசப் படபடப்பை நீ கேட்கவில்லையா? வாசற் பெருக்கி, சாணம் தெளிக்கும் வண்ண மங்கையரின் கைவளையோசை உன் காதல்களிலே விழவில்லையா?

கறப்போரைக் கூவியழைக்கும் பசுக்களின், “அம்மா” என்னும் குரல், இம்மாதிலம் முழுவதும் கேட்கிறதே, உனக்குக் கேட்கவில்லையா? கடற்பாம்பின் கரங்கள் போல் கதிர்களை நீட்டிக் கொண்டு, செங்கதிரோன், கீழை வானத்தில் முதலடி எடுத்து வைக்கிறானே. அதைக் காண உனக்கு விருப்பமில்லையா? அடி பெண்ணே, கையணையைத் தலையணையாய்க் கொண்டு கனவுலக விளிம்பிலே படுக்கை பரப்பிக்கொண்டு, கட்டழகு மலர்களிலே ஒரு கூடை கொட்டி வைத்தாற்போல்... பட்டு மேனியின் பளபளப்பிலே பாரொளி சிந்தி தன்னந்தனியமையில் முல்லை முறுவலை இல்லை எண்ணாது வழங்கிக் கொண்டு கருமியின் செல்வம்போல் கிடக்கும் காரிகையே! புவனத்து உயிர் வர்க்கங்கள் உணர்ச்சி நடை போடுகின்றன; நீ மட்டும் ஏன் இன்னும் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறாய்? உனக்காக விடிந்த பொழுதிலே ஊர் எல்லாம் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அடி ஓய்ந்தாரத் தோகையே! பையப் பையவாவது கண்களைத் திற! சங்குக் கழுத்தும், தடம் பணைத் தோளும், திங்கள் முகமும் செங்கனி வாயும், பங்கயக் கையும், கைப்பிடி இடையும், மேகத்தைச் செதுக்கி வித்தகன் நீட்டிய சன்னக் கம்பியின் தொகுப்பெனச் சரிந்து கிடக்கும் கூந்தலும், எனக்கே சொந்தம் என்று அள்ளி அணைத்து, பிள்ளைக் குலத்தைப் பெற்றோர் அணைத்தல் போல் வெள்ளப் பெருக்கென மெய் உயிர் கலக்கும் கள்ளமறு நின் கணவனின் வருகை இன்றுதான் பெண்ணே! இன்றுதான்! விழி! எழு! மேனி கழவு! புத்தாடை புனை! கத்தரிப்பூ வர்ண விழிக்குக் கரிமையால் எல்லைக் கோடு போடு! வரப்போகிறானடி கணவன்! பலப்பல திங்கள் சிறையிலேயிருந்து, பாதி உடலையும் பரிசாகத் தந்து, உரம்படு நெஞ்சம் திறம்படு நினைவும் பூண்டு, இன்னும் சற்று நேரத்தில் வந்து

விடுவானடி! இத்தனை காலமும் நீனைவிலிருந்த உன் முகத்தை, சத்தும் சாரமும் சேர்த்துத் திரட்டிய தங்க வடிவத்தை, கண்ணால் கண்டு கருத்தால் உண்டு களிப்புறப் போகிறானடி அவன்! இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் நீ பாரேன்! வேக வேகமாக வருவான்; தன் இடக்கரத்தை உன் இடையில் சேர்ப்பான். பெண்ணே! அது படக்கொன முறிந்து விடாமல் பார்த்துக் கொள்! தன் முகம் காணக் கண்ணாடி தேடுவான்.

தங்கமே! உன் தங்கக் கழுத்தைத் தயாராக வைத்துக் கொள். உச்சிக்கு முத்தமிட்டு, நெற்றிக்கும் ஒன்று தந்து, கண்களிரண்டுக்கும் அந்தக் கதை கூறி, கன்னத்தில் அச்சிட்டு, பின் வண்ண உதட்டுக்கு வருவான்; அன்னமே! எண்ணும் பொழுதே எப்படியோ இருக்கிறதே! இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அதை நீ பெறப்போகிறாயே! ஏனடி இன்னும் தூங்குகிறாய்? பல காலம் கழித்து பார்க்க வருகிறான் கணவன் என்றால் பகற்பொழுதும் நிலாப் பொழுதாகாதோ? பனி மொழியே! இன்ப உலகத்தின் விசித்திரங்களுக்கு உன்னைத் தயாராக்கிக் கொள்” என்று வசந்தத்தின் நளின சுகம் தட்டி எழுப்பிற்று. கண்ணாளா! எனக்கிருக்காதா அந்த எண்ணம்? எழுந்து விட்டேன் உடனே! எழிலாக்கிக் கொண்டேன் மேனியை! இயற்கைக்கும் செயற்கைக்கும் மணமுடித்து வைத்தேன்! “இரு விழியிலே நவரச நாடகம்” என்பீர்களே, அதை எப்படி ஆடுவதென்று ஒத்திகையும் பார்த்துக் கொண்டேன்! வலக்கையை இடக்கையால் தொட்டு, வந்தால் இப்படித்தான் தொடுவார், என்று நானே எனக்குள் நயங் கொண்டேன்! தங்கள் புகைப்படத்தை எடுத்து முன்னால் வைத்துக்கொண்டு, உங்கள் பொன் உதடுகளை எண்ணத்தில் நிறுத்தி, என்னிரு உதடுகளால் மட்டும் இச்சென்று ஒலிகளை எழுப்பினேன் - சட்டென்று ஒரு எண்ணம்; அக்கம் பக்கம் பார்த்தேன்; அங்கே யாருமில்லை! ஆனாலும் வெட்கம் தாங்க முடியவில்லை! குப்புறக் கவிழ்ந்தேன்; என்னை நானே கோபித்துக் கொண்டேன், தலையணையில் முகம் கவிழ்ந்தேன். என்ன சொல்வேன்! என் கைகள் என் சம்மதமின்றியே தன்னிச்சையாகத் தலையணையோடு உறவாடின! பழைய பாடல் ஒன்று - பாடிப் பாடி தரம் குறைந்துபோன காதல் பாடல் - என் இதழ்கள் மனதைக் கேட்காமலேயே பாட ஆரம்பித்தன. மின்சார அதிர்ச்சி மேனியைச் சிலிர்க்க வைத்தது. கண்மூடி புவி மறந்தேன். கற்பனை என்னை வாரி எடுத்துக் கொண்டது...

கடிகாரத்தின் வினாடி முள் புது மாப்பிள்ளைபோல் முறுக்கிக்கொண்டு ஓடிற்று.

பெரிய முள்ளும் பழைய மாப்பிள்ளைபோல் பக்குவமாக நடந்து கொண்டிருந்தது.

சின்ன முள்ளோ அனுபவித்துக் களைத்து அதை நரை, திரை, என்னும் அச்சேற்றி வைத்துக் கொண்டிருக்கும் வயோதிகர்கள் போல் தடியுன்றி நடந்து கொண்டிருந்தது.

ஆதவன் தவழ்ந்தவாறு உச்சிக்கு வந்து சரிந்து கீழே விழுந்து விட்டான். மேலைக் கடலும் மலையும் அவனைக் கூட்டாகக் கொள்ளையடித்துக் கொண்டன.

ஐயோ! என்ன செய்வேன். பகற்பொழுது கடந்தும் நீங்கள் வரவில்லையே. “சிறையிலிருக்கும் காலத்தில் மறந்து விடுமாறு கேட்டதற்காக ஆயுள் முழுவதும் மறந்துவிடத் தீர்மானித்து விட்டீர்களா?” இதயம் சூடேற்றி! கண்கள் கடலாயின! கற்பனை தூள் தூளாயிற்று சோர்ந்து போனேன். அடுத்த வீட்டு அழகப்பன் வந்தான். “தம்பி! அண்ணன் எங்கேயடா!” என்று கேட்டேன். “இன்னும் இருபது நாளைக்கு வரமாட்டார்” என்றான். “ஏனடா” என்று பதறினேன். ஊருக்கு ஊர் தோழர்கள் அவரை அள்ளிக் கொண்டு போகிறார்களாம் வழி நெடுகிலும் மகிழ்ச்சித் தேனை வாரி வாரி வழங்குகிறார்களாம்! அது முடிந்ததும் தான் மனைவியின் நினைவே அவருக்கு வருமாம் - இப்படி அவன் சொன்னான்! எனக்குக் கோபம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது. உங்கள் தோழர்கள் அனைவரையும் மொத்தமாகச் சேர்த்து கொன்று விடுவோமா என்று தோன்றிற்று. சக்தியிருந்தால் அப்படி கூடச் செய்திருப்பேன். ஆம்; நிச்சயமாகச் செய்திருப்பேன். “ஏன்” என்று கேட்கிறீர்களா? தங்கள் இதயத்தில் எனக்கிருந்த முதலிடத்தை அவர்கள் பிடித்துக் கொண்டு என்னை இரண்டாவது ஸ்தானத்தில் தள்ளி விட்டார்களே, அதனால் தான்.

தங்கள்

காதலி

கொள்முதல் இல்லா வியாபாரம்

வியாபாரிகள் முதலீடு செய்வார்கள். அந்த முதலீட்டைக் கொண்டு பொருள் வாங்குவார்கள். அந்தப் பொருளை விற்று லாபம் பார்ப்பார்கள். இப்படிக் கொள்முதல் செய்து விற்பதற்குத்தான் பெயர் வியாபாரம் என்பது. ஆனால் கொள்முதல் இல்லாத வியாபாரத்தைப் பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா? அப்படி ஒரு வியாபாரம் இருக்கிறது. அதை ஒரு நூல் நமக்கு எடுத்துச் சொல்லுகிறது. அது எந்த நூல்? வேறு எதுவாயிருக்கும்? இது போன்று, கணவன் இல்லாமல் பிள்ளை பெறுவது, பிள்ளை வரமுடியாத அங்கங்களின் வழியாகப் பிள்ளை பெறுவது, பூமியைச் சுருட்டிக் கொண்டு கடலுக்குள் நுழைவது, கையைத் தொட்டதும் கர்ப்பம் தரிப்பது ஆகிய மந்திர தந்திர மாயங்களைக் காட்டும் புராணங்களில் ஒன்றுதான், கொள்முதல் இல்லா வியாபாரத்தைப் பற்றியும் நமக்குக் கூறித் தருகிறது.

‘ரோமபுரி ராணிகளை’ச் சாடுகிற பக்த கோடிகள் விழுந்து விழுந்து படித்துத் தம் பெண்டு பிள்ளைகளுக்கும் கற்றுத்தரும் - திறந்த காமம் சிறந்து விளங்கும் காஞ்சிப் புராணம்தான் நமக்கு அந்தக் கருத்தைக் கூறுகிறது.

அந்தத் தெருவிலே தாசிகள் தெரு ஒன்று! அதன் எதிரே வணிகர்கள் தெரு ஒன்று’ தாசிகள் தெருவில் இருக்கும் எல்லா வீடுகளிலும் முத்து வடங்கள் தொங்குகின்றன. அவை எதிரே இருக்கும் வணிக வீதியைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றன. “அட பைத்தியக்காரர்களே! நீங்களெல்லாம் தினசரி புதிது புதிதாகக் கொள்முதல் செய்து வாணிபம் நடத்துகிறீர்கள்! ஆனால் நாங்கள் அப்படியல்ல. எதை இன்று விற்றோமோ, அதையே மீண்டும் எங்களுடையதாக்கிக் கொண்டு நாளை மறுபடியும் விற்கிறோம் நாங்கள். வாணிபத்தில் இந்த வசதி வேறு யார்க்கும் வாய்க்குமா? என்பதே சந்தேகந்தான். சூரியன் மலைவாயில் விழும்போது உங்கள் வாணிபம் முடிந்துவிடும்; ஆனால் அப்போதுதான் எங்கள் வாணிபம் துவங்கும். ஆகவே, வருகிற வாடிக்கைக்காரர்களை வேறு யாரும் இழுத்துக் கொண்டு போக முடியாது. அவர்கள் வருவதானால் எங்களைத் தேடி மட்டுமே வரமுடியும். எங்களுக்கோ, எங்களைத் தவிர, சரக்கு விற்பனை செய்ய ஒரு குமாஸ்தா கூடக் கிடையாது. சரக்கு விற்கும் முதலாளிகளும் நாங்கள்தான். வருபவன் பணம் கொடுக்கிறான் உங்களுக்குச் சிலர் கொடுப்பதைப் போல, ஆனால், உங்களுக்குப் பணம் கொடுத்தவன், தலையிலே சரக்கைத் தூக்கிக் கொண்டு போகிறான். எங்களிடம் கொடுத்தவன், தான் மட்டுமே திரும்பி நடக்கிறான். துயரப்பட்டுப் பொருள் தேடும் உங்களை எங்களோடு ஒப்பிட்டுப்

பார்த்தால், அட பைத்தியக்காரர்களே! எங்கள் தெருவுக்கு உங்கள் தெரு ஈடாகுமா? எங்கள் தொழிலுக்கு உங்கள் தொழில் இணையாகுமா? நாங்கள் கொள்முதல் இல்லாத வியாபாரிகள். குலுக்கும், தளுக்கும், மீனுக்குமே விளம்பரமாகக் கொண்டவர்கள்” என்றெல்லாம் அந்த முத்து வடங்கள் சொல்லாமல் சொல்லிச் சிரிக்கின்றன.

விற்றீடும்... தன்னை

மீளவும் தமதே யாக்கி

மற்றைய நாளும் விற்கும்

வரைவிலா வீதி; இச்சீர்

சுற்றிலா வணிக மாக்கள்

ஆவணக் கவினை நோக்கி

பற்றுெவண் தரளக் கோவை

பத்தியாற் சிரிக்கு மன்னோ!

நானும் கவிஞர் முடியரசன் அவர்களும், தோழர் சாமி, பழனியப்பன் அவர்களும் காரைக்குடியிலிருந்து முத்துப்பேட்டைக் கூட்டத்திற்குச் சென்றபோது கவிஞர் முடியரசன் அவர்கள் இந்தப் பாடலை ரசித்துச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்கள். இது போன்ற பாடல்களுக்காகத்தானே புராணங்களை ரசிக்கும் ஆசை பக்தர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. நான் அந்த முடிவிற்குத்தான் வந்திருக்கிறேன். “கொக்கோகம் படிப்பதைக் காட்டிலும் புராணம் படிப்பதால் சுகம் அதிகமிருக்கிறது” என்று தான் பக்தர்கள் எண்ணுகிறார்கள்.

பாரதியின் குணமும் தோஷமும்

ஒரு பாரதி விழாவிலே நான் கலந்து கொண்டேன். அங்கு வந்திருந்த நண்பர்கள் என்னிடம் ஒரு கேள்வி கேட்டார்கள் “உங்களிலேயே சிலர் பாரதியைப் போற்றவும், சிலர் தூற்றவும் செய்கிறார்களே, ஏன்” என்பதுதான் அது! இதே கேள்வியைச் சென்னையில் நடைபெற்ற ஒரு கூட்டத்தில் சொல்வலர் சம்பத் அவர்களிடமும் கேட்டார்கள். அவர் பதில் சொல்லும்போது, “அதுதான் உங்கள் பாஷையிலே குணதோஷ விமர்சனம். குணத்தைச் சிலரும் தோஷத்தைச் சிலரும் ஆராய்கின்றனர்” என்றார். அந்தக் குணத்தையும் தோஷத்தையும் ஒரு சேர ஆராய்வது இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கம்.

காலத்தால் அழியாத மாகவிஞர்களில் பாரதியும் ஒருவன் என்பதை மறுக்க முடியாது. பல துறைகள் பற்றியும் அவன் பாடியுள்ள பாடல்களைச் சுவைக்காத தமிழர்கள் இல்லை, கடுமையாகச் சென்று கொண்டிருந்த ஒரு நடையிலிருந்து எளிய, புதிய, இனிய நடையை வகுத்துக் கொண்ட பாரதி மக்கட் பிரச்சினையிலிருந்து மகேசுவரன் பிரச்சனை வரையிலே எதையும் விட்டானில்லை. ஆனால், கவிஞனது இதய பாவத்திலிருந்து உணர்ச்சிக் கோளங்களை ஆட்டிப் படைத்துக் கொண்டு நேரத்துக்கு நேரம் புதிது புதிதாகப் பிறந்த ஒரு வழிக் கொள்கையில் செல்லாமல் சிலசில குழப்பங்களுக்கு ஆட்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு நேரம் சொன்னதை மறுநேரம் மறுப்பது போல் தோன்றுகிறது சில இடங்களில். ஏன் அப்படித் தோன்றுகிறது? முதலில் சொன்ன கருத்துக்கு இரண்டாவதாகச் சொன்ன கருத்து முரண்படுவானேன்? முதற் கருத்தைச் சொல்லும் போது கவிஞன் உள்ளத்தில் தெளிவில்லையா? அல்லது மறுகருத்தைச் சொல்லும் போதுதான் குழம்பிப் போயிருந்தானா? இது எல்லோருக்குமே ஏற்படும் ஐயம்.

பாடற் பாதைக்கு விதி வகுத்துக் கொண்டு. அதே பாதையில் ஒரு நல்ல கவிஞன் பயணம் போவதில்லை. எவ்வெப்பொழுது என்னென்ன தோன்றினாலும் அவ்வெப்பொழுது அவற்றைப் பாடிக் கொண்டே போகிறவன் தான் நல்ல கவிஞன் - இயற்கைக் கவிஞன். அப்படிப் பாடுவதிலே அவன் கருத்துக்கள் முரண்பட்டால், அவை அவனது ஒழுங்குபடாத மனநிலையைக் காட்டுமே தவிர, கவித்துவத்துக்கு இழுக்குத் தேட முடியாது. பாரதியின் மனநிலை வடிவம் படைத்த ஒரு கொள்கைக்கு உடன்பாடாக இல்லை. தேச விடுதலையில் அன்று அவனுக்கிருந்த ஆர்வம், ஒரு கொள்கையாக அவனது பாடல்கள் சிலவற்றில் உணர்ச்சியோடு வெளிவருகிறது. அந்த ஆர்வம்,

முழுமை பெற்றிருந்த காரணத்தால் அதிலே முரண்பாடு இல்லை. மேலும் முரண்பாடு தோன்றக்கூடிய எதிர் சாரிக் கொள்கையொன்றும் அந்தக் கொள்கை இல்லை. ஆனால், அதே நேரத்தில் சமுதாயக் கொள்கைகளுக்கு அவன் தன்னைச் சரிவர ஈடு கொடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

சாதீ முறைகளை முழுபலங் கொண்டு தாக்குகிறான், ஒரு சமயம்; “பார்ப்பனக்குலம் கெட்டழி வெய்திய பாழடைந்த கலியுக” மரச்சுதே என ஆயாசப்படுகிறான் மறுசமயம்.

ஆயிரந் தெய்வங்களை ஆத்திரங் கொண்டு சாடி, சைவ தீகர்களை “அறிவிலிகாள்!” என அழைத்து, “அறிவொன்றே தெய்வம்!” என இடித்துரைக்கிறான் ஒரு சமயம்; “முருகா முருகா” என்றும் “மாகாளி சாமுண்டி!” என்றும், “பரசக்தி தேவி” என்றும்,

“கற்பக விநாயகக் கடவுளே போற்றி
சிற்பர மோகத் தேவன் வாழ்க!
வாரண முகத்தான் மலர்த்தாள் வெல்க!
ஆரண முகத்தாள் அருட்பதம் வெல்க!
படைப்புக் கிறைவன் பண்ணவர் நாயகன்
இந்திர குருஎன தீதயத் தொளீர்வான்
சந்திர மௌலித் தலைவன் மைந்தன்
கணபதி தாளைக் கருத்திடை வைப்போம்!”

என்றும்

“மின்படு சிவசக்தி - எங்கள்

விரைநின் திருவடி சரண்புகுந்தோம்.”

என்றும், தன் உள்ளம் உருக ஊனெலாம் நெக்குருக, ஆயிரத்தில் தொளாயிரம் கடவுள்களிடம் அன்பு செலுத்துகிறான் மறுசமயம்.

“மேலை நாட்டுச் சரித்திரங்களைத் தமிழில் கொண்டு வந்து குவிக்க வேண்டும்” எனக் குதிக்கிறான். ஒருசமயம்” (ஆங்கிலக் கல்வி கற்றதில்) நலமோர் ஏட்டிணையுங் கண்டிலேன்; இதை நாற்பதாயிரங் கோயிலிற் சொல்லுவேன்!” என்கிறான் மறுகணம்.

“உலகெலாமோர் பெருங்கன வஃதுளே
உணரங்கி இடர்செய்து செத்திடும்
கலக மானிடப் பூச்சிகள் வாழ்க்கையோர்
கனவிலுங் கனவாகும்”

என்று. “உலகம் மாயை” என்ற தத்துவத்துக்குத் தன்னை ஒட்டிக்
கொடுத்துக் கொள்கிறான் - ஓரீடத்தில், அதிலும், “சில தினங்கள்
உயிர்க்கமுதாகி, செப்புதற்கரியதாக மயக்கும் திலக வாணுதல் மங்கையரின்,
“மையலை விரும்பி, விரும்பிய கையோடு அதையும் “தெய்வீகக் கனவு”
என்கிறான்.

அதே நேரத்தில், “வசன கவிதை” யில் உலகத்தின் ஒவ்வொரு அணுவும்
இன்பம் என்று அங்கம் அங்கமாக கூறுகின்றான்.

இவ்வுலகம் இனியது.
இதிலுள்ள வான் இனியை
யுடைத்து; காற்றும் இனிது
தீ இனிது, நீர் இனிது, நிலம் இனிது
ஞாயிறு நன்று; திங்களும் நன்று,
வானத்துச் சுடர்கௌல்லாம் மிக இனியன
மழை இனிது மின்னல் இனிது, இடி இனிது
கடல் இனிது, மலை இனிது, காடு நன்று,
ஆறுகள் இனியன,
உலோகமும் மரமும் செடியும் கொடியும்
மலரும், காயும், கனியும் இனியன
பறவைகள் இனிய, ஊர்வனவும் நல்லன
நீர் வாழ்வனவும் நல்லன
மனிதர் மிகவும் இனியர்
ஆண் நன்று, பெண் இனிது
குழந்தை இன்பம்.

இளமை இனிது, முதுமை நன்று

உயிர் நன்று - சாதல் இனிது

என்று வரிக்கு வரி இன்பம் படைக்கிறான். அது மட்டுமல்ல.

நீற்பதுவே, நடப்பதுவே,

பறப்பதுவே நீங்கெல்லாம்

சொற்பனந் தானோ? - பல

தோற்ற மயக்கங்களோ?

கற்பதுவே, கேட்பதுவே, கருதுவதே

நீங்க எல்லாம்

அற்ப மாயைகளோ? - உம்முள்

ஆழ்ந்த பொருளில்லையோ?

என்று கேட்கிறான்.

உலகம் மாயை அல்ல; உண்மை! அதன் தத்துவம் உண்மை. அதன் நடை முறை இனியது, அதில் வாழ்வதே இனிமை என்று பல இடங்களில் முடிவு கட்டிக் கூறுகிறான்.

இப்படி மாறுபடும் கருத்துக்கள் அவன் கவிதைகளில் பல இடங்களில் பரவிக் கிடக்கின்றன. கற்பனை மலை, கவிதை வெள்ளத்தைப் பெருக்க விடுகிறது. கவிதை உள்ளம் பல சரக்குகளை அடித்துக்கொண்டு வருகிறது. அது வெள்ளமானதால் சரக்குகளின் தரத்தைப் பார்த்துச் சுமக்கவில்லை. வந்த சரக்கு விழுகிறது. வெள்ளம் தன் பாட்டுக்கு ஓடிக் கொண்டேயிருக்கிறது. முன்னாலே சொன்னதை எண்ணி, பின்னாலே சொல்லப்போவதையும் எடைபோட்டு, இன்ன கருத்துக்கு இன்ன கருத்து ஒட்டுமா? என்று ஈடுகட்டி, பின்னர் கவிபொழியும் 'பரிமாண - பங்கீட்டு' நிலை பாரதியிடம் இல்லை. அவன் பாடினான். அவ்வளவுதான்! நாம் பார்க்கிறோம்; பலப்பல பிடிபடுகின்றன. பாரதியைக் கொண்டு வந்து முன்னாலே நிறுத்திக் கொண்டு, அது ஏன் அப்படி, இது ஏன் இப்படி, என்று நாம் கேட்க முடியாது. கவிஞன் நடந்து போகும் பாதைகள் வரம்புக்கு அப்பாற்பட்டவை. வரம்போடு போகும்பொழுது அவனை வாழ்த்தலாம். வரம்பைத் தாண்டும் போது அவனைத் தடுத்து நிறுத்தலோ, தட்டிக் கேட்கலோ யாராலும் முடியாது.

பாரதி உணர்ச்சிவாதி. உணர்ச்சி ஒழுங்குபட்ட அறிவேடுதான் இயங்க வேண்டும் என்று விதியில்லை. திடீரென மேனி கொதிக்கும்; நரம்பு துடிக்கும்;

இதயம் துள்ளி எழும். கண்டதை கண்டபடி, நினைத்ததை நினைத்தபடி, அப்படியப்படியே கவிஞன் கொட்டி விடுகிறான். சராசரி மனிதனின் நடை முறைக்கு ஒத்துவராத பல கருத்துக்களைக் கவிஞன் கூறிவிடுகிறான். தவறான கருத்துக்களை அழகாகச் சொல்லிவிடுகிறான். பெய்யை மெய்ப்போலக் காட்டுகிறான். மெய்யை ஆணி அடித்து நிலை நிறுத்துகிறான். நம்ப முடியாததை நம்ப வைக்கிறான். நம்பக்கூடியதையும் கெடுத்து விடுகிறான். இவ்வளவும் அவனது உணர்ச்சி செய்யும் வேலைதான். உடலுக்குக் கரு, தாயின் வயிற்றில் தோன்றுகிறது என்றால், உணர்ச்சிக் கருவும் பிறப்போடு வந்து விடுகிறது. பிறப்போடு வந்து, பழக்கத்தோடு கலந்து, அனுபவமாகி உடலோடு ஒட்டிவிடுகிற உணர்ச்சிதான் பின்னாளில் திடீரென்று கிளர்ச்சியடைந்து கவிஞனது இதயத்திலிருந்து வார்த்தைகளைக் கொண்டு வந்து வெளியிலே கொட்டுகிறது. பாரதியின் உணர்த்தி வைதீகக் கருவிலே உருவானது. பக்தி அனுபவத்தோடு உடலில் ஒட்டியது. அறிவு முதிர்ந்தபோது அவன் அதை மாற்ற முயன்றான். அதன் விளைவுதான் சாதிகளைச் சாடியதும், ‘ஆயிரம் தெய்வங்களை’ அலற அடித்ததும், ‘உலகம் என்பது உண்மையே’ எனக் கண்டு பிடித்ததுமாகும். திடீரென்று பிறப்போடு வந்த உணர்ச்சி, கிளர்ச்சி பெற்றுப் பெருகுகிறது. அன்றைய காட்சி அவனுக்குத் துணை புரிகிறது. அறிவாலே மடக்கிப்போட்டு வைத்திருந்த பழைமை உணர்ச்சியை உடலோடு ஒட்டிய அனுபவம் மூடி மறைத்துவிட்டு முன்னாலே வந்து நிற்கிறது. உடனேயே கவிஞன், “முருகா, முருகா” என்கிறான்; ‘முன் வருவாய் பராசக்தி’ என்கிறான். கவித்துவம் ஆனந்தமாகக் குதித்துக்கொண்டு வருகிறது. ஆனால் கருத்து முரண்படுகிறது.

முரண்பாடு தோன்றுவதற்கு பிறப்போடு வந்த உணர்ச்சி காரணம்.

நடைமுறை உலகத்துக்கு நல்ல கருத்து வந்ததற்கு அவன் ஆக்கிக்கொண்ட அறிவு காரணம்.

அதற்குமேல் அன்றைக்கிருந்த சமுதாயச் சூழ்நிலை பெருங் காரணம்.

நான் கண்டு பிடிக்கிற பாரதியின் ‘குணத்’துக்காக நாம் அவனை வாழ்த்தலாம்! ‘தோஷ’த்துக்காக நாம் அவனை தூற்ற முடியாது.

காரணம் அது அவன் பிறப்போடு வந்த விதி!

ஈழங்கொண்ட இராசாதி ராசன்

கி.பி.

1166-ல்

சோழமண்டலத்தின்

சக்கரவர்த்தியாக

முடிசூட்டப்பட்டான் இரண்டாம் இராசாதிராசன். இராசராசனுக்கு அடுத்தபடி பட்டத்துக்கு வந்த இவனது ஆட்சியில் சோழமண்டலத்தின் வீர வரலாறு உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. போரில் புறங்கண்ட செய்தியே இவனது வரலாற்றிலில்லை. தொடுத்த போரிலெல்லாம் கிடைத்திருக்கிறது வெற்றி.

இவன் காலத்தில் பாண்டிய நாடான மதுரையில் குலசேகர பாண்டியனென்பானுக்கும், பராக்கிரம பாண்டியனென்பானுக்கும் முடியுரிமைத் தகராறு எழுந்தது. அதனால் அவர்களிருவரும் இரு வேறு திசைகளிலிருந்து படை திரட்டி ஒருவரை ஒருவர் தாக்கிக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது மதுரை நகரை பராக்கிரம பாண்டியன் தான் ஆண்டுகொண்டிருந்தான். குலசேகரபாண்டியன் வேறு பகுதிகளில் படை சேர்த்து மதுரை நகரை முற்றுகையிட்டான். இந்த முற்றுகை அடிக்கடி நடந்ததாலே பராக்கிரம பாண்டியனுடைய படைகள் கைசேர்ந்தன.

குலசேகர பாண்டியனோடு மதுரைப் படைத்தலைவர்கள் சிலர் ஒத்துழைத்ததால் பராக்கிரமனது படைபலம் மேலும் பலவீனப்பட்டது. அதனால் தான் மட்டுமே குலசேகரனை எதிர்ப்பது முடியாது என்று எண்ணிய பராக்கிரமன், அப்போது சிங்கள நாட்டை ஆண்டுகொண்டிருந்த பராக்கிரமபாகுவினிடம் உதவி கோரினான். ஏற்கெனவே மதுரையின் செல்வச் செழிப்பில் கண் வைத்திருந்த சிங்கள வேந்தனும் பராக்கிரம பாண்டியனுக்கு உதவ ஒப்பினான். இலங்காபுரீத் தண்டநாயகன் தலைமையில் பெரும் படையொன்றைப் பாண்டிய நாட்டுக்கு அனுப்பினான். இப்போது ஊர்காவல் துறை என்று அழைக்கப்படும் ஊராத்துறையிலிருந்து சிங்கள வேந்தனின் படைகள் கப்பல்களில் புறப்பட்டன. புறப்பட்ட அந்தப் படைகள் குறுகிய கடற்பரப்பைக் கடந்து பாண்டிய மண்டலத்தின் எல்லையை மீதிப்பதற்குள் பெருத்த சூறாவளியில் சிக்கிக்கொண்டு திசை தப்பின. அதனால் பராக்கிரமன் குறித்த காலத்தில் சிங்களப்படைகளின் உதவியைப்பெற முடியவில்லை. அந்த நேரம் பார்த்து குலசேகர பாண்டியன் தன் முழுபலம் கொண்டு மதுரையை மோதினான். நான்கு நாட்கள் நடந்த போரில் மதுரை குலசேகரன் கையில் விழுந்தது. களத்திலேயே பராக்கிரம பாண்டியன் கொல்லப்பட்டான். அப்போது பராக்கிரமனின் மனைவி, மக்கள் மதுரையின் எல்லையிலிருந்த வேனில் மானிகையில் பதுங்கியிருந்தார்கள். பராக்கிரமன் தோற்ற செய்தியும், மடிந்த செய்தியும் குலசேகரன் படைகள் மதுரைக்குள் நுழைந்த செய்தியும், பராக்கிரமனின் குடும்பத்தினருக்கு எட்டின.

பராக்கிரமனின் பட்டத்தரசி புழுவாய்த் துடித்தாள். தன் மூன்று புதல்வர்களையும் அழைத்துக் கண்ணீர் வடித்தாள். அந்தத் துயரம் அதிக நேரம் நீடிக்கவில்லை. குலசேகரனின் படை வீரர்கள் சிலரும் அந்த வேனில் மாளிகைக்குள் நுழைந்தனர். பட்டத்தரசியும் இரண்டு குழந்தைகளும் கொல்லப்பட்டார்கள். இருபது வயது நிரம்பிய இளவரசன் வீரபாண்டியன் மட்டும் அவர்கள் கண்ணுக்குத் தப்பி வெளியேறி பிரான்மலைப் பகுதியில் ஒண்டினான்; மாசு மறுவற்ற மறவர்குல மக்களை அதிகமாகப் படைத்த பிரான்மலை அவனுக்குக் கை கொடுத்தது.

குலசேகரன் வெற்றி எய்திய மறுநாளே சூறாவளியில் சிக்கி திசைமாறிய இலங்காபுரீத் தண்டநாயகன் தலைமையில் வந்த சிங்களப் படைகள் திசை கண்டு பிடித்து தனிக்கோடிக் கரையில் வந்து இறங்கின.

ஈழப்படைகளைக் கண்ட தனிக்கோடி மக்கள் வீடுகளை அடைத்துக் கொண்டு கிடந்தார்கள். பராக்கிரம பாண்டியனிடத்திலே அன்பு செலுத்திய ஒரு தளபதி மாறுவேடத்தில் தனிக்கோடிக் கரையில் ஈழப்படைகளை எதிர்பார்த்தவாறு இருந்தான். பராக்கிரமன் கொல்லப்பட்ட சேதியை அவனே தண்டநாயகனுக்குக் கூறினான். ஆத்திரங் கொண்ட தண்டநாயகன், தனிக்கோடி, இராமேஸ்வரம் உட்பட பரமக்குடி வரையுள்ள பகுதிகளைக் கைப்பற்றினான். பாண்டிய நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் சிங்களப் படைகளும் குலசேகரன் படைகளும் மேதின். இறுதியில் தண்டநாயகன் வெற்றி பெற்றான்.

குலசேகரன் புறங்காட்டி கொங்கு நாட்டுக்கு ஓடினான். கொங்கு நாட்டில் நீலமலைச் சரிவிலிருந்த தன் மாமன் படைகளைத் துணைக்கழைத்துக் கொண்டு மீண்டும் பாண்டி நாட்டுக்கு வந்தான். அங்கே, மதுரையின் சுற்றுப்புறங்களில் சிதறிக் கிடந்த பராக்கிரம பாண்டியன் படைகளையும் தன் படைகளையும் ஒன்று சேர்த்துக் கொண்டு தண்டநாயகனை மேதினான். அதிலும் குலசேகரனுக்குத் தேர்வியே கிடைத்தது.

வெற்றிப் பெருமிதத்தோடு மதுரையை வலம்வந்த இலங்காபுரீத் தண்டநாயகன் கொல்லப்பட்ட பராக்கிரமனின் புதல்வனான வீரபாண்டியனைத் தேடினான் அகமகிழ்வுற்ற வீரபாண்டியன் பிரான்மலையிலிருந்து மதுரைக்கு வந்த தண்டநாயகனைச் சந்தித்தான். தண்டநாயகன் அவனைப் பாண்டிய மண்டல மன்னனாக முடிசூட்டினான். பாண்டிய மண்டலத்தின் ஒரு பகுதியான கீழை மங்கலம். மேலை மங்கலம் முதலான ஊர்களடங்கிய நிலப்பரப்பை தளபதி கண்டதேவ மழவராயனுக்கு

அளித்தான். தொண்டி, கரத்தங்குடி முதலிய ஊர்களுடங்கிய பகுதியை மழுவச் சக்கரவர்த்திக்கு அளித்தான்.

இப்படி வீரபாண்டியனுக்கும் அரசியல் தலைவர்கள் சிலருக்கும் முடிவுரிமை வழங்கியதன் மூலம் தண்டநாயகனுக்கு மதுரையில் அதிகம் பிடிப்பு ஏற்பட்டது. சிங்களப் பெண்கள் சிலரும் மதுரைக்கு வந்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் குலசேகர பாண்டியன் மூன்றாம் முறையாக மதுரையை மேரதினான்.

தண்டநாயகனால், ஆட்சியுரிமை வழங்கப்பட்ட கண்டதேவனும், மழுவச்சக்கரவர்த்தியும் இப்போது குலசேகரனோடு சேர்ந்து கொண்டார்கள். இந்தப் போரில் வீரபாண்டியனும் தண்டநாயகனும் தோல்வியடைந்தார்கள். வீரபாண்டியன் மதுரையை விட்டே ஓடினான். ஆனால் தண்டநாயகன் ஈழ நாட்டிலிருந்து சகத்வீசய தண்டநாயகன் தலைமையில் துணைப்படையொன்றைப் பெற்று குலசேகரனை மீண்டும் மேரதி வென்று, வீரபாண்டியனை அரியாசனத்திலேற்றினான்.

வாழ்க்கையில் நிம்மதியே இல்லாது போர் முகத்திலேயே இருந்து வெற்றி தோல்விகளை மாறி மாறிச் சந்தித்துக் கொண்டிருந்த குலசேகரன், 'கி.பி. 1167-ல் சோழ நாட்டுக்கு வந்து இரண்டாம் இராசாதிராசனின் உதவியைக் கோரினான். அவனும் திருச்சிற்றம் பல முடையான் பெருமா நம்பிப் பல்லவராயர் தலைமையில் ஒரு பெரும் படையைப் பாண்டிய நாட்டுக்கு அனுப்பினான். சோழன் படைக்கும் சிங்களப் படைக்கும் பெண்டியிலும், பாசியிலும் போர்கள் நடந்தன. முதலில் சிங்களப் படைகள் வென்றாலும் பிறகு, நடை பெற்ற போர்களில் சோழப்படைகள் வெற்றி பெற்றன.

தண்டநாயகன் தலையையும் சகத்வீசயன் தலையும் கொய்து, மதுரைக் கோட்டை வாசலில் வேலிலே சொருகி வைத்தான் சோழத் தளபதி. குலசேகரனுக்கு ஆட்சியுரிமை அளித்தான்.

சில ஆண்டுகள் கழிந்தன!

சிங்கள மன்னன் பராக்கிரமபாகு மதுரையின் மீதே கண்ணையிருந்தான். சோழநாட்டையும் பாண்டியநாட்டையும் ஒரு சேர வெல்ல விரும்பினான். அப்போது, அவனுடைய சகோதரியின் மகன் சீவல்லபன் சோழ நாட்டிலிருந்தான். பராக்கிரம பாகுவின் மகளான குயினியைச் சீவல்லபன் மணமுடிக்க விரும்பி, மாமன் இணங்காத காரணத்தால் பகைமை கொண்டு, சோழநாட்டுக்கு வந்திருந்தான். ஈழ நாட்டின் சிங்காதன உரிமையிலும் அவனுக்குத் தகராறு இருந்தது.

இந்த நிலையில் ஈழநாட்டில் பராக்கிரம பாகு பெரும் படைமையும்த, உணவுப் பெருள்களையும் சேகரிக்க ஆரம்பித்தான். ஊரரத்துறை, புலைச்சேரி, மாதோட்டம், வல்லிகாமம், மட்டிவாழ் முதலிய ஈழநாட்டு ஊர்களில் படைகளைக் குவித்தான். படகுகளும் தயாரித்தான். தானே அவற்றை நேரிலிருந்து பார்வையிட்டான்.

அவன் மகள் குயினி சற்றுக் கருப்புத்தான் என்றாலும் அழகாக விளங்கினாள். உருண்டு திரண்டு தேகக்கட்டு கவர்ச்சிமிக்க இளம்பாவையாக அவளைப் படைத்திருந்தது. பாதந்தொடும் கூந்தலும், நீலக்கருவிழிகளும், காண்போரின் நெஞ்சம் நெகிழும் வகையிலே அமைந்திருந்தன. சீவல்லபனிடத்திலே அவளுக்கு உயிர். அத்தானை மணந்து வாழலே விரும்பினாள் அவள். சிறு வயது முதலே ஒன்றாகப் பழகியதால் அவன் உருவத்தை அவள் இதயம் அச்சடித்து வைத்திருந்தது.

மலைப்பகுதிகளில் அத்தானோடு சுற்றிவருவதும் காதலுரையாடுவதுமாக சிலகாலம் வாழ்ந்துயிருந்தாள். சிங்காதனத் தகராறு வந்த பிறகு, சீவல்லபனைப் பார்க்க முடியாதவாறு குயினியைக் கட்டுப்படுத்திவிட்டான் பராக்கிரம பாகு. குயினி கண் கலங்கினாள். சீவல்லபன் ஒரு நாளிரவு அரண்மனை அந்தப்புரத்திற்குள் காவலன்போல் நுழைந்து குயினியைச் சந்தித்தான். தான் தமிழகத்திற்குச் செல்வதாகவும் அங்கிருந்து படைபலம் பெற்று ஈழநாடு வந்து குயினியை மணமுடித்துக் கொள்வதாகவும் கூறிவிட்டு இரவோடு இரவாகப் படகிலேறி சோழமண்டலக் கரையோரம் வந்திறங்கினான் சீவல்லபன். அன்றுமுதல் அங்கேயே இருந்து வந்தான். நான்கு மாதங்களுக்குப் பிறகுதான் ஊரரத்துறைப் பகுதிகளில் பராக்கிரமபாகு படை சேர்க்க ஆரம்பித்தான். சோழ பாண்டியர்களை எதிர்க்கத்தான் பராக்கிரம பாகு படை சேர்த்தான் என்றாலும் அதை அறியாத குயினி தன் அத்தானுக்கு ஏதும் கேடு விளையுமோ என்று அஞ்சினாள். மெதுவாகத் தந்தையிடம் அது பற்றியும் விசாரித்தாள். கடிய குரலில் அவளை அடக்கினான் பராக்கிரமபாகு.

இதற்குள் ஈழநாட்டின் செய்தியறிந்த சோழநாட்டின் அமைச்சர் தலைவன் அம்மையப்பன் பல்லவராயன் சீவல்லபனோடு ஒரு பெரும் படையைச் சேர்த்துக் கொண்டு ஈழநாடு நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

கொந்தளிக்கும் கடலைக்கடந்து அவர்கள் வந்த படகுகள் ஊரரத்துறைக்கு ஒருகல் தூரத்தில் நின்றன. படகிலிருந்தபடியே தன் தாயகத்தின் கரையைப் பார்த்தான் சீவல்லபன். தென்னைக்கூட்டம் மண்டிக்கிடந்த அந்த இடம் அவனது இதயத்தில் பல்வேறு உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிற்று. குயினியோடு ஆடிய அந்தக் காலங்கள் அவன் கண் முன்னால்

வரிசை போட்டு நின்றன. அவன் மெய்சிலிர்த்தது. அருகில் வந்து அம்மையப்பனைத் திரும்பிப் பார்த்தான், புன்னகையோடு. நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு தாயகத்தைக் காணுவது எவ்வளவு மகிழ்ச்சிக்குரியது என்பதை நன்றாக அறிந்தவன் அம்மையப்பன். கடாரம் சென்று இரண்டு ஆண்டுகள் தங்கி, மிகுந்த அல்லலுக்குப் பிறகு சோழநாட்டுக்குத் திரும்பி வந்தபோது தஞ்சையின் தெருக்களும், மாட கூடங்களும் தனக்கு எவ்வளவு புதுமையாகத் தட்டுப்பட்டன என்பதை அவன் அப்போது எண்ணிப் பார்த்தான். சீவல்லபனின் தோளிலே தட்டினான்.

“கவலைப்படாதே! சிங்காதனம் கிடைக்காமலே போய் விட்டாலும் குயினி உனக்குத்தான். இராசாதிராசன் எனக்கு அந்த ஆணையை இடவில்லை என்றாலும் எனது கடமையிலே தலையாய கடமையாக இதனை நான் கவனிப்பேன்,” என்றான்.

ஒரு படகு முன்னாலே புறப்பட்டு உளவறியச் சென்றது. சீவல்லபனும் அம்மையப்பனும் அலங்காரப் பெரும் படையில் அமர்ந்து உணவுண்ணத் தொடங்கினர். வறுத்த மீனும், பதமாகச் சமைக்கப்பட்ட சோறும், குழம்பும் கலந்து சுவையோடு உண்ணத் தொடங்கினார்கள். சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது தட்டிலே முழுசாக வறுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த இரண்டு கெண்டை மீன்களைப் பார்த்ததும் சீவல்லபனுக்கு ஒரு கற்பனை தோன்றிற்று.

“மீன்களை மனிதன் வறுக்கிறான். மனிதனை மீன்கள் வறுக்க முடியுமா?” என்று கேட்டான் அம்மையப்பனைப் பார்த்து.

“அதெப்படி முடியும்? மீன் எங்கே, மனிதன் எங்கே?” என்று சிரித்துக்கொண்டே பதில் கேள்வி தொடடுத்தான் அம்மையப்பன்.

“முடியுமென்கிறேன் நான்” என்று உறுதியாகச் சொன்னான் சீவல்லபன். ஆச்சரியமாக அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தான் அம்மையப்பன்.

சீவல்லபன் சொன்னான்; “என்குயினியின் கண்கள் என்னை வறுத்துக் கொண்டிவிட்டனவே!” அம்மையப்பன் சிரித்தான்.

“அதே நினைவு! பாவம்! இன்னும் இரண்டு நாட்களுக்குள் அவன் உனக்கு. அஞ்சற்க” என்றான் சிறிது நேரம் மவுனம் நிலவியது.

இப்போது அம்மையப்பனுக்கு ஒரு கற்பனை தோன்றியது. “கொடியை வறுத்துச் சாப்பிட முடியுமா?” என்று கேட்டான் சீவல்லபனைப் பார்த்து.

“அதெப்படி முடியும்? கொடி வெறும் துணியாயிற்றே.” என்றான் சீவல்லபன்.

“முடியும்! இதோ பாண்டியன் கொடியை வறுத்துச் சாப்பிடுகிறோமே” என்று மீனைக்காட்டினான் அம்மை அப்பன். இருவரும் கலகலவெனச் சிரித்தார்கள். பேச்சுவாக்கில் குயினியிடம் தனக்குள்ள காதலை மீண்டும் விளக்கினான் சீவல்லபன்.

ஒருமுறை அவனும் குயினியும் யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போயிருந்தார்களாம். அங்கே பறவைக் கடலில் இருவரும் நீந்தி விளையாடினார்களாம். குயினியை அவன் கட்டிப் பிடித்து நீச்சல் பழகிக் கொடுத்தானாம். திடீரென்று தண்ணீருக்குள் முழுகிய குயினியை ஏதோ ஒரு நீர்ப்பூச்சி உதட்டில் கடித்து விட்டதாம்! குருதி சொட்டச் சொட்ட குயினி எழுந்து நின்று கதறினாளாம். உடனே சீவல்லபன் அவள் உதட்டில் உதட்டை வைத்து உறிஞ்சி குருதியைத் துப்பினானாம். பிறகு காயம் ஆறிவிட்டதாம். எப்போதும் குயினி அதையே குறிப்பிடுவாளாம். அவன் கைகள் மெத்தென்றிருக்குமாம். தொடடால் பூப்போல் துவளுமாம். அவனைக் கணாலிட்டால் சாப்பிடவே மாட்டாளாம்.

இதையெல்லாம் அவன் சொன்னபோது அம்மையப்பன் வாயைப் பிளந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். ஏனென்றால் அவனும் காதலித்துத் திருமணம் செய்து கொண்டவன் தான். அவன் காதலி படுகட்டி, வெகு காரமாகப் பேசுவான். காரணம் அவன் ஆந்திர நாட்டிலிருந்து வந்தவன். அதையும் அவன் சீவல்லபனிடம் குறிப்பிட்டான். இப்படியே இருவரும் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டு உணவை முடித்தார்கள்.

எழுந்து படகின் பின்புறம் வந்து நின்றார்கள். பாண்டிய மண்டலக் கரையோரத்திலிருந்து ஒரு படகு ஈழ நாட்டின் மேல் கரையோரமாகப் போவது தெரிந்தது. அதன் எதிரே ஒரு படகு தங்கள் படகை நோக்கி வருவதும் தெரிந்தது. திகைப்போடு அவர்கள் இருவரும் படகையே உற்று நோக்கியவாறு இருந்தார்கள். தங்களை நோக்கி வந்த படகில் உளவறியப்போன ஒற்றர்கள் வருவதைக் கண்டார்கள்.

வந்த ஒற்றர்கள் ஊராத்துறை பற்றிய சேதி கொண்டு வந்தார்கள். பாராக்கிரமபாகு மாதோட்டத்திலே இருக்கிறான் என்றார்கள். எதிரே போகும் படகில் குலசேகர பாண்டியன் தனியாக போவதாகக் கூறினார்கள். அதோடு, குயினிக்குத் திருமண ஏற்பாடு நடைபெறுவதாகவும் கூறினார்கள்.

குலசேகரன் தனியாகப் போவானேன்? அம்மையப்பன் திகைத்தான்.

குயினிக்குத் திருமணமா? - சீவல்லபன் திகைத்தான்.’

பகையரசின் முழுக்கம் கேட்டு சிங்களம் சினம் பெற்றுக் கொதித்தெழுந்தது. ‘ஆழி சூழ் ஈழ மண்ணில் சோழப்படை!’ என்ற சேதி அறிந்து சிங்கள மன்னன் பராக்கிரமபாகு தசை முறுக்கித் தாணை கிளப்பினான். “தன்னிகரற்ற ஈழத்து வேங்கையாம் தண்டநாயகன் தலையை மதுரைக் கோட்டை வாசலிலே கட்டி, கைகொட்டிச் சிரித்த காவிரிக்கரைப் புலிக்கொடி கடல் தாண்டி வந்து வெற்றி கண்டு போவதா? மானக்கேடு! மானக்கேடு!” என்று அரண்மனை அதிரக் கர்ஜித்தான்.

ஈழத்து முரசு எதிரொலி கிளப்பியது. காலத்தால் அழியாத எழில் பெற்ற சிங்களச் சீமை, சோழமன்னன் இராசாதிராசனால் கொலை செய்யப்பட்ட தண்டநாயகனின் பேரில் ஆணைகூறி செருகளம் நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கியது.

அரண்மனையின் உச்சித் தளத்தில் நின்று பராக்கிரம பாகு களத்துக் கோலத்தைக் கண்ணிமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சோழப் பெரும் படையின் தளகர்த்தர்களில் ஒருவனாக வந்திருக்கும் சீவல்லபன் களத்திலே ஓடியாடிப் போர் புரிவது அவன் கண்களில் படாமலில்லை. “துரோகி! அனாதையாகக் கடந்தவனை அருகினில் அழைத்து வந்து அறுகவை உண்டு. ஊட்டி, ஆணழகா, நீ போய்ப் பயிற்சி பெற்றுக்கொள் என்று தட்டிக் கொடுத்தேன். தறுதலை! இன்று எதிரிப் படைக்கு தலைமை தாங்கி என்னையே எதிர்க்க வந்திருக்கிறான்” என்று பல்லை நெறித்துக் கொண்டு வயிற்றெறிச்சலைக் கொட்டிக் கொண்டான் பராக்கிரம பாகு.

களத்தின் பேரிறைச்சல் காதைத் துளைத்தும், காசினியை மறந்து கொண்டிருக்கும் போர் வீரர்களின் கடைசிக் குரல் உள்ளத்தைக் குடைந்தும், பராக்கிரம பாகு முறுக்கி விடப்பட்ட இயந்திரம் போல, தளத்திலே நடந்து கொண்டே இருந்தான்.

போர் தொடங்கிப் பதினைந்து நாழிகைகளுக்குப் பிறகு ஈழப்படையின் முன்னோடி ஒருவன் வேகமாக ஓடிவந்தான். வேந்தன் பாகு, பதைபதைத்தான்.

“நம்பிக்கையில்லை பிரபு! நாம் வளர்த்த சீவல்லபனே நமது படையைப் படுகூரணமாக்கி விட்டார் அரசே! ஈழத்து வீரம் ஈழத்தையே சாய்த்துவிட்டது,” என்று கண்கலங்கிச் சொன்னான் ஓடிவந்த படைவீரன்.

சிலையாக நின்ற பராக்கிரம பாகு, திடீரென்று உணர்வு பெற்றவனைப் போல வேகமாக அரண்மனைக்குள் நடந்தான். மன்னன் போக்கை மற்றவர்களால் அறிய முடியவில்லை. நீதியுள்ள தங்கள் காவலன் தகாத முடிவிற்கு வந்து விடுவாரோ என்று ஈழத்துப் பெருமக்கள் கவலைப்பட்டனர்.

அரண்மனையில் அமைதி நிலவியது, கூண்டுக் கிளிகளும், புனுகுப் பூனைகளும் கூட ஊமையாகக் கிடந்தன. பளிங்குத் தரையில் நடப்போரின் பாதம் படும் ஓசை மட்டும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

குயினியின் அந்தப்புரத்து மேன் மாடத்தில் வழக்கமாக ஏற்றி வைக்கப்படும் நீல விளக்கை அன்று காணோம். பலகணிகளின் மெல்லிய திரைகள் அகற்றப்பட்டிருந்தன. அரசாங்க ஊழியர்களுக்கே இவைகள் புதிதாகப் பட்டன.

நடுநிசி! அரண்மனை பெரலிவிழந்திருந்தது. கோட்டை வாசல் திறந்து கிடந்தது. ஈழத்துக் கொடி அகற்றப்பட்டது. வெற்றிகொண்ட சோழநாட்டு அமைச்சர் அம்மையப்பன் பல்லவராயனும் சீவல்லபனும் பெரும் படையுடன் சிங்கள அரண்மனை புகுந்தனர். “எடு விலங்கை! எங்கே பராக்கிரம பாகு?” என்று கேட்டுக் கொண்டே சோழ அமைச்சர் அந்த சுந்தரக் கோட்டை முழுவதும் தேடினார். பல நாட்கள் படுத்த படுக்கையாகவே கிடந்தவனைப்போல செம்பட்டு ஆசனத்தில் சோர்ந்து, சாய்ந்து கிடந்தான் பராக்கிரம பாகு. வீரமும் விவேகமும் மின்னலிடும் வசந்த முகத்தோடு சீவல்லபன் பராக்கிரம பாகுவின் பக்கத்தில் போய் நின்றான். ஈழத்து வேந்தனின் இரு விழிகளும் தைத்து வைத்த ‘தசை மலர்கள்’ போல அசையாதிருந்தன.

“கை கொடுப்பதாக உறுதியளித்தானே பாண்டி நாட்டுக் கோழை - குலசேகர பாண்டியன், எங்கே அவன் இப்போது?” என்று கிண்டல் தொனிக்கக் கேட்டார் பல்லவராயன்.

பராக்கிரம பாகு பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை. கம்பீரம் கலந்த அமைதியில் கிரேக்க நாட்டு வீரச் சிலைபோல் சாய்ந்தது சாய்ந்தபடி இருந்தான்.

அப்போது சோழப்படை வீரன் ஒருவன் சீவல்லபனின் காதருகில் வந்து ஏதோ சொன்னான். சீவல்லபன் முகம் சுருங்கியது; விசனம் அவனை முற்றுகையிட்டு விட்டது.

“வல்லபரே, ஏதும் வாட்டமுட்டும் சேதியா?”

“வாட்ட முட்டும் சேதி யென்ன! என் வாழ்வையே சூன்யமாக்கிவிடும் சேதி அமைச்சரே.... குயினி ஓடிப் போய் விட்டாளாம்!”

“என்ன... எந்த ராசாங்கத்திலும் நடைபெற்றிராத சம்பவம்! அந்தப்புரத்திலிருந்து இளவரசி மாயமாக மறைந்தாள்! பராக்கிரமரே... உமது பரிபாலனத்தில் உமக்கு இரட்டை அவமானம்!”

“அம்மையப்பரே வீரத்திற்கு மதிப்பளிப்பேன்; கௌரவிப்பேன்; பொன்னாடை போர்த்துவேன். ஆனால் துரோகத்தால் கோபுரத்தில் வாழ முனைபவனை ஒரு போதும் இந்தப் பராக்ரமன் மதிக்கமாட்டான். அவன், வெற்றி, புகழ் செல்வாக்கு எல்லாம் எனக்குத் தூசு,” என்று சொல்லிச் சீவல்லபன் பக்கம் திரும்பினான் பராக்ரம பாகு.

சீவல்லபனின் முகம் கறுத்தது. பல்லைக் கடித்தான்.

“குயினியை நீ பார்க்க முடியாது!... அவன் பாதுகாப்பான சுரங்கத்திற்குப் போய் விட்டான். அதுவே எனக்கு வெற்றி. கோட்டையில் புலிக்கொடி பறந்தாலென்ன, பூனைக்கொடி பறந்தாலென்ன,” - பராக்ரமன் சொல்லி முடிப்பதற்குள் அம்மையப்பர், பராக்ரமனைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும்படி, பக்கத்தில் நின்ற சோழ நாட்டுப் படை வீரர்களிடம் ஜாடை காட்டிவிட்டுக் கிளம்பினார், சீவல்லபனும் பின் தொடர்ந்தான்.

அம்மையப்பப் பல்லவராயரையும், சீவல்லபனையும் ஈழத்துக்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டு ஒவ்வொரு நாளும் ஓலையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த இராசாதிராசனைத் திடீரென்று தாக்க ஆரம்பித்தான் குலசேகர பாண்டியன். வெகுண்டான் சோழன், “நன்றி கொன்றவனே” திக்குத் தெரியாமற் தவித்த போது தட்டிக் கொடுத்தவனையே எட்டி உதைக்க நினைக்கும் பேராசைக்காரா?” என்று, முழக்கமிட்டு தனது சூறாவளிப்படையை ஏவினான் சோழன். இரண்டு நாட்களுக்குள் மதுரைக் கோட்டையில் புலிக்கொடி ஏற்றப்பட்டது. இந்த வெற்றியில் ஈழத்துக்குச் சென்ற படை என்ன ஆயிற்று என்பதையே அறிய மறந்தான் இராசாதிராசன்.

பல்லவராயரும் சீவல்லபனும் வெற்றியோடு திரும்பி வரும் செய்தி கிடைத்தது சோழனுக்கு. மாவிலைத் தோரணங்கள் கட்டி, மங்கள ஒலிகள் முழங்கி வாகை சூடிவந்த தளபதிகளுக்கு வரவேற்பு நடத்தினான் இராசாதிராசன். சீவல்லபனின் முகக்குறியை அறிந்த இராசாதிராசன்.

“வல்லபரே உமது வெற்றிக் களிப்பில் கொஞ்சம் விசனம் கலந்திருப்பதாக அறிகிறேன். காரணம் தெரிவிக்கலாமா?” - என்று அன்போடு கேட்டான்.

“உயிருக் குயிரான குயினியைக் காணவில்லை பேரரசே! அவன் தான்...”

“தெரியும் எனக்கு! கவலைப் படாதீர்! குலசேகரன் புத்திரி - பாண்டிய நாட்டுப் பூங்கொடி - அவளை உமக்காகச் சிறைப்பிடித்து வைத்திருக்கிறேன்.

குயிலினையைக் காட்டிலும் அழகுடையவளாக, அறிவுள்ளவளாக அவள் இருப்பாளென்று நினைக்கிறேன்; நீர் அவளை....”

“மன்னிக்கவேண்டும் மன்னவரே, எண்ணி எண்ணி உருகிய என் குயிலினையைத் தவிர வேறு எவளிடமும் என் மனம் நாடாது. அவள் என் இதயத்தில் சாகாத சித்திரமாகி விட்டாள்.”

“வல்லபரே, வாலிபத்தில் நானும் இப்படித்தான் பேசினேன். கவியாகப் பாடினேன் காதலியைப் பற்றி” என்று இராசாதிராசன் சீவல்லபனைத் தேற்றிக் கொண்டிருக்கும் போது அந்தப்புரத் தோழி ஓடிவந்து “இன்று காலையிலிருந்து பாண்டிய குமாரியைக் காணவில்லை” என்றாள்.

பாண்டியன் மகளைக் காணவில்லை என்ற சேதி பெரன்னி வளநாட்டின் பேர்பெற்ற புரவலனின் முகத்தைச் சிவக்கடித்தது. அவன் சோழ மண்ணைப் பரிபாலிக்கும் உரிமைபெற்ற பிறகு அதுபோன்ற சம்பவம் அன்றுதான் நிகழ்ந்திருக்கிறது, என்பதை எண்ணி எண்ணி நெக்குருகினான். நெஞ்சின் அலைகள் வேறு திசை நோக்கி அடிக்கும்போது மலர்ந்திருக்கும் நேத்திரங்கள் கூட ஒளி இழந்துவிடுகின்றன. வாளின் வலிமையால் வாகைசூடி வசீகரச் சிங்களத்தை வசப்படுத்திக் கொண்டு, வெற்றி வீரர்களாய் வந்திருக்கும் அம்மையப்பரும், சீவல்லபனும் பக்கத்தில் நிற்பதைக்கூட மறந்துவிட்டான் புலிக்கொடி உடையான்.

“சோழனுக்கு இழுக்கு! சோழ வம்சத்திற்கே இழுக்கு! உண்டியல் சொத்தாக இருக்க வேண்டிய எதிரியின் மகள், எங்கோ மறைந்தாள் என்றால் இந்த நாட்டைக் கண்டிப்பார் இல்லாத தெண்டித்தொழு என்றல்லவா மற்றவர் நினைப்பார்? புவனம் முழுதும் புலிக்கொடி பறந்து தான் என்ன பயன்,” என்று அடித்தொண்டையில் பேசிக் கொண்டே உள்ளே போனான் இராசாதி ராசன். ஒன்றும் புரியாதவர்களாய் நின்ற இடத்திலேயே நின்றார்கள் அம்மையப்பரும், சீவல்லபனும்.

விலங்குகள் மலிந்த கானகம். சோழன் இராசாதிராசனின் உதவியால் வெற்றிக்கொடி நாட்டிய குலசேகரன் மதுரைச் சிங்காதனத்தைக் கைப்பற்றியதும் தப்பியோடிய பாண்டிய இளவரசன் - மீசையின் பூனை மயிர்ப் பருவம் மாறாத மிடுக்குள்ள - வாலிபன் களத்திலே மாண்டு போன பராக்கிரம பாண்டியனின் குலச்செல்வன் வீரபாண்டியன், அந்தக் கானகத்திலேதான் வனவாசம் செய்து வந்தான். தன் சொல்லைத் தட்டிப்பேசும் சிற்றரசர்களின் மேன்மடங்களை மண்மேடாக்கி, கூகையிருந்து கீழே சாய்ந்துகிடக்கும் பிணங்களுக்குத் தாலாட்டுப் பாடவைக்கும் பராக்கிரம பாண்டியனின் புதல்வன்தான் அவன். ஆனாலும்

குடும்பத்தில் நடைபெற்ற குழப்பத்தால் கன்னி ரத்தம் மாறுவதற்கு மாற்றாரின் மண்ணிரத்தல் (கம்பம்) முறை தவறாது பெற்றுவந்த பாண்டியச் செம்மல் முடிவளர்த்து, மேனியை மூடியிருந்த ஆடைகள் நாற்றமடிக்க காடுமேடுகள் சுற்றினான். மேலூரை அடுத்த வெள்ளைமலைக் காட்டில் அவன் காலத்தை ஓட்டினான். காலையிலும் மாலையிலும் மலை முகட்டிலிருந்து சிறப்பு மிக்க மதுரை நகரைப் பார்ப்பான். எதிரிகளைச் சிரம் கவிழ்க்க வைத்த அவன் தீ விழிகளில் நீர் ததும்பி நிற்கும். தள்ளாடிக் கொண்டே மலைச் சரிவில் ஊர்ந்து வருவான். அப்போது, “வெள்ளி ஒளி வீசும் வெண்கொற்றக் குடையுடைய தென்னவன் தேசத்தில் சங்கினங்கள் ஈன்று போட்ட முதிரா முத்துக்களும், புன்னை அரும்புகளும், காவனம் செய்யும் கமுகமணிகளும் சிதறிக்கிடக்கும்.” என்ற கருத்தைக் கொண்ட பாடல்களைக் கிராமத்து மகளிர் பாடிக்கொண்டு போவது வீரபாண்டியன் செவிகளில் மேதும். செல்வத் திருமகன் சித்தம் கலங்குவான். சரிவில் வளைந்து கிடக்கும் இளமரங்களில் சற்றுச் சாய்வான். பின், அந்தப் பாடல்கள் ஓய்ந்த பிறகு இறங்குவான். இப்படிப் பலநாள் அவன் “ரிஷி வாழ்க்கை”யை மேற்கொண்டிருந்தான்.

ஆடிமாதம் அப்போது மதுரையை அடுத்த அழகர் கோயிலில் திருவிழா நடந்துகொண்டிருந்தது. மலையடிவாரத்தை வளைத்துக்கொண்டு போன வண்டிப்பாதையில் ‘ஜல் ஜல்’ என்று மணி கட்டி வண்டிகள் சங்கிலித் தொடர்போலப் போய்க் கொண்டிருந்தன. வண்டிகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு விளக்குகள் கட்டியிருந்தமையால், இரவு நேரத்தில் அந்தக் காட்சி வீரபாண்டியனுக்கு ரம்யமாக இருந்தது. வண்டியோட்டிகளின் நாடோடிப் பாடல்களில் மனதைப் பறிகொடுத்திருந்தான். வெகு நாழிகைக்குப் பிறகு அவன் தூங்கப்போனான்.

அதனால் மறுநாள், சூரியன் உச்சிக்கு வரும் வேளையில்தான் அவனால் எழுந்திருக்க முடிந்தது. சில நேரங்களில் முதல் தொகையை வட்டி விழுங்கி விடுவதுபோல், கொஞ்ச நேரம் உழைப்பை நெடுநேரத்து ஓய்வு விழுங்கிவிடுகிறது. மணி கட்டிய ஆடுகளும், மாடுகளும் மேய்வதற்காக மலைக்கு வந்த பிறகுதான் அவன் விழித்துப் பார்த்தான். அப்போது, அவனுக்குச் சற்று தூரத்திலிருந்த சுனையோரத்தில் ஓர் இளம்பெண் அயர்ந்து கிடந்தாள். பாட்டிமார் சொல்லும் கதைகளில் வரும் கதாநாயகனைப்போல, “பெண்ணே, உன்னைப் பார்த்தால் ராஜகுமாரிபோலத் தோன்றுகிறதே! யாது காரணம்?” என்று கேட்கவில்லை வீரபாண்டியன். காலை நேரத்துப் பனி ரோஜா போன்ற எழில் மிகுந்த அந்த யுவதியைக் கைத்தாங்கலாகக் குடிசைக்கு இட்டுச் சென்றான் இளவரசன். அவள் முகத்திலே படிந்திருந்த களைப்பும், உள்ளத்திலே பின்னிக் கிடந்த கவலையும், வழக்கமான வாலிப

உள்ளத்திலிருந்து அவனைப் பிரித்துவைத்தன. காதல் பிறக்க வேண்டிய நேரத்தில் இரக்கம் காட்டினான். ஆசை வார்த்தைகளைக் கொட்ட விரும்பும் வேளையில் களங்கமில்லாமல் பணிவிடை செய்தான். தாகத்தைத் தணிக்க இளநீரும், பசியைப் போக்கக் கனிவகைகளும் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். யாரோ, வாழ்க்கையைத் துறந்த யோகி வலிய வந்து உதவி செய்கிறார் என்று அவன் நினைத்தான். அரைகுறையாக வளர்ந்திருந்த தாடியும், அழுக்கேறிப்போன உடம்பும் அவளுக்கு அப்படித் தோற்றமளித்தன.

சூரியன் பழுத்துச் சிவப்பாகும் வரை அவன் எழுந்திருக்கவில்லை. விஷம் தீண்டியிருக்குமோ, விபத்து ஏதும் நேர்ந்திருக்குமோ என்று பயப்பட்டான் வீரபாண்டியன். மெதுவாகத் தட்டி எழுப்பினான், விக்ரகம் விழி திறந்தது போல் கண் திறந்தான் அவன், என்ன பேசுவதென்று வீரபாண்டியனுக்குத் தெரியவில்லை. அவன் ஏதாவது கேட்பான் என்று அவன் எதிர்பார்த்தான். அவளும் ஒன்றும் பேசவில்லை. படுக்கையிலிருந்து எழுந்து உட்கார்ந்தான். பயமும், வெட்கமும் பாவையின் முகத்திற்குக் கண்ணாடித்திரை போட்டிருந்தன. முழுமதி மேகத்துள் மறைந்துவிட்டது போலிருந்தது அவனுக்கு. ஆபத்தைக் கடக்கப் பேருதவி செய்தவர்களுக்கு அன்புள்ளம் காட்டி நன்றி சொல்லும் பெண் முகத்தின், மறைபொருளை எந்த ஆடவரும் புரிந்துகொள்வதில்லை. குழந்தையின் குமிழ் சிரிப்பையும், குமரியின் மேகனைப் புன்னகையையும் ஒன்றாகக் கருதுபவர்கள் அவர்கள்.

அவளுடைய வெட்கத்திற்கு - நன்றி வழியும் கனிவுக்கு - வீரபாண்டியன் காதல் என்று ஈவுகட்டிக் கொண்டான். எழுந்து அவன் பக்கமாகப் போக எத்தனித்தான். அந்த நேரத்தில் அவன் எதிரே ஒரு வான் வந்து பாய்ந்து நின்றது. சின்ன ஒலி கேட்டு சிறுத்தை அலட்சியமாகத் திரும்பிப் பார்ப்பதுபோல வீரபாண்டியன் வான் வந்த திக்குப் பக்கமாகத் திரும்பினான். அவன் விழிகள் விரிந்தன! 'சீவல்லபன்!' என்று அவனை அறியாமலே முணுமுணுத்தது அவன் வாய். அந்தப் பெயர் கேட்டதும், முகம் கவிழ்த்துக் கிடந்த அந்த ஒலியப்பாவை நிமிர்ந்து பார்த்தான்...?

எதற்கும் கலங்காத இராசாதிராசன் - எதிர்ப்படை உட்புகுந்தபோதும் கவலைப்படாத பேரரசன், பாண்டியன் மகள் ஓடிப்போய் விட்டாள் என்ற சேதி கேட்டு உருகிப் போனான். அவன் முகத்திலே களை இல்லை; வீரமில்லை, சோகமே உருவாய் அவனது மானிகையின் உட்புறத்தில் சுற்றிச் சுற்றி வந்தான். பரிமள வாழ்வில் படகோட்டி மகிழ்ந்த பேரரசு, ஒரு இரவு முழுவதும் கண் மூடவில்லை என்றால் இராசாதிராசனை எவ்வளவு பெரிய சுமை அழுத்திக் கொண்டிருக்க வேண்டும்!

மறுநாட் காலை சூரியனின் இன்ப ஒளி ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான தகவலைக் கொண்டு வந்தது.

வீரபாண்டியனைத் தேடிச் சென்ற சீவல்லபன் இரட்டை வெற்றியோடு வந்திருப்பதாகச் செய்தி கிடைத்தது சோழனுக்கு. ஈழத்திலிருந்து தப்பி வந்த குயினியும் வீரபாண்டியனோடு அகப்பட்டாள் என்ற சேதி சாதாரணமானதா? - எண்ணி எண்ணி மகிழ்ந்தான் இராசாதிராசன். “குலசேகரன் இருந்த இடத்திற்கு, பாவம், வீரபாண்டியன்! குயினியைக் காணாது தவித்தான் சீவல்லபன். அவனுக்கும் அவள் கிடைத்துவிட்டாள்,” என்று இராசாதிராசன் பெருமீதங் கொண்டான்.

மாளிகைக் கதவு தட்டப்பட்டது காவலன் கதவுகளைத் திறந்து விட்டான். சீவல்லபனும் இன்னொரு வாலிபனும் உள்ளே வந்தார்கள்.

“வல்லபரே! வீரபாண்டியன் கிடைத்துவிட்டாரா? எங்கே அவர்? இவர்தானா?” என்று பக்கத்தில் நின்ற வாலிபனைக் காட்டிக் கேட்டான் இராசாதிராசன்.

“இல்லை; இதோ என் பக்கத்தில் நிற்பவள்தான் ஈழத்துராணி.” என்றான் சீவல்லபன்.

ஆண் உடையிலிருந்த குயினி இராசாதிராசனுக்கு மரியாதை செலுத்தும் வகையில் தலைப்பாகையைக் கழற்றினாள், இராசாதிராசனின் முகம் சிவந்தது.

“வல்லபரே நீர் ஏமாந்து விட்டீர். குயினியல்ல இவள்! இவள்தான் பாண்டிய குமாரி! தப்பி ஓடியவள்!” என்று கடுகடுக்கப் பேசினார்.

“இல்லை பிரபு, நான்தான் குயினி. என் தந்தை என்னைத் தப்பிவிடாதற்காகக் குலசேகர பாண்டியன் பாதுகாப்புக்கு ஈழத்திலிருந்து அனுப்பி வைத்தார்,” என்றாள்.

சீவல்லபனும், சோழனும் விந்தையில் முழுகினார் ஈழத்து இளவரசி வெட்கித் தலை குனிந்து நின்றாள்.

பேரும் புகழும் பெற்ற இராசாதிராசன் சீவல்லபனுக்கு வாழ்த்துக்கூறி ஈழநாட்டின் அரசனாக அனுப்பி வைத்தான். அதோடு மதுரைக்கு மன்னனானான் வாலிபன் வீரபாண்டியன்.

ஏகவாசகன் குலோத்துங்க சோழ வாணகோ வரையன்

கி.பி. 1178-ல் தொடங்கிய மூன்றாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சியில் அறிவும், திறனும் மிக்க அரசியல் தலைவர்கள் பலர் இருந்தார்கள். குலோத்துங்கனது வெற்றிகள் பலவற்றிற்குக் காரணமான இவர்களில் மிக முக்கியமானவன் வாணர் மரபில் தோன்றிய ஏகவாசகன் குலோத்துங்க சோழ வாணகோ வரையனாகும். கொங்கு நாட்டிலே பிறந்த இவன், சோழநாட்டின் தலைநகரிலேயே வசித்து வந்தான். மூன்றாம் குலோத்துங்கனுக்கு உற்ற துணையாகவும் உயிர் தோழனாகவும் இவன் இருந்தான். அந்த நாளில்தான் குலோத்துங்கன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த 'திருமுனைப்பாடி' நாட்டில் பல்லவர் குலத்தலைவன் ஒருவன் நாடுகாவல் அதிகாரியாக இருந்தான். அவன் பெயர் கூடல் ஏழிசை, மேகன் மணவாளப் பெருமாள் வாணிவை கண்ட பெருமானாகிய இராசராச காளவரையன் என்பதாகும். சுருக்கமாக இவனை மணவாளப் பெருமாள் என்று அழைப்பார்கள். இந்த மணவாளப் பெருமானிடம் குலோத்துங்க சோழன் அதிக அன்பு பாராட்டி வந்தான்.

குலோத்துங்கன் காலத்தில் பாண்டிய நாட்டில் அரசேசர்சிய வீரபாண்டியன் சேரமன்னன் உதவியோடு, குலோத்துங்கனை நெட்டூரில் எதிர்த்தபோது இந்த மணவாளப் பெருமாள் குலோத்துங்கனுக்குப் பேருதவி புரிந்தான். அந்தப் போரில் குலோத்துங்கன் வெற்றி பெற்றான். அந்த வெற்றியின் காரணமாகத்தான் மணவாளப் பெருமானுக்கு வாணிவை கண்ட பெருமாள்' என்ற பட்டத்தையும் சூட்டினான். நெட்டூர்ப் போர் நடந்த காலத்தில், திருமுனைப்பாடி நாட்டை இந்த மணவாளப் பெருமானின் தந்தையாகிய கூடலூர் அரசு நாராயணன் காத்து வந்ததால் மணவாளப் பெருமானுக்குப் பொறுப்பு அதிகம் இல்லாதிருந்தது. அதனால் நெட்டூர்ப் போர் முடிந்ததும் மணவாளப் பெருமாள் தஞ்சையிலேயே தங்கிவிட்டான். குலோத்துங்கனது உயிருக்குயிரான நண்பனாகிய ஏகவாசகனும் அங்கேதான் தங்கியிருந்தான்.

குலோத்துங்க சோழன், மணவாளப் பெருமானுக்குத் தன் பெண் மக்களில் ஒருவராகிய சுந்தரத் தோகையை மணமுடித்துக் கொடுத்தான். ஏகவாசகன் அரண்மனையிலேயே இருந்த காரணத்தால் சுந்தரத் தோகையைத் தன் தங்கையாகவே கருதி அன்பு செலுத்தி வந்தான். ஆனால் குலோத்துங்கன் அவளை மணவாளப் பெருமானுக்கு மணமுடித்தபோது, ஏகவாசகன் துடித்தான். காரணம், மணவாளப் பெருமானின் குணங்களை அவன் அறிந்திருந்தான். “பயங்கரமானதோர் நச்சுப்பாம்பு பளபளப்பாக

மின்னுகிறது; அதைப் பார்த்து மயங்கி விட்டாரே குலோத்துங்கன்” என்று எண்ணியெண்ணி வாடினான்.

திருமணம் முடிந்த அன்று இரவு, சுந்தரத்தோகை தன் கணவனைச் சந்திக்கவேண்டிய நேரத்தில் அண்ணனைச் சந்தித்தான். ஆம்! தந்தையிடம் மறுத்துரைக்க முடியாது திருமணத்துக்கு உடன் பட்ட அவன், திருமணம் முடிந்த அன்று இரவுதான் ஏகவாசகனைச் சந்திக்க முடிந்தது. ஏகவாசகன் தஞ்சை அரண்மனையின் தேன்றிலா மாடத்தில் தனியனாக அமர்ந்திருந்தான். கண் கலங்கி அமர்ந்திருந்த அவனைக் கதிகலங்கி வந்து சந்தித்தான் சுந்தரத்தோகை. அவளைப் பார்த்ததும் கோழை போல் கண்ணீர் வடித்தான் ஏகவாசகன். அவளது எதிர்காலம் பயங்கர உருவம் கொண்டிருப்பதாகவே அவனுக்குப்பட்டது. என்றாலும் சிறிது நேரத்தில் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு தோகைக்கு ஆறுதல் கூறினான். “எந்த நேரத்தில் உனக்கு எது நேர்ந்தாலும் ஒரு ஆளிடம் சொல்லி அனுப்பு; பறந்து வருகிறேன் அங்கே,” என்றான் ஏகவாசகன். இந்தக் கடைசி வரியைக் கேட்டபடியே தேன் நிலா மாடத்தில் புகுந்தான் மணவாளப் பெருமாள். அவன் உள்ளத்திலே சந்தேகம் கொழுந்துவிட்டது. ஏகவாசகனிடம் ஏற்கெனவே அவனுக்கிருந்த பொறாமை, இப்போது பலமடங்கு வளர்ந்தது.

இன்பவாழ்வு தொடங்கிய முதல் நாளிலேயே துன்ப வாழ்வுக்குக் கடைக்கால் ஊன்றப்பட்டது. சற்றுத் தூரத்திலேயே மறைந்து நின்ற மணவாளப் பெருமாள், அந்த நிலவொளியில் ஏகவாசகனும் சுந்தரத்தோகையும் அருகருகே நிற்பதைக் கண்டான். அவர்கள் பேசுவது அவன் காதிலே தெளிவாக விழுந்தது. இறுதியில், சுந்தரத் தோகை ஏகவாசகன் தோளிலே சாய்ந்தபோது அது ‘காதல்’ என்றே முடிவு கட்டினான் மணவாளன். வற்றாத பாசத்திலே தங்கை அண்ணன் மார்பிலே சாய்வது உண்டு. ஆனால், அது மணவாளனுக்குத் தெரியாது. அவன் ரத்தம் கொதித்தது. அவர்கள் அருகிலேயே போய் விட்டான். திடீரென்று அவனை அங்கே கண்ட ஏகவாசகன் திகைத்தான். சுந்தரத் தோகையும் தன் நிலை அறிந்து விலகினான். அவள் முகம் கறுத்தது. கண்டதைக் கொண்டு மணவாளன் கணக்கைத் தவறாகப் போட்டிருப்பானே என்று அஞ்சினான். மணவாளன், ஏகவாசகனிடம் ஒன்றும் பேசாமல் சுந்தரத் தோகையைப் பார்த்து ‘நட’ என்றான். தோகை தலை குனிந்து மாடத்தை விட்டுக் கீழே இறங்கினான். அவள் பின்னாலேயே கீழே இறங்கி வந்தான் மணவாளன். அவர்கள் இருவரையும் எதிர்கொண்டான் குலோத்துங்கன். ‘யாருக்கும் சொல்லாமலே தேன்றிலாமடத்திற்குப் போய் வந்திருக்கிறார்களே.’ என்று எண்ணமிட்டபடி அவன் சிரித்தான். தோகை தலை குனிந்து

அந்தப்புரத்துக்குச் சென்று விட்டாள். மணவாளன் கடுவன் பூனை மாதிரி குலோத்துங்கன் எதிரே நின்று கொண்டிருந்தான்.

“இன்று உங்கள் வாழ்விலே முதல் நாள். ஏன் இப்படி இருக்கிறாய் மணவாளன்?” என்று கேட்டான் குலோத்துங்கன். மணவாளன் தலைநிமிர்ந்தான். தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டான். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். சொன்னான்: “உங்களிடம் மிக முக்கியமான செய்தியொன்றைச் சொல்ல வேண்டும். சாதாரண நாடு காவல் அதிகாரியாகிய எனக்கு, உங்கள் குமாரியைத் திருமணம் செய்து வைத்தீர்கள். கிடைக்காத பேறு கிடைத்தது என்று நானே பெருமைப்பட்டேன். ஆனால் அரச குலப் பெருமைக்கு இழுக்குத் தரக்கூடிய ஒரு நாடகத்தை இப்போது கண்டேன். சொன்னால் நீங்கள் நம்பமாட்டீர்கள்! ஆனால் மணமுடித்த முதல் நாளிலேயே இதைச் சொல்லுகிறேன் என்பதால் நீங்கள் நிச்சயமாக நம்பலாம். சற்று நேரத்திற்கு முன்பு தேன்நிலா மாடத்தில் நான் கண்ட கோரமான காட்சி...! என் மனம் நடுங்குகிறது. பொன்னி வள நாட்டிற்குத் தீராத மாக! சோழ வரலாறு கண்டறியாத களங்கம்! ஆம்! சுந்தரத் தோகை இன்னொருவன் மார்பிலே சாய்ந்திருந்தான்.” குலோத்துங்கன் குதித்தான். “யார் அந்த இன்னொருவன்” என்று உறுமினான்.

“யார்? யாராக இருக்க முடியும்! அருகிலேயே வைத்து அன்னம் ஊட்டி வளர்த்தீர்களே! அண்ணன் போலப் பழகுகிறான் தோகையிடம் என்று நினைத்தீர்களே! அவன்தான், ஏகவாசகன்!” என்று அலட்சியமாகக் கூறினான் மணவாளன். குலோத்துங்கன் ரத்தம் கொதித்தது. “எங்கே அவன்?” என்று கேட்டான். தலை நிமிர்ந்து பார்த்தான். எதிரே ஏகவாசகனே நின்றுகொண்டிருந்தான். மாடத்திலிருந்து அப்போதுதான் இறங்கி வந்திருந்தான் அவன். குலோத்துங்கன் தின்று விடுவான் போல அவனைப் பார்த்தான். “அறிவு கெட்டவனே! அன்னம் வழங்கிய கையையே அறுத்தெடுத்த நாசகாரனே! இனி ஒரு விநாடிகூட நீ இந்த அரண்மனையில் இருக்கக்கூடாது! போ வெளியே!” என்று சீறினான் குலோத்துங்கன். அதற்கு மேல் பேச அவன் மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை. பதில் சொல்ல ஏகவாசனுக்கு நா எழவில்லை. “பத்தாண்டுக் காலம் அண்ணன் போல் பழகியும் கெட்ட பெயரோடு வெளியேற வேண்டியிருக்கிறதே,” என்று எண்ணிய போது, அவன் இருதயம் வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. தோகையின் வாழ்விலே அவன் செலுத்திய அக்கறையே அந்த வாழ்வைப் பாழ்படுத்தி விடுமோ என்று அவன் அஞ்சினான். எதைச் சொல்வது? எப்படிச் சொல்வது? சொன்னால் கேட்பானா குலோத்துங்கன்? சூழ்நிலை அப்படி இல்லையே!

அவன் தலை, குனிந்தது. கால்கள் நடந்தன. இதயம் பத்தாண்டு வாழ்வையும் படலம் படலமாக நடக்க விட்டது.

கொங்குநாட்டைச் சேர்ந்த நங்க வள்ளிதான் ஏகவாசகன் பிறந்த ஊர். வாணர் மரபிலே தோன்றிய அவன், தஞ்சைக்கு வந்து போர்ப் பயிற்சி பெற்று குலோத்துங்கனின் யானைப் படையிலே ஒரு வீரனாகச் சேர்ந்தான். கி.பி. 1194-ல் கடப்பையை ஒட்டிய மகாராஜா பாடி நாட்டை, வல்லூறுபுறத்திலிருந்து ஆண்டு கொண்டிருந்த புசபல வீரநல்ல சிந்தன தேவ சோழ மகாராசன் என்னும் தெலுங்குச்சோடன், குலோத்துங்கனுக்கும் பணியாது காஞ்சியைக் கைப்பற்றிய பெருமையில், தஞ்சையையும் மோதியபோது குலோத்துங்கனது யானைப் படைகளைத் திறம்பட நடத்தினான் ஏகவாசகன். களத்துக்கே வந்திருந்து அதைக் கண்ணாரக் கண்ட குலோத்துங்கன் அந்த இளைஞனைத் தன் அருகிலேயே வைத்துக்கொண்டான். பெற்றோரை இழந்த ஏகவாசகனும் குலோத்துங்கனையும், புவனமுழுதுடையாளையும் தன் பெற்றோராகவே கருதி, அன்பு செலுத்திவந்தான். பின், வடபுலப் போரிலும், வேங்கி மண்டலம் போரிலும், விக்கிரம பாண்டியனோடு பொருதிய போரிலும், ஏகவாசகன் தன் திறமை முழுவதையும் காட்டி, அதன்மூலம் குலோத்துங்கனின் சுலீகாரப் புதல்வனாகவே ஆகிவிட்டான். சுந்தரத் தோகைக்கு அவனிடம் அளவுகடந்த அன்பு. வேங்கி மண்டலப் போரில் அவன் காயம் பட்டு வந்தபோது, அவன் வடித்த கண்ணீர் பொன்னி நதியாகப் பெருகியது எனலாம். இரண்டு பேர் உள்ளத்திலும் கள்ளங்கபடற்ற சகோதர பாசமே மேலோங்கியிருந்தது. அடிக்கடி தஞ்சைக்கு வரப்போக இருந்த மணவாளப் பெருமாள், ஏகவாசகனிடம் கொண்டிருந்த அசூயை, பக்குவமான சூழ்நிலையில் வெற்றிகரமாகச் செயல்பட்டு விட்டது...

ஏகவாசகன் கால்கள் தஞ்சை நகரைக் கடந்து கொண்டிருந்தன. அவன் இதயத்திலே குருதி கசிவதைக் கண்களில் கசிந்த கண்ணீர் காட்டிற்று. தாய்விட்டை விட்டுப் பிரிய நேர்ந்த தனயனின் மனம்போல் அவன் மனம் படாத பாடுபட்டது. போகுமிடம் அறியாமல் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

இங்கே அரண்மனையில், கலங்கிய உள்ளத்தோடு துடித்துக்கொண்டிருந்தாள் தோகை. ஏகவாசகன் வெளியேறியது அவளுக்குத் தெரியாது. “முதல் நாளிலேயே சுவைக்குறைவான ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கண்டிருக்கிறாரே மணவாளர்! இனித் தன் வாழ்வு என்ன ஆகுமோ?” எப்படி இருக்குமோ!” என்று எண்ணி எண்ணி நெட்டுயிர்த்தாள். அந்த நேரத்தில் தோழிகள் எல்லோரும் ஓடி வந்தார்கள். தோகையை அலங்கரிக்க ஆரம்பித்தார்கள். “இன்று உனக்கு முதல் இரவு” என்றார்கள். “இன்பத்திற்கா,

துன்பத்திற்கு” என்று கேட்பவனைப்போல அவர்களைப் பார்த்தான் தோகை. அவங்காரம் முடிந்தது. தனியறையிலே விடப்பட்டார்கள் மணவாளனும், தோகையும.

தலைகுனிந்து நின்ற தோகையை அதிகாரத்தோடு அழைத்தான் மணவாளன். கனிவில்லாத அந்தக் குரலின் கடுமையை அவளால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. மெதுவாக அவன் அருகில் சென்றான், கண்கலங்கி நின்றான். ‘ஏன் அழுகிறாய்?’ என்று கேட்கவில்லை அவன். அவன் அழுகைக்குக் காரணம் ஏகவாசகன் போனதாகத்தான் இருக்கும். என்று ஒரே முடிவு கட்டிக்கொண்டு, “ஏன் ஏகவாசகன் போய்விட்டானே என்று அழுகிறாயா? காதலன் பிரிவுதான் கலக்கத்திற்குக் காரணமா?” என்று கிண்டலாகக் கேட்டான் மணவாளன். இப்போது அந்தக் கிண்டல் அவனை ஒன்றும் செய்யவில்லை. காரணம் ஏகவாசகன் போய்விட்டான் என்ற செய்தி பேரிடியாக அவன் தலையில் விழுந்தது. தன்னையும் மறந்து, “போய் விட்டாரா?” என்று கேட்டான் தோகை! “அடாடா எவ்வளவு கலக்கம்? காதலன் பிரிவிலே எவ்வளவு வருத்தம்?” என்று கூறிக்கொண்டே எழுந்து, படாரென்று அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்து, உட்கார வைத்தான் தோகை வருந்தவில்லை. அவன் நெஞ்சம் ஏகவாசகனிடமிருந்தது. அதை நினைக்க நினைக்கத்தான் மணவாளனுக்கு ஆத்திரம் அதிகம் வந்தது. அவனிடம் ஏகவாசகனைப் பற்றிக் கேவலமாகப் பேச ஆரம்பித்தான். அவளை கேலியும் செய்தான். அவன் மெளனமாக இருந்தான். தன் மனதைச் சமாதானப் படுத்திக்கொண்டான். வெகு சிரமப்பட்டுத் தன் மனதை முதல் இரவுக்குத் திருப்பிக்கொண்டான். அவன் முகத்தைப் பரிவேரடு பார்த்தான். அவனும் அந்த நேரத்தில் கோபத்தைத் தொடர் கதையாக்க விரும்பவில்லை. அவளைத் தன் மார்பிலே சாய்ந்துக்கொண்டான். மெல்லிய அவளது அந்தரங்களிலே முத்தங்களைப் பொழிந்தான். அவளும் அன்பு கொண்டு சுவைத்தாள்.

பொழுது விடிந்தது, தோகை முதல் முதலில் எழுந்து வெளியிலே வந்தாள். ஏகவாசகனைப் பற்றி விசாரித்தாள். அவன் போனதோ குலோத்துங்கனையும் மணவாளனையும் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரியாது அவர்கள் இருவரிடமும் விசாரிக்க அவளால் முடியாது. குலோத்துங்கனிடம் விசாரித்தால் தப்புக் கணக்கு அதிகமாகிவிடுமோ என்ற பயம் வேறு! அவன் நெஞ்சம் அமைதி இழந்து தவித்தது. அந்த நிலையிலேயே அன்று மாலை மணவாளனோடு திருமுனைப்பாடி நாட்டுக்குப் புறப்பட்டாள் சுந்தரத் தோகை.

இரவென்றும், பகலென்றும் காலம் கடந்தது. மணவாளன் சுந்தரத் தோகை இருவரது வாழ்வும் தங்கு தடையின்றி ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

இந்நாளில் தோகை ஓர் ஆண் மகனை ஈன்றெடுத்தான். அவன் இதயத்திலிருந்து அன்புச் சகோதரன் ஏகவாசகன் சிறிது சிறிதாக மறைந்து விட்டான். இந்த இடைக்காலத்தில் மணவாளப் பெருமானின் இயற்கையான நச்சு நினைப்பு வேறு வகையிலே பாய்ந்து ஓடியது. திருமுனைப்பாடி நாட்டுக்குத் தான் காவல் அதிகாரிதான் என்பதை மறந்தான். மன்னன் போலவே நடக்க ஆரம்பித்தான். வசூலிக்கப்படும் திறைகளைத் தஞ்சைக்கு அனுப்புவதை நிறுத்தினான். கல்வெட்டுகளிலெல்லாம் 'மணவாள மன்னன்' என்று குறிக்கும் படி உத்தரவிட்டான். இதனை அறிந்தும் குலோத்துங்கன் வாளாவிருந்தான். 'மணவாளன்' மன்னனானாலும் தன் மகன் தானே ராணி' என்ற எண்ணந்தான், குலோத்துங்கனை அமைதி கொள்ளச் செய்தது. ஆனால் திருமுனைப்பாடியோடு திருப்தியடையவில்லை மணவாளன். தஞ்சையின் மீதும் கண் வைத்தான். தன்னைப் போன்று குலோத்துங்கனுக்குத் துணை புரிந்த படைத்தலைவர்களான கிளியூர் மலையமான், ஆடையூர் நாடாள்வான், அதிகமான் இராசராசதேவன், விடுகாதழகிய பெருமான், சீயகங்கன், சம்புவராயன், பொன் பரப்பினான், முதலியோரைத் தன் பக்கத்தில் சேர்க்கப் பார்த்தான். ஆனால் நன்றியிழக்க இந்த வீரர்கள் யாரும் அவன் பக்கத்தில் நெருங்கவில்லை. கடைசியில் மகதநாட்டுக் குறுநில மன்னன் வாண வரையனைத் தன் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டான். தஞ்சையிலிருந்தே சில துரோகிகளைப் பிடித்து அவர்களுக்கு கையூட்டு (லஞ்சம்) கொடுத்துச் சோழநாட்டின் உட்பகுதியில் கலகம் செய்யத் தூண்டினான். அவன் நினைத்தபடியே கலகம் சற்றுப் பெரிய அளவில் நடந்தது. குலோத்துங்கன் திகைத்தான். கலகத்திற்குக் காரணம் யார் என்று கண்டுபிடிக்க முடியாமல் திணறினான். மதுரை மன்னன் சடைய வர்ம குலசேகர பாண்டியன் தான் கலகத்தைத் தூண்டிவிடுகிறான். என்று அவனது ஒற்றர்கள் செய்தி கொண்டு வந்தார்கள். அந்தச் செய்தியும் மணவாளனது சூழ்ச்சியின் விளைவே. அதையறியாத குலோத்துங்கன் சடையவர்மனை எதிர்த்துப் போர்முரசு கொட்டினான். கலகத்தை அடக்குவதில் நிலைகுலைந்திருந்த படைகளைப் போருக்குத் தயாராக்குவதற்குப் பெரும்பாடு பட்டான். படைகள் போருக்குப் போய் விட்டால் தஞ்சை தனக்கே எனக் கணக்குப் போட்டான் மணவாளப் பெருமான். முகவைப் பகுதியில் திருப்புத்தூருக்கு அருகே உள்ள மட்டியூரில் (சதுர்வேதி மங்கலம்) சடையவர்மன் படைகளும், குலோத்துங்கன் படைகளும் மேரதின். இந்தச் செய்தி திருமுனைப்பாடிக்கு எட்டிற்று. மணவாளப் பெருமான் உற்சாகத்தில் மீதந்தான். மாறு வேடத்தில் தஞ்சைக்குப் புறப்படத் தயாரானான்.

அரசியற் குழப்பங்களில் அக்கரையில்லாத சுந்தரத் தோகை, மணவாளப் பெருமானின் மாறுபாடான நடவடிக்கைகளில் ஐயமுற்றான்.

“என்ன இன்றைக்கு ஒரே உற்சாகம்? என்று கேட்டாள்.

“ஒன்றுமில்லை. தஞ்சையில் ஒருவரைப் பார்க்க வேண்டும். போய் வந்து விடுகிறேன்.” என்று கூறிவிட்டு அடுத்த கேள்விக்கு இடம் வைக்காமல் பறந்தான் மணவாளன்.

அங்கே - மட்டியூரில் கடும்போர் நடந்து கொண்டிருந்தது. வெற்றி பாண்டியனுக்கா, சோழனுக்கா என்று நிர்ணயிக்க முடியாமலிருந்தது. குலோத்துங்கன் தானே தலைமை தாங்கிப் படை நடத்தினான். இறுதியில் சடையவர்மன் படைகள் சிதறி ஓடின. சடையவர்மன் தன் தம்பியோடு மதுரையை விட்டே ஓடிவிட்டான்.

குலோத்துங்கன் வெற்றி முரசு கொட்டி மதுரைக்குள் நுழைந்தான். ஆனால் இங்கே தஞ்சை சீரழிந்தது. வேற்றகத்தைப் பிடித்த சோழனின் தாயகம் ரணகளமாகிக் கிடந்தது. அரண்மனையின் பெரும்பகுதி தகர்க்கப்பட்டது. அழிவு வேலையை மும்முரமாக நடத்தினான் மணவாளன்.

பாண்டியன் படை தோற்ற செய்தியும், மதுரையில் சோழன் புகுந்த செய்தியும் அவனுக்குத் தெரியாதாகையால் குலோத்துங்கன் தோற்றிருப்பான் எனக்கருதி, நான் யாரென்பதை வெளிக்காட்டிக் கொண்டே கலவரத்தை நடத்தினான் மணவாளன்.

அழிவுக்குள்ளான தஞ்சையில் இரண்டு உருவங்கள் அதிர்ச்சியோடு மணவாளனைக் கவனித்தன. இரண்டு உருவங்களும் மணவாளன் தங்கியிருந்த இடங்களை வேவு பார்த்தன.

அன்றிரவு...!

மணவாளன் தங்கியிருந்த காவிரிக்கரை மானிகையில் வர்ண விளக்குகள் ஒளி வீசின. ஆட்டமும், பாட்டும் அமர்க்களப்பட்டது. வெறி மீறி நிலைகலங்கிக் கிடந்தது ஒரு கூட்டம். மணவாளன் மடியிலே புதுமுகம் ஒன்று சாய்ந்து கிடந்தது. அதே நேரத்தில் மானிகையின் மேற்புறமும், கீழ்ப்புறமும் இரண்டு உருவங்கள் சுற்றிச் சுற்றி வந்தன. திடீரென மானிகையின் விளக்குகள் அணைந்தன. படபடவென ஆட்கள் மோதும் சத்தம் கேட்டது எல்லோரும் நிலைகுலைந்து ஓடினர். பலர் திசை தெரியாது ஓடிக் காவிரியில் விழுந்தனர். திடீரென்று ஒருவர் உருவம் மணவாளனைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு காவிரியின் மேல்கரைச் சோலைக்குள் நுழைந்தது மணவாளன் திணறினான். திமிறினான். ஆனால் அந்த உருவத்தின் வலிவான பிடியிலிருந்து தப்ப முடியவில்லை.

“துரோகி! உன்னை விட மாட்டேன். உன் ரத்தத்தாலே சோழ மண்டலத்தைப் புனிதப்படுத்துவேன்” என்று கூவியவாறு அந்த உருவம் வானை ஓங்கிற்று.

“நில்!” என்ற சத்தத்தோடு ஓங்கிய கையை பிடித்தது மற்றொரு கை.

“யார் நீ? கொலை புரிவதிலிருந்து என்னைத் தடுக்காதே! துரோகிகளை இந்த நாட்டிலிருந்து ஒழிப்பதே என் முதற் கடன். என் தாயகம் காப்பாற்றப் பட வேண்டுமானால் இத்தகைய அக்கிரமக்காரர்களை ஒழிக்க வேண்டும்,” என்று கூலிற்று.

இரண்டாவது உருவம் எவ்வளவோ தடுத்து முதலுருவம் கொலை புரியவே துணிந்தது. கடைசியில் வேறு வழியின்றி, தான் யார் என்பதைச் சொன்னாலாவது வீரன் வானை உறையிலே போடுவானா பார்க்கலாமென்று தன்னை வெளிப்படுத்திக்கொண்டது இரண்டாவது உருவம். ஆம்; அதுதான் ஏகவாசகன்; துரோகம் புரிந்த மணவாளனின் உயிருக்கு அவன் மன்றாடினான்.

“இவன் துரோகிதான். ஆனால் என் தங்கையின் கணவன். என் தங்கைக்காக நான் தாலிப்பிச்சை கேட்கிறேன். விட்டுவிடு இவனை!” என்று கெஞ்சினான் ஏகவாசகன்.

“உண்ட வீட்டுக்கு ரெண்டகம் செய்தவர்களை உயிரோடு விடுவது தவறு.” என்று கத்திற்று முதலுருவம்.

ஏகவாசகன் பதில் சொல்வதற்குள்ளாக அந்த உருவத்தின் வான், மணவாளன் மார்பிலே பாய்ந்தது. ரத்தம் பீறிட்டு ஏகவாசகன் முகத்திலே தெறித்தது. ஏகவாசகன் கொதித்தான். அந்த உருவத்தைக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டான். குற்றுவிராய்க் கிடந்த மணவாளன், ஏகவாசகன் கால்களைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு அழுதான். தன்னை மன்னித்துவிடும்படி கதறினான். சுந்தரத்தோகையைப் பற்றி அவன் மனதிலிருந்த களங்கமும் அப்போதே விலகிற்று. அவன் உயிரும் பறந்தது. ஆத்திரம் கொண்ட ஏகவாசகன் அந்த உருவத்தைக் கட்டியிழுத்துக் கொண்டு, பைத்தியம் பிடித்தவன்போல நகருக்குள் ஓடினான். “என் அருமைத் தங்கையின் கணவனைக் கொன்ற சண்டாளன்! என் உயிருக்கு உயிரான சகோதரியின் உடைமையை அழித்த சதிகாரன்!” என்று கூவிக் கொண்டே அந்த உருவத்தை அரச வீதி நடுத்தூணிலே கட்டினான்.

“கண்ணே தோகை, உன் மனம் என்ன பாடு படும்? உன் கணவன் கொல்லப்பட்டு விட்டான். உன் கணவன் கொல்லப்பட்டு விட்டான் ஐயோ!”

சகோதரி! நீ எங்கே இருக்கிறாய்? நீ எவ்வளவு துடிப்பாயோ?” - என்று கதறினான் ஏகவாசகன்.

“அவள் துடிக்கமாட்டாள். ஏன், அழக்கூட மாட்டாள். ஆனந்தப்படுவாள். தாயகத்தைக் காப்பாற்றி விட்ட பெருமைக்கு மகிழ்வாள். தானே கணவனைக் கொன்றபின் ஏன் அழப்போகிறாள்” என்று அமைதியாகப் பதிலுரைத்தது அந்த உருவம் ஆம்; அவள் தான் சுந்தரத் தோகை.

“தோகை!” - என்று கூவினான் ஏகவாசகன்.

“அண்ணா!” - என்று கதறினான் சுந்தரத் தோகை. பொழுது விடிந்தது.

மதுரையிலிருந்து வெற்றிமுடிக்கத்தோடு திரும்பிய குலோத்துங்கன் களையிழந்த தஞ்சையையும், கணவனை இழந்த தன் மகளையும், அன்பு மனம் படைத்த ஏகவாசகனையும் கண்டான். தஞ்சைக்காகக் கண்ணீர் விட்டான். வாழ்விழந்த மகளுக்காக வருந்தினான். ஆனால் ஏகவாசகனை மீண்டும் பெற்றதால் இவை எல்லாவற்றையும் மறந்தான்.

மறுநாள்! வெள்ளாடை தரித்த சுந்தரத்தோகை வீரவாள் எடுத்துக் கொடுத்தாள் ஏகவாசகனுக்கு, தஞ்சைத் தரணியைத் தன் தோள் வலிமையாலும், தங்கை தோகையைத் தன் மனவலியாலும், தமிழக மக்களைக் கருணையினாலும் காத்து வந்தான் ஏகவாசகன். இன்றைக்கும் தஞ்சாவூர், திருச்சிராப்பள்ளி, சேலம், மாவட்டங்களில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்கள், மாவீரன் ஏகவாசகன் குலோத்துங்க சோழவானக்கோ வரையனின் புகழ் பாடுகின்றன. சுந்தரத்தோகையின் அண்ணனாக எண்ணப்படுவதே ஏகவாசகனுக்கு ஒரு பெரும் புகழில்லையா.

நல்லியக் கோடன்

ஒரு குதிரை; அதன்மேல், இருபுறமும் சாய்ந்து கிடந்தவாறு அசைந்தாடும் ஒரு மூட்டை. அசைவிலெல்லாம் அந்த மூட்டை இசையெழுப்புகிறது. அந்த மூட்டையில் என்ன? பெண்ணும் மணியும்! பின்னால் சிறு யாழ் ஒன்றைக் கரத்தேந்தி வந்தான், பாணன் ஒருவன். அவன் முகம் கதிர்தழுவிய கமலம்போல் மலர்ந்து காணப்பட்டது. உற்சாகத்தில் அவன் வாய், மெல்லப் பாடிக்கொண்டிருந்தது.

காலம் இளவேனில்; பாதையிலோ, பருக்கைக் கற்கள், கொடிய வன்னெஞ்சம் போல் கூராக நின்று பாதங்களைக் குத்திக் கிழிந்தன. கருகிக் கிடந்த செடி கொடிகள் வேனிலின் பருவக் கோபத்தைக் காட்டின. அதனிடையிலும் ஒரு ஆலமரம்; வள்ளல்கள் உள்ளமென வளர்ந்தோங்கி நிற்கிறது. அந்த மரத்தின் அடியில் ஒரு பாணன், தன் குடும்பத்தோடு அமர்ந்திருந்தான். வறுமையில் அடிபட்டு வாடி வதங்கிய மேனி; “குழலி தாய்முகம் நோக்க, தாய் தன் முகம் நோக்க.” தான் யார் முகம் நோக்குவதென அறியாது வான்முகம் நோக்கிக் கிடக்கும் பயிர்போலக் கிடந்தான் அவன்.

வந்த பாணன், அவளைக் கண்டான்; அருகினில் சென்றான்; துயர் கண்டு வருந்தினான்; வினவினான்:

“ஐயா, யார் நீங்கள்?”

“பாணன்!”

“துயருக்குக் காரணம்?”

“வறுமை!”

“தங்கள் பெயர்?”

“பெண்ணியண்ணன்!”

“அருகிலிருப்பது?”

“என் இல்லக்கிழத்தி.”

“பெயர்...?”

“பூந்தாது!”

பாணன் கண்களில் நீர் ததும்பியது. இருவரையும் உற்று நோக்கினான். பூந்தாது எழுந்து வேறு புறம் சென்று அமர்ந்தான். வந்த பாணன், பெண்ணியண்ணன் எதிரே அமர்ந்தான்.

“தமிழ்நாடே! நானும் பாணன்தான். ஓய்மான் நாட்டிலிருந்து வருகிறேன். அங்கே, கிடங்கல் நகரைத் (திண்டி வனப் பகுதி) தன் கோநகராகக் கொண்டு அரசோச்சி வரும் நல்லியக்கோடன் எனும் வள்ளலைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன். இடைக்கழி நாட்டைச் சேர்ந்த நல்லூர் என் தாயூர். கிடங்கலுக்குப் போகுமுன் நானும் உன்னைப் போலத்தான் இருந்தேன். எனக்கும் மனைவி உண்டு எங்களுக்குச் சுவைமிக்க உணவு, “பசி” பொலிவிழந்த இல்லத்தில், நெருப்பிழந்த அடுப்பினுள்ளே பூத்துக் கிடக்கும், காளான்; அதனருகே, தாளப் பசியால் சுருண்டு கிடக்கும் குக்கல்; அதனிடம் பால் தேடி நெருங்கும் குட்டி - இது எங்கள் இல்லறம் கண்ட காட்சி. வாடிய எங்கள் வறுமை தீர்க்க ஓடிவந்தவர் இல்லை. ஆனால் எள்ளி நகைத்தோர் பலர்; வீட்டுக்கு வந்து விடுவோமோ என்று தங்கள் வாசற் கதவடைத்த ‘வள்ளல்கள்’ பலர்! இந்த நிலையில் தான் நல்லியக்கோடனின் சொல்லவொண்ணாப் பெருமைகளைக் காதாரக் கேட்டேன். நான். தேடிச் சென்றேன், அவனை; இப்போது திரும்பி வருகிறேன், பெண்ணோடு!”

“அப்படியா! அவ்வளவு பெரிய வள்ளலா அவன்?”

“ஆம்! பாண! கேள். பெண்ணிலங்கு மதுரையிலே புகழிலங்க அரசாளுகிறானே பாண்டியன், அவனது துறைமுகம் கொற்கை, வாணிகத்தில் வளம் பெருந்தியதெனக் கேட்டிருப்பாய். உப்புவணிகரின் வண்டியின் பின்னால் ஓடிவருமாம் மந்தி; அதனைப் பிள்ளைபோற் கருதி வளர்ப்பாராம் வணிகர். வணிகர் தன் பிள்ளைகள் முத்துக்களைக் கிளிஞ்சல்களிற் போட்டு கிலுகிலுப்பையாக்கி விளையாடும்போது, அந்த மந்தியும் அவ்வாறு விளையாடுமாம். முத்துக்களே மதிப்பிழக்கும் அளவுக்கு, செல்வச் செழிப்புற்ற மதுரை - தமிழரசாரும் தெருக்களைப் படைத்த மதுரை- பரிசில் வழங்குவதில் தோற்றோடும்! ஆம்; பாண்டியன் மதுரையினும், வேண்டியதை வழங்குவது நல்லியக் கோடனது கிடங்கல்!”

“.... உமணர் ஒழுகையொடு வந்த

மகாஅர் அன்ன மந்தி மடவோர்

நகாஅர் அன்ன நளிநீர் முத்தம்

வாள்வாய் எருந்தின் வயிற்றாகத்து அடக்கித்

தோள்புற மறைக்கு நல்கூர் நுகப்பின்
உளரியல் ஐம்பால் உமட்டியர் ஈன்ற
கிளர்பூட் புதல்வரெனடு கிலுகிலி யாடும்
தத்துநீர் வரைப்பிற் கொற்றகைக் கோமான்

.....
மகிழ்நனை மறுகின மதுரையும் வறியே.”

ஆம்! கோடன் தலைநகரை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் மாட மதுரையும் வறியதே!

அதுமட்டுமா! பீடார் உறந்தை... பொன்னி பெருகி வரும் சென்னி வளவன் திருநாடு. சோழப் பெருநாடு” நந்நீர்ப் பொய்கையில் மலர்ந்த செந்தாமரையை, பள்ளியாகக் கொண்டு, துயில்கின்ற வண்டு, காவை மலர்ந்ததும் சீகாமரம் என்னும் பண் பாடுகின்ற நிலச்செழிப்புற்ற நன்னாடு... அதுவும் வறியதுதான். கிடங்கலோடு ஒப்பிட்டால்!

ஏன், கயலோட நீர்மூழ்கி, கழுநீர் மலர் தின்று கரையேறிய எருமை, மிளகுக்கொடி படர்ந்த பலாமரத்து நீழலில், மல்லிகை மலர்களைப் படுக்கையாக்கி உறங்கும் செல்வச் செழிப்புற்ற சேரநாடும் தோற்கும், கிடங்கலை எதிர் வைத்து நோக்கினால்!

என்ன இது! மூவர் சிறப்பினும் மூத்த சிறப்பு, குறுநில மன்னன் தலைநகருக்கு ஏது என்கிறாயா? பாண ஏன், அப்படி ஆச்சரியமாகக் கண்களை அகல விழித்துப் பார்க்கிறாய்? நீ, நல்லியக்கோடனைக் கண்டதில்லை கண்டிருந்தால் வியப்புக்குறி உன் முகத்தில் படர்ந்திருக்காது! பாணருக்கு, “ஈந்து, சிவந்த” இரு கரம் படைத்த அந்த இன்முக வள்ளலுக்கு முன் கடை ஏழு வள்ளல்கள் எம்மாத்திரம்?

குளிர் அருவி ஒளிபடக் குதிக்கும் பறிம்பின் கோமான் பாரியும், வேற்படையும், வீரக்கழலும் பொருந்தி, நாடும் குதிரையும் இரவலர்க்கு ஈந்து நற்புகழ்கொண்ட காரியும், ஆர்வ நன்மொழி ஆயும். துல்லிய தமிழில் நல்லிசை எழுப்பிய தமிழ் முதாட்டிக்கு நெல்லிக்கனி தந்த அதிகனும், உள்ளக் கருத்தை ஒளியா துரைத்து, நண்பர்கள் இல்லம் நடத்தப் பல்பொருள் நல்கிய நள்ளியும், கூவிய மயில் குளிர் தாங்காது கூவிற்றோ என எண்ணி, ஓவியம் வரைத்த போர்வையைத் தூக்கி மயிலுக்களித்த பேகனும் கூத்தாடுவார்க்கு நாடு தந்த ஓரியும்... பாண! இவ்வெழு வள்ளல்களின் செவ்விய

கொடையையும், இன்று தன்னந்தனியனாய்த் தானே கொடுக்கும் மாபெரும் வள்ளல் நல்லியக்கோடன்.

அவன், அறிஞன், வறிஞர் நெஞ்சின் வாட்டம் கண்டு வாடும் நெஞ்சினான். மார்பிலே வேல்பட்ட தழும்பும், முகத்திலே வாள்பட்ட தழும்பும், கண்டால் அவன் போர் தொட்ட வேளையிலும் புறந்தராது வந்தவன் என்பதை உணரலாம். ஓவியர் குலத்தினன்; உத்தமன் யானையை உதைத்து உதைத்து ஓட்டுவதாலே பாதத்தில் தழும்பு பெற்றவன். பாடும் பாணருக்கும், ஆடும் கூத்தருக்கும் வாரி வழங்கும் மேகம் அவன்!

“பாண! புலவன் அதிகமாகப் புகழுகிறானே என எண்ணுகிறாயா? இல்லை. போனேன்; கண்டேன் பெற்றேன் - ஆதலின் கண்டதைச் சொன்னேன். நீயும் அங்கே போ. சுற்றத்தாரையும் அழைத்துப் போ அடையா நெடுங்கதவும், அஞ்சல் என்ற சொல்லும் உடையான் நல்லியக்கோடான்.”

கூறி முடித்தான் வந்த பாணன். பொன்னியண்ணன் கண்கள் இதழ் விரித்தன. ஓர் தட்டிலே பொன்னும், ஓர் தட்டிலே நெல்லும் ஒக்கவிற்கும் கார் தட்டிய பஞ்ச காலத்திலும், யார் தட்டினும் தட்டுவாராமல், ஈகைக்கு மார் தட்டும் வள்ளல்களும் இல்லாமலில்லை. என எண்ணி எண்ணி மகிழ்ந்தான். வாழ்விலே பாதிப்பங்கு பெற வந்து வறுமையில் பாதி பெற்ற மனையானை நோக்கினான். பாதை தெரிந்து விட்டதாலே புது ஒளிபெற்ற அவளது கண்கள், பாதத்தை நோக்கிக் கொண்டிருந்தன. புன்னகையோடு திரும்பினான் பொன்னியண்ணன்.

“எவ் வழிப் போகவேண்டும். கிடங்கலுக்கு? போய், என்ன செய்யவேண்டும்?” என்று ஆவலோடு கேட்டான்.

பாணன் அமைதியாகப் பதிலுரைத்தான்.

“பாண! இவ்வழியே புறப்பட்டால் முதன் முதலில் நெய்தல் நிலத்தினை அடைவாய் அகன்று விரிந்த இனிய காட்சியை அங்கே, காண்பாய். அங்கே, பால் போலும் மணற்பரப்பில் தாழம்பூக்கள் பரவிக்கிடக்கும். பத்தரை மாற்றுப் பகம்பொன்போல, சித்திரம் போடும் செருந்தியின் மலர்கள். நீலமணி விளக்கேந்தி, கோலம் பெற்றிலங்கும் கழிமுள்ளிச் செடி. இலையுதிரப் பூப்பூத்து “மரமெல்லாம் மலரோ” என ஐயுறத் தக்க வகையில் முத்துக்கள் கொண்டிலங்கும் புன்னைமரம். ஆம்; பாண! நெய்தல் நிலத்தின் சீரிய சிறப்புக்கள் அனைத்தும் கொண்ட அங்கே எயிற்பட்டினம் எனும் ஓர் நகர் உள்ளது. அந்நகர் புகுந்தால், பரதவர் குலத்துப் பாவையர் சிலரைக் காண்பாய். ஒரே ஆடையால் உடலை போர்த்தி, உள்ளத்தின் வெண்பாங்கு

முகத்தில் தோன்ற வரும் அம்மடவார், நீலக்கடல் ஒதுக்கிய அகிற்கட்டைகளைக் கொண்டு, தீழுட்டி, அதிலே, காய்ந்த குழல் மீன்களைச் சுட்டு, விருந்து படைப்பர். பரதவர் கள்ளூற்றித் தருவர்.

அதுவும் கடந்து அடுத்த நிலம் செல்வாய். அதுதான் முல்லை நிலம்! அங்கேதான் வேலூர் என்னும் வீரநகரம் உள்ளது. அந்நகரத்து எயினர் குடியினர் ஆமான் புலாலோடு அறுசுவை விருந்து படைப்பர்.

அதனையும் கடந்து அப்பால் சென்றால், மருத நிலத்தினை அடைவாய். அங்கே உள்ளதுதான் ஆழர் நகரம் போழர் அறியாமற் போய்த் திரும்புவார்க்கு ஆழர் நகரம் அன்பே வடிவாய் காட்சிதரும். அந்நகர் உழவர் அன்புறுங் குணத்தவர். காளைபூட்டி நிலத்தை உழவர்; அதுபோல் அன்பைப் பூட்டி மனத்தை உழவர், அவர்கள் நண்டுகளை அறுத்துப் போட்டு, பீர்க்கங்காய்களை வகிர்ந்து போட்டுக் குழம்பு வைத்து, மல்லிகைப் பூப்போன்ற சோற்றோடு கலந்து தருவர்.

இத்தனை இதயங்களையும் கடந்து சென்றால், இவற்றுக்கு முடிவைத்தது போன்ற, கிடங்கல் நகரை அடைவாய். அங்கே வான்மோதும் மாடத்தைக் காண்பாய் அதுதான் நல்லியக்கோடான் அரண்மனை, அல்லும் பகலும் திறந்து கிடக்கும் அந்த அரண்மனையினுள்ளே செல்வாய். கோடனைக் காண்பாய். செம்பாலைப் பண்ணிசைப்பாய். கோடன், பல்பொருளும் பரிசாகத் தருவான்! பாண! விரைதி! விரைதி!”

பொன்னியண்ணன் முகம் பூத்துக் குலுங்கிற்று பாணனைக் கட்டித் தழுவி மனைவியோடும் விடை பெற்றான்.

கிடங்கல் நகரம் நகைபூட்டிய பருவமங்கை போற்காட்சியளித்தது. தெருக்கள் பரபரப்பாக இருந்தன. தெருக்களின் இருமருங்கிலும் முத்துவாணிபம், ரத்தின வாணிபம், என அத்தனை வாணிபமும் நடந்து கொண்டிருக்கக் கண்டான். பொன்னியண்ணன். நினை வாணிபத்துக்கும், மீன் வாணிபத்துக்கும் கூடக் குறைச்சலில்லை. அடிக்கடி தன் மனையாளைப் பார்த்து, மனங்களித்தான்.

கிடங்கல் நகரத்தின் கெண்டை விழியார் அனைவரையும் ஒன்று சேர்த்துப் பார்த்தாலும் பாணன் மனைவி பூந்தாதுக்கு ஈடுகாண முடியாது. பருவப் பொலிவேறிய பச்சைப் பசுங்களி அவள். வயதேற ஏற மெருகேறும் பெண்களில் அவளும் ஒருத்தி. வறுமை கூட அவள் அழகுக்கு மெருகுதான் போட்டிருந்தது தெருவிலே அவர்கள் நடந்து சென்றபோது, வைத்த கண் வாங்காது மாதர்கள் அவளைப் பார்த்தனர். தங்கள் கணவன்மார் அவளைக் கண்டுவிடக்கூடாதே, என அஞ்சிய பெண்டிரும் உண்டு. இந்த அழகை

ஈடுகட்டிப் பார்த்தால் தங்கள் அழகு மங்கித் தெரியுமே எனச் சஞ்சலப்பட்டார்கள் அவர்கள்.

பொன்னியண்ணனும், பூந்தாதும் பல தெருக்களைக் கடந்தனர். கதிர், படிபோட்டு மேற்றிசையில் இறங்கிற்று கூத்தாட்டரங்கங்கள் களை கட்டத் தொடங்கின. குடும்பங் குடும்பமாக அங்கே கூட்டம் குவியலாயிற்று. மார்பளவு கச்சு, மன அளவைக் காட்ட, காதளவு கண்கள் கலையளவை நாட்ட, சலங்கை கட்டிய மாதரார் இலங்கு ஆடினர். யாழும் மத்தளமும் கூடி இசைந்தன. விளக்குகள் ஆடரங்கத்தை அழகுபடுத்தின. பொன்னியண்ணனும் பூந்தாதும் நின்று, அந்த இன்ப நாடகம் கண்டனர் ஆடரங்கத்திற்குச் சிறிது தூரத்தில் சிற்றுணாக் கடைகள் அமைந்திருந்தன. அவற்றைப் பார்த்ததும் பொன்னியண்ணனுக்குப் பசி தோன்ற ஆரம்பித்தது. அந்தக் கடையையே கூர்ந்து நோக்கினான். அதைக் கண்ட பூந்தாதுவின் கண்கள் நீரலை பெய்தன.

இந்தக் காட்சியை கண்டான், அருகிலே நின்ற ஒருவன், ஓடினான், பச்சை வாழை இலையில் சில பண்டங்களைக் கொண்டு வந்தான்; பாணன் முன் நீட்டினான் பாணன் மனங்கனிந்து அதனைப் பெற்றுக் கொண்டான் வாழி!” என வாழ்த்தினான்; அவன் வணங்கிப் போனான். கிடங்கல் நகரம் முழுவதுமே அன்பின் வடிவமா அவன் மனம் பாடிப்பாடிப் பரவசப்பட்டது.

கூத்து முடியும் தருணம்; மேகங்கள் கூடின. மின்னல் சிதறிற்று; இடி முழங்கிற்று; நல்லியக்கோடன் உள்ளம் போல், மழை பொலபொலவெனப் பெய்ய ஆரம்பித்தது. கூத்தாட்டவைக்குழாம் சிதறி ஓடிற்று. குழவிகளை அணைத்து அன்னையரும், இருவரையும் அணைத்து மணவாளரும் பறந்தனர். வரவறியான் செலவிலே மறையும் செல்வம்போல் கூட்டம் முழுவதும் மறைந்தது. பொன்னியண்ணனும், பூந்தாதும் திசை தெரியாது ஓடினர். எங்கே போவது? தங்குமிடம் எது? கால்கள் ஓடின. உள்ளங்கள் குழம்பின. எதிரே வேகமாக வந்துகொண்டிருந்தது. இரு குதிரை பூட்டிய ரதம், வாட்டிய வறுமையால் வாடிய மேனி தள்ளாட அதன் எதிரே ஓடினான். பொன்னியண்ணன். கடும் மழையிலும் ரதம் வருவதைக் கண்டுகொண்ட பூந்தாது, “ஐயோ” என அலறினான் இமைக்குமுன் ரதம் பொன்னியண்ணனைக் கீழே தள்ளி விட்டது. சிறிது தூரம் போய் நின்றது.

கீழே விழுந்த பொன்னியண்ணன் துடித்தவாறு கண்களைத் திறந்தான். பளீர் என வீசிற்று ஒரு மின்னல். பொன்னியண்ணன் கண்களுக்கு அந்த மின்னலை எதிர்க்கும் சக்தியில்லை. அவை ஒளி இழந்தன. அலறித் துடித்தபடி அவனருகே வந்தான் பூந்தாது. அதற்குள் ரதத்திலிருந்து இருவர்

பொன்னியண்ணனைத் தூக்கி ரதத்தில் வைத்தனர். பூந்தாதுவையும் ரதத்தில் ஏற்றிக் கொண்டனர். ரதம் பறந்தது.

நேரே நல்லியக்கோடன் மாளிகையிலே வந்து நின்றது ரதம். காவலர்கள் சிலர் ஓடிவந்தனர். ரதத்தில் வந்த இருவரும் பொன்னியண்ணனைத் தூக்கி உள்ளே கொண்டு வரும்படி காவலர்களுக்கு ஆணையிட்டனர். பொன்னியண்ணன் உள்ளே தூக்கிச் செல்லப்பட்டான். அழுது துடித்த பூந்தாதுவும் பின்னாலேயே சென்றான்.

பொன்னியண்ணனை ஒரு கட்டிலில் கிடத்தினார்கள். கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டே இருந்தானவன். “கண் தெரியவில்லையே, கண் தெரியவில்லையே.” என்று கதறினான். பூந்தாது அவனருகிலே அமர்ந்து அவன் கண்களைத் திறந்து பார்த்தான். அரண்மனை மருத்துவர் அழைக்கப்பட்டார். பொன்னியண்ணன் கண்கள் சோதிக்கப்பட்டன. இறுதியில் மருத்துவர் சொன்ன வார்த்தை பூந்தாதுவின் தலையில் இடியாக விழுந்தது.

பொன்னியண்ணன் கண்கள் காட்சிச் சக்தியை இழந்துவிட்டனவாம்! “அத்தான்! அத்தான்!” என்று அழுதான் பூந்தாது, தன் அழகைப் பார்த்து ரசித்த கண்கள். இனித் தன்னைப் பார்க்கவே முடியாதபடி அழிந்துபோனதை எண்ண எண்ண, அவன் உள்ளம் தீப்பட்ட புழுவாய்த் துடித்தது. காய்ந்த பனையோலையில் பற்றிய நெருப்புப் போல அவன் மேனி கொதித்தது. அவன் கைகளைப் பற்றியபடி கதறினான் பொன்னியண்ணன். அதனிடையில் ஒரு குரல், அன்பு கலந்த அலை எழுப்பிற்று. “என்ன இது? யார் இவர்கள்?”

ஒருவன் சொன்னான், “தெருவிலே ரதம் மேதி விழுந்துவிட்டார்கள். தூக்கி வந்தோம். கண்கள் போய் விட்டனவாம்!”

“ஆ!” அந்தக் குரல் கவலையோடு எழுந்தது பூந்தாது சற்று ஒதுங்கி நின்றான். குரல் எழுப்பிய நல்லியக் கோடன், பொன்னியண்ணன் அருகிலே அமர்ந்து பரிவேடு, “ஐயா, யார் நீங்கள்?” என்று கேட்டான்.

பொன்னியண்ணன் தன் கதையைச் சுருக்கமாகச் சொன்னான். சொல்லிவிட்டு “ஐயா நான் எங்கே இருக்கிறேன்? நல்லியக்கோடனை எப்பொழுது பார்க்கலாம் அந்த வள்ளலின் முகத்தை நான் பார்க்க முடியுமா? என் கண்கள் மீண்டும் ஒளி பெறுமா? அந்த உத்தமனை ஒருமுறை பார்த்த பிறகாவது இந்தக் கண்கள் ஒளி இழந்து போகட்டுமே!” என்றான்.

நல்லியக்கோடன் கண்களிலே நீர் ததும்பிற்று. ததும்பிய நீர் தாரை தாரையாக வடிந்தது. பொன்னியண்ணன் கைகளிலே அது விழுந்தது.

“ஐயா, ஏன் அழுகிறீர்கள்? நீங்கள் யார்? நீங்கள் யார்?”- என்று கதறினான்.

நல்லியக்கோடன் கம்மிய குரலில் “நான்தான் நல்லியக்கோடன்” என்றான்.

பொன்னியண்ணன் தாவி எழுந்து அவனைக் கட்டிக் கொண்டு, “நல்லியக்கோடன்! நல்லியக்கோடன்! வள்ளலே! உன் முகத்தைப் பார்க்கமுடியவில்லையே! வாழ்க்கையின் மகத்தான இன்பத்தை இழந்துவிட்டேனே. இதுவரை என் உயிர் துடித்துக் கொண்டிருந்ததெல்லாம் உன் இனிய முகத்தைக் காணத்தானே! ஐயோ! நல்லியக்கோடா!” என்றவாறு அவன் மேனி முழுவதையும் தடவிப்பார்த்தான் பொன்னியண்ணன்.

நல்லியக்கோடன் அவனைக் கையமர்த்தி, “பாணரே, அமைதி கொள்ளுங்கள்! நீங்கள் கண்களைத் திரும்பிப் பெறுவதற்கு என்னாலான அனைத்தையும் செய்வேன், அமைதி பெறுங்கள்!” என்றான்.

பாணன் அமைதியாகச் சாய்ந்தான். நல்லியக் கோடன் மெதுவாக எழுந்து வேறுபுறம் சென்றான். பூந்தாது கணவனருகில் வந்து அமர்ந்தான். சிறிய யாழொன்றைக் கொண்டு வந்து, ஒருவன் பொன்னியண்ணனிடம் கொடுத்தான். யாழை மீட்டி அவன் மெதுவாகப் பாட ஆரம்பித்தான். பூந்தாதுவும் சேர்ந்து பாடினான்.

பொழுது விடிந்தது.

நல்லியக்கோடன் அரண்மனை சுறுசுறுப்பாக இயங்கிற்று. கவியரங்கம் அழகுற விளங்கிற்று. பொன்னியண்ணனைக் கைத்தாங்கலாக அழைத்துக்கொண்டு பூந்தாது கவியரங்கத்திற்குள் நுழைந்தான். கோடனுக்கு எதிரே இருந்த ஆசனத்தில் பொன்னியண்ணன் அமர்த்தப்பட்டான். யாழை மீட்டிப் பாடினான். “அஞ்சுவது அஞ்சி உலகு புரக்கும் வள்ளலே, அறிஞர் அவையில் சிரம் தாழ்த்தி, பகைவர் முன்னே நிமிர்ந்து நின்று வருபவர்க்கு வாரி வழங்கி, திணையளவு ஒழுக்கங்கூடக் கெடாது வாழும் உத்தமனே! குடிபடைகள் துயர் நீக்கும் குணவானே!” என நல்லியக்கோடனை வெகுவாகப் புகழ்ந்தான். அவன் பாடி முடித்ததும் ஆயிரம் பொன் கொண்டு பொற்கிழியொன்றைப் பரிசாக வழங்கினான் நல்லியக் கோடன். வழங்கிவிட்டுப் பூந்தாதுவைப் பார்த்தான்.

“அம்மா, இரவு உன் இனிய குரலை கேட்டேன். இப்பொழுதும் பாடமாட்டாயா?” என்றான்.

பூந்தாது கணவனருகில் அமர்ந்து பாட ஆரம்பித்தான். பாணன் யாழ் மீட்டினான். அவை மெய்மறந்தது. பாடி முடித்ததும், இரண்டாயிரம் பெண் கொண்ட இரண்டு பொற்கிழிகளை அவளுக்குப் பரிசாக அளித்தான் நல்லியக்கோடன். நன்றியோடு பெற்றுக்கொண்டான் அவன் இருவரும் தங்கள் அறையில் கொண்டு விடப்பட்டனர்.

அந்த அறையின் பக்கமாகப் போன ஒரு குறும்பன் இன்னொருவனிடம் சொன்னான்: “ஆண் பாடினால் ஆயிரம்; பெண் பாடினால் இரண்டாயிரம்! அதற்குத்தானப்பா மரியாதை!”

அவன் சிரித்தான். பொன்னியண்ணன் திகைத்தான்.

“பூந்தாது, எவ்வளவு கொடுத்தார் உனக்கு?”

பூந்தாது சொன்னான்: “இரண்டாயிரம்!”

“இரண்டாயிரம்! இரண்டாயிரம்!” - அவன் உள்ளம் பேதலித்தது. துல்லியமான அவன் நினைவிலே களங்கப் புள்ளி விழுந்தது. பூந்தாது அன்று முழுவதும் உற்சாகமாகப் பாடிக்கொண்டிருந்தான். பொன்னியண்ணன் அதைக் கவனிக்காமலில்லை, சந்தேகம் கொண்ட உள்ளத்திற்குத் தன் நிழலும் பகைவன்தான்.

பொழுது சாய்ந்தது.

அறுசுவை உணவு உண்டு அமைதியாகத் தூங்க ஆரம்பித்தான் பொன்னியண்ணன். அவனருகிலேயே துயில் கொண்டான் பூந்தாது.

அதிகாலை!

பொன்னியண்ணன் வலது கை, அருகில் துயின்ற மனைவியைத் தழுவத் தளவிற்பது. ஆனால் அவன் அங்கே இல்லை. அவன் திடுக்கிட்டான். “பூந்தாது! பூந்தாது!” என்று கூவினான். சத்தம் கேட்டுக் காவலர்கள் ஓடி வந்தனர். “என்ன? என்ன?” என்றனர்.

“ஒன்றுமில்லை என்று மென்று விழுங்கினான் பொன்னியண்ணன். அவர்களிடம் சொல்ல அவனுக்கு வெட்கம். சந்தேகத்தை உண்மையாக்கிக்கொண்டது களங்கப்பட்ட மனது.

சிறிது நேரத்தில் பூந்தாது வந்தான், அவன் கையிலே மூலிகை இருந்தது. ஆனால் அதைக் காண, பாணனுக்குக் கண்களில்லை.

“பூந்தாது!” என்று உறுயினான்.

“அத்தான்!”

“எங்கே போனாய்?”

“முலிகை பறிக்க!”

“எப்போது போனாய்?”

“அதிகாலையில்!”

“நான் நம்பமாட்டேன்!”

“ஏன் அத்தான்?”

..... அவன் பதில் சொல்லவில்லை. குப்புறக் கவிழ்ந்து குமுறி அழுதான். அதன் பொருள் அவளுக்குத் தெரியாது.

கண்களை இழந்த கவலை என்று கணவனின் கண்களைத் தடவிக்கொடுத்தான். அழைப்பு வந்தது மீண்டும்!

பொன்னியண்ணனும் பூந்தாதுவும் கவியரங்கத்திற்கு இட்டுச் செல்லப்பட்டனர்.

“முதலில் பூந்தாது பாடட்டும்” என்றான் நல்லியக் கோடன். பொன்னியண்ணன் இதயத்தில் சுருக்கென்று தைத்தது.

பூந்தாது பாடினான். பொன்னியண்ணன் யாழ் மீட்டினான். யாழிலே அவல ஓசை எழுந்தது. நல்லியக் கோடன் கவனித்தான். ஆனால் அவல ஓசையின் கருப்பொருள் அவனுக்குத் தெரியாது.

பூந்தாதுவின் இனிய குரல் அவல ஓசையை அழுக்கிற்று. தனைமறந்த நல்லியக்கோடன் பொற்கிழியைத் தூக்கியவாறு பூந்தாதுவின் அருகில் வந்தான்.

“இரவு பாடிய இசையில் இதைவிட உணர்ச்சியிருந்தது. என்றாலும் இந்த இசையும் இன்னிசைதான்.” என்று சொன்னபடியே பொற்கிழியை அவள் கையில் வைத்தான்.

“இரவு பாடிய இன்னிசை! இரவு! இரவு!” - பொன்னியண்ணன் துடித்தான்.

“பாணரே! நீங்கள் பாடுங்கள்!” - நல்லியக்கோடன் சொல்லிவிட்டு அமர்ந்தான்.

பாணன் பாட ஆரம்பித்தான்.

“கொடை கொடுக்கும் கையாளே! கோட மன்னா!

குமுறுகின்ற நெஞ்சத்தை அறிவா யா நீ!”

எடுப்பிலேயே மேல்காலம். நல்லியக்கோடன் திகைத்தான்.
ஆச்சரியத்தோடு அருகிலிருந்தவர்களைப் பார்த்தான்.

சுருதியை மீண்டும் ஏற்றிக்கொண்டு, தொடர்ந்தான்
பொன்னியண்ணன்.

“கடை திறந்தாய், கொடை வழங்க! கருணை நெஞ்சின்

கதவுகளைத் திறந்தாயென் றெண்ணி வந்தேன்!”

- எண்ணி வந்ததில் என்ன தவறு? கோடன் குழம்பினான்.

“படை நடுங்கப் போர்புறியும் வீர மன்னா!

பாணனை ஏன் கலங்கவைத்தாய்...

நல்லியக்கோடன் இருக்கை விட்டுடழுந்தான்.

“..... அருகில் வந்த

தொடுவளைக் கைதனை நினைந்தோ கடைதிறந்தாய்!

தூயதமிழ்த் தன்மானம் ஏன் மறந்தாய்!

ஏன் மறந்தாய்! ஏன் மறந்தாய்!

- பாணன் உச்சக்குரலில் கதறினான்.

“பாணா!” என்று அலறினான் கோடன்.

“அத்தான்!” என்றான் பூந்தாது.

யாழின் நரம்பு அறுந்தது.

இடுகாட்டு அமைதி.

பாணன் கண்கள் அருவியாயின.

பதறி நின்றான் பூந்தாது.

பாணன் அருகிலே வந்தான் நல்லியக்கோடன்.

“பாணா!” அவன் குரல் கடுமையாக ஒலித்தது. முதன் முதலில் அந்தக் குரலை அரண்மனையே இப்போது தான் கேட்டது.

“என்ன நினைத்துப் பாடினாய்! நல்லியன் புகழுக்குக் களங்கம் விளைக்கும் சொல்லை எழுப்ப எப்படித் துணிந்தாய்?”

பாணன் அமைதியாகச் சிரித்தான்.

“இரவு பாடிய இசையில் இதைவிட உணர்ச்சியிருந்தது...” என்றான், அலட்சியமாக.

செவிகளை மூடிக்கொண்டான். நல்லியக்கோடன்.

“அத்தான்!” என்று மீண்டும் அலறினான், பூந்தாது.

“பாணா! படுபாவி! சொல்லின் பொருளறியாத் துட்டனே! இரவு பாடிய இன்னிசை, நீ இழந்த விழிகளுக்கு ஆறுதல் தர எழுந்த இன்னிசை... அட பரிதாபத்துக்குரியவனே! விழியிழந்தபோதே அறிவிழந்து விட்டாயா!”

“நல்லியக்கோடா!” - பாணன் அலறினான்.

“உன் உள்ளம் களங்கமற்றது என்றால், எனக்கு ஆயிரம் தந்த நீ, இவளுக்கு இரண்டாயிரம் தருவானேன்!” - நேரடிக் கேள்வி தொடுத்தான்.

நல்லியன் கண்கள், தாளாது மூடித் திறந்தன. கண்ணீர் பெருகிற்று. பாணன் தோளில் கை வைத்துப் பதிலுரைத்தான்.

“தந்தையைக் காட்டிலும் தாயிடத்திலே அதிக அன்பு செலுத்துகிறோமே, ஏன்?”

பாணன் திகையுண்டான்.

அருகில் வந்தான் பூந்தாது. சொன்னான்.

“அத்தான்! இரவு முழுவதும் உங்கள் அருகில் அமைதி இழந்து அமர்ந்திருந்தேன். உங்கள் விழிகளைக் காணப் பொறாது பாடினேன்...”

“சோகம் கலந்த அந்த இசையை மாடத்திலிருந்து நான் கேட்டேன். எனக்கல்ல... தூய என் தாய்க்குக் களங்கம் கற்பித்தாயே கொடியவனே! என்னைப் பார்! முடியாது உன்னால்! என் பெயருக்குக் களங்கம் விளைவிப்பதற்காகவே நீ பார்வையை இழந்திருக்கிறாய்! கிடங்கல் நகரத்தில் ஆடு மாடுகள் கூட முறை தவறி நடப்பதில்லையடா, பாணா! உனக்கு யாழெதற்கு இனி!...” என்ற கோடன். பாணன் கையிலிருந்த யாழை முறித்துத் தூக்கி எறிந்தான். காவலன் இடையிலிருந்த வாளை உருவி பிடியை அவன் முன் நீட்டினான்.

“பிடி! என்னைக் கொன்றுவிடு. நாற்பது ஆண்டுகள் நடந்த பெரும் புகழை, ஒரு நொடியில் அழித்தாயே என் தாயின் பெருமையைக் குலைத்தாயே! என் உயிர் இனி எதற்கு! பாணா! கொன்றுவிடு என்னை! கொன்றுவிடு என்னை!” - கோடன் உரைத்த மொழி அரண்மனை எங்கும் எதிரொலித்தது.

பாணன் உடல் நடுங்கிற்று.

பூந்தாது துடித்தான். இனித்தானிருந்தாலும், பாணன் பூசிய மாக, உறுத்துமே மனத்தை! பாணனது பாதங்களைத் தொடட்டுக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டான். பாணனால் அதை உணர முடிந்தது.

பூந்தாது ஓடினான்! குருடனான பாணன் அதை அறிந்தான்.

“பூந்தாது! பூந்தாது! என்று கூவினான். அவன் நிற்கவில்லை.

“அம்மா!” என்று அலறினான் நல்லியக்கோடன். அவன் அப்படியே நின்றான்.

“அம்மா! அம்மா! அம்மா!” என்ன சக்தி, அந்த வார்த்தைக்கு.

அவன் மெதுவாகத் திரும்பினான்.

பாணன், தடாலென, நல்லியக்கோடனின் கால்களில் விழுந்தான்.

கால்களைக் கண்ணீரால் கழுவினான்.

அந்தக் கண்ணீர், களங்கத்தையும் கழுவிக் கொண்டு ஓடிற்று.

“சிறுபாணாற்றுப்படை யைத் தழுவிய கற்பனை”

யூப் பல்லக்கு

அழகான மானிகை - பல வர்ணக் கண்ணாடிகள் - அலங்கார முகப்பு - பளபளக்கும் தரை - அதிலே பாதம் போட்டு முன்னேற பட்டுவிரிப்பு - அதற்குள் ஒரு உல்லாச மண்டபம் - மண்டபத்தின் நடுவிலே நாலடி கனமுள்ள பஞ்சணை. அதன் மேல் ஒரு பட்டுவிரிப்பு - அதன் மீது மலர்கள் - அந்த மானிகை முழுக்க நறுமணம் - அந்த மானிகைக்கு உரிமைக்காரி, தன் ஆட்டத்தால் மனித மனத்தை ஆட்டி வைக்கும் நாட்டியக்காரி. மென்மைக்கும் மென்மை சொல்லும் மெல்லியலாள். கன்னி பருவம் கனிந்த புது மலர். அம்பளவு எவ்வளவோ அவ்வளவு விழி, செம்பளவு எவ்வளவோ அவ்வளவு இதழ், வஞ்சிக் கொம்பளவு எவ்வளவோ, அவ்வளவு இடை, கைச்சொம்பளவு எவ்வளவோ அவ்வளவு தனம். இவ்வளவும் அவ்வழிகைப் பிழிந்தெடுத்த சாரம்.

அவள் ஒரு ஆடற்கலையரசி!

சின்னஞ் சிறிய குடிசை. அதிலே ஒரு எண்ணெயில்லாத விளக்கு. தரையிலும் கூரையிலும் கரையான்களின் ஆதிக்கம். மூலைக்கு மூலை ஏட்டுக் குவியல்களும் எழுத்தாணிகளும். கடித்துப் போடப்பட்ட சில பழத்துண்டுகள். அணில்களின் கண்ணாமூச்சி விளையாட்டு. பல்லிகளின் பரம்பரைச் சங்கீதம். தொட்ட இடமெல்லாம் தூசு. அதிலே ஒரு மனிதன். வாரி விடப்படாத தலை. வளமிழந்த முகம் வாடிப் போன மேனி. அதிலே மானத்தை மறைக்க ஒரு கந்தை. கண்களில் மட்டும் கோடி நிலவொளி.

அவன் ஒரு ஏழை நடிகன்.

அவளது மானிகை நகரிலே இருந்தது. அவளது குடிசை காட்டிலே இருந்தது. நடிகன் ஒருநாள் நகருக்குப் போனான். அழகான தெருவிலே அந்த அழகற்றவன் போய்க் கொண்டிருந்தான். வாணிபர்கள் பேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். வாங்க வந்தவர்கள் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். சுருக்கமாக, அந்த நகரம் அழகே உருவாய் விளங்கிற்று.

நடிகன் ஒரு ஓரத்திலே நின்றான். கண்களை மூடிக் கொண்டான். கைகளைக் காதுகளிலே சேர்த்தான். பாடினான். நடித்தான். கற்பனைகளை அள்ளிச் சொரிந்தான்: கவிதைகளை வாரி வீசினான். வெகு நேரம் பாடினான். ஆனால் அந்த நகரத்திலே ஒருவர் கூட அந்தப் பாட்டைக் கேட்கவில்லை எல்லோரும் தங்கள் வழியே போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். அந்தப் பக்கம் ஒரு பல்லக்கு வந்தது. அதைச் சுற்றி ஒரு பெரும் கூட்டம் வந்து கொண்டிருந்தது. அந்தப் பல்லக்கினுள்ளே அந்த நாட்டியக்கார அழகி

உட்கார்ந்திருந்தான். நடிகனின் பாட்டு அவன் காதை மேதீயது. தலையைத் திருப்பினான். “நீறுத்து பல்லக்கை” என்றான். பல்லக்கு நின்றது. அழகி கீழே இறங்கினான். கூட்டம் வழி விட்டது. அழகி நடிகனிடம் சென்றான்.

“அய்யா” என்றான்.

அவன் கண்களைத் திறந்தான்.

அவன் என் வீட்டுக்கு வரலுங்கள் என்றான்.

அவன், முன் போனான், அவன் பின் தொடர்ந்தான். அருகிலிருந்த அவளது மானிகைக்குள் இருவரும் நுழைந்தார்கள். அழகான கோப்பையிலே அந்த நடிகனுக்கு மது ஊற்றிக் கொடுத்தான் அழகி. அவன் குடித்தான். காதற் பேச்சுக் கொடுத்தான். கவிதை பல படித்தான். அவன் கனிந்து அவன் மடியில் படுத்தான். கண்வலை வீசிப் பிடித்தான். அவன் ஆடினான் இவன் பாடினான். பொழுது மெல்ல மெல்ல போயிற்று. நடிகன் புதுப் பொலிவு பெற்றான். காதலிலும் போதையிலும் புரண்டான். பாடிப் பாடிக் குவித்தான். தங்கள் கலையரசி அந்த நடிகனை மதிப்பதை - காதலிப்பதைக் கண்டார்கள் நகர மக்கள்.

“நாம் மதிக்கிறோம் கலையரசியை, அவன் மதிக்கிறான். நடிகனை, ஆகையினால் அந்த நடிகன் உயர்ந்தவனாய் தான் இருக்க வேண்டும்,” என்று தீர்மானித்தார்கள். அவனை அழைத்தார்கள். பாடச் சொன்னார்கள் கேட்டார்கள். பரவசப்பட்டார்கள். மரியாதை செய்தார்கள். ஆடலழகியின் பூப்பல்லக்கு அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு நகர் வலம் வந்தது. ஊரெங்கும் நடிகனின் புகழ், அவன் பெயர் கேட்டாலே கை தட்டினார்கள் நடிகனின் தலை கனத்தது. போதையேறிற்று. பாராட்ட வந்தவர்களோடு போராட்டம் நடத்தினான். மாலை கொண்டு வந்தவர்களை வேலையாட்களாக எண்ணினான்.

“வாசலிலே காத்திருக்கச் சொல்! வருகிறேன் கொஞ்சம் நேரங்கழித்து.” என்னும் அலட்சியப் பேச்சின் மூலம் தன் பெருமையை நிலை நாட்டத் தொடங்கினான். பகலிலும் அழகியைப் பள்ளியறைக்கு அழைத்தான். “உனக்காக நானல்ல, எனக்காகவே நீ.” என்றான் அழகி துடித்தான்; கலங்கினான், அறிந்தார்கள் ஊர் மக்கள்.

ஒருவன் முதலில் வந்தான். “ஏன் இப்படிச் செய்கிறாய்?” என்று அதட்டினான். நடிகன் அலட்சியமாகச் சிரித்தான். பத்துப் பேர் வந்தார்கள். நகரே திரண்டு வந்தது. “ஏன் செய்கிறாய்? ஏன் செய்கிறாய்? என்ற கேள்வி எங்கும் எதிரொலித்தது. நடிகன் எல்லோரையும் அலட்சியமாகப் பார்த்துச்

சிரித்தான். கூட்டம் கொதித்தது. அவனைப் பிடித்து வெளியிலே தள்ளியது அவன் தெருவிலே போய் விழுந்தான். எழுந்தான். பழையபடியும் அந்தக் கூட்டத்தை அலட்சியமாகப் பார்த்தான். “அட பைத்தியக்காரர்களே! என் நடிப்பினாலும் பாட்டினாலும் தானடா நாட்டிலே உங்களுக்கு மரியாதை ஏற்பட்டது? நானில்லையென்றால் உங்கள் கலையரசிக்குக் கூட மதிப்பு ஏதடா?” என்று கத்தினான். பாடினான் உருக்கமாகப் பாடினான். கூட்டம் ஒரு பல்லக்கைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தது. அதிலே கலையரசி துவண்டு கிடந்தான். கூட்டம் நடந்து சென்றது. நடிகன் பாடிக் கொண்டே நின்றான். ஆனால், ஒருவர்கூட அந்தப் பக்கம் திரும்பவில்லை.

அந்தப் பக்கத்திலே ஒரு வண்ணான் ஒரு கழுதையை ஓட்டிக்கொண்டு வந்தான். அதன் முதுகிலே முட்டை இருந்தது. வண்ணான் முட்டையைக் கீழே இறக்கினான். கழுதையைக் குளிப்பாட்டினான். நிறையத் தீனி கொடுத்தான். அதன் கழுத்தைக் கட்டித் தழுவியவாறு அருகிலேயே உட்கார்ந்தான்.

நடிகன் இதைக் கண்டான். வண்ணானைப் பார்த்துக் கத்தினான். “அடமுட்டாளே அது கழுதையடா, கழுதை! அதை ஏனடா கட்டிக் கொஞ்சுகிறாய்?” என்று கூவினான். வண்ணான் மெல்லத்திரும்பினான். மெதுவாகச் சொன்னான்.

“இது நன்றி மறக்காதது.”

நடிகனின் இருதயம் வலித்தது.

கண்ணதாசன்
சென்னை - 17

14-4-1959

நண்பர்களே, வணக்கம்.

'தென்ற'லில் நான் எழுதி வந்த கட்டுரைகளின் தொகுப்பே இந்நூல். பலவகையான கட்டுரைகள் இதில் அடங்கியுள்ளன. நான் எழுத்தாளன் ஆன கதையும் இருக்கிறது.

கட்டுரை நடை, கதை நடை, கவிதை நடை - இவை மூன்றும் வேறு வேறானவை - என்ற கொள்கையுடையவன் நான்.

மூன்று துறையிலும் மூன்று வகை நடையை பயன்படுத்தி வருகிறேன். இந்தக் கட்டுரைகள் எல்லோருக்கும் புரியக்கூடிய தமிழில் எழுதப்பட்டவை.

வாங்கிப் படிப்பதும்,

வாழ்த்துவதும் இனி உங்கள் பணி.

அன்புடன்

கண்ணதாசன்

ISBN 978-81-8402-596-5

